

กริฌอง เดอ มงฟอร์ต
บุคลิกและข้อความของท่าน

ชื่อดั้งเดิมภาษา ฝรั่งเศส

Ce que croyait Grignon de Montfort 1973

ชื่อภาษาอังกฤษ

Grignon de Montfort, the man and the message 1973

หลุยส์ เปร์วีส (Louis Perouas)

กรีฌอง เดอ มงฟอร์ด บุคลิกและข้อำสอนของท่าน

กำเนิดของหนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่ต่อความพยายามร่วมกันของนักประวัติศาสตร์ฝรั่งเศสท่านหนึ่ง ซึ่งที่จริงคือผู้อำนวยการศูนย์ค้นคว้าแห่งชาติในฝรั่งเศส ผู้ซึ่งได้ทำการศึกษาชีวิตและบุคลิกของมงฟอร์ดอย่างลึกซึ้งด้วยความรักและเคารพ และบรรดาบาทหลวง ภราดาและซิสเตอร์ประมาณ 160 คน จาก 20 ประเทศ ใน 4 ช่วงการสัมมนาต่างกันตั้งแต่ ค.ศ. 1969 โดยได้มาอยู่ศึกษาด้วยกัน มุ่งหวังที่จะค้นหาความหมายและเป้าหมายอันแท้จริงของกระแสเรียกของพวกเขาในพระศาสนจักรขณะนั้น เพื่อบันทึกผลของความสัมพันธ์ระหว่างกันและกันจึงเขียนบันทึกท้ายเล่ม ซึ่งมีบางคนได้เขียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขากับผู้ก่อตั้งคนเดียวกันในสภาพแวดล้อมและเงื่อนไขที่ตนดำเนินชีวิตอยู่ซึ่งต่างกันไป เพื่อเสริมหน้าท้ายๆ ของหนังสือเล่มนี้ บางทีอาจดีกว่าที่จะอ่านหน้าท้ายๆ เหล่านี้ก่อนที่จะมาเริ่มอ่านหน้าแรก อย่างไรก็ตามต้องขบอกว่าหนังสือเล่มนี้ทั้งหมดเป็นผลของการพยายามร่วมกันของนักประวัติศาสตร์คนหนึ่ง ซึ่งเคารพอดีตและต่อบรรดาคอหูลานของท่านนักบุญหลังสังคายนาवादิกันที่สอง ในฐานะเป็นครอบครัวฝ่ายจิตครอบครัวหนึ่ง ซึ่งปรารถนาที่จะหาจุดยืนที่แท้จริงของตนท่ามกลางมวลประชากรของพระเจ้า ผลจากการได้แบ่งปันข้อคิดต่างๆ ที่สุดก็เกิดภาพลักษณ์ใหม่ของท่านผู้หนึ่งซึ่งพวกเขาเป็นศิษย์ และพวกเขาได้พบความหวังใหม่ต่อกระแสเรียกของพวกเขา

1673-1973

หนังสืออนุสรณ์ครบรอบ 3 ศตวรรษ

บันทึกผู้แปลภาคฝรั่งเศสเป็นอังกฤษ

ชาวอิตาลีเคยบอกว่า “Gli traduttori sono traditori” หมายความว่า ผู้แปลคือคนทรยศ... ผมสนุกสนานกับการที่ได้อ่านผลงานมีระดับของเพื่อนของผมคือ หลุยส์ เปร์วีส แต่การแปลเป็นภาษาอังกฤษนั้นเป็นคนละเรื่องกันเลย ความที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญทั้งภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษ กอปรทั้งเวลาที่ไม่ว่างอำนวยนักทำให้ผมลังเลอยู่นาน การกระชั้นกะขอเกมบังคับของภราดาแอนโทนี ฟรังซิสโก และด้วยความหวังที่ว่าบางทีการแปล (แม้จะในแบบทรยศ) หนังสือของ หลุยส์ เปร์วีส อาจช่วยบรรดาศิษย์ของมมฟอร์ตในเอเชียให้รู้จักบิดาของตนอย่างสนิทสนมมากขึ้นบ้าง พบปะท่านในตอนนี้ได้อย่างประสพผลขึ้น และตอบสนองอย่างกล้าหาญและซื่อสัตย์ขึ้น ต่อความท้าทายซึ่งท่านทิ้งไว้ให้กับพวกเราแต่ละคนในปัจจุบันนี้ นำให้ผมลงแรง ผมหวังเพียงว่าในการแปลนี้ผมจะไม่ทรยศบาทหลวงเปร์วีสมากนัก

เอ็ม เมสซูกาเนล

สิงหาคม 1973

อักษรย่อ

- แบลง ฌวง บัปติส แบลง –สรุปชีวิตของมงฟอร์ต ตัวเลขแสดงถึงหน้าในต้นฉบับ
- กรังเด โยแซฟ กรังเด – ชีวิตของมงฟอร์ต นังต์ 1724 ตัวเลขแสดงหน้าของหนังสือ
- OC หลุยส์ มารี กรีฌอง เดอ มงฟอร์ต –เล่มครบ ปีริส 1966
- ASE The love of the Eternal Wisdom (ความรักขององค์ปัญญานิรันดร์)
- LAC จดหมายเวียนถึงบรรดาเพื่อนกางเขน
- RM ธรรมนูญของธรรมทูตคณะพระแม่มาเรีย
- RS ธรรมนูญของซิสเตอร์คณะธิดาปรีชาญาณ
- SAR เคล็ดลับอันน่าประทับใจของสายประคำศักดิ์สิทธิ์
- SM เคล็ดลับของพระนางมาเรีย
- TD บทความเรื่องศรัทธาที่แท้จริงต่อพระนางมาเรีย

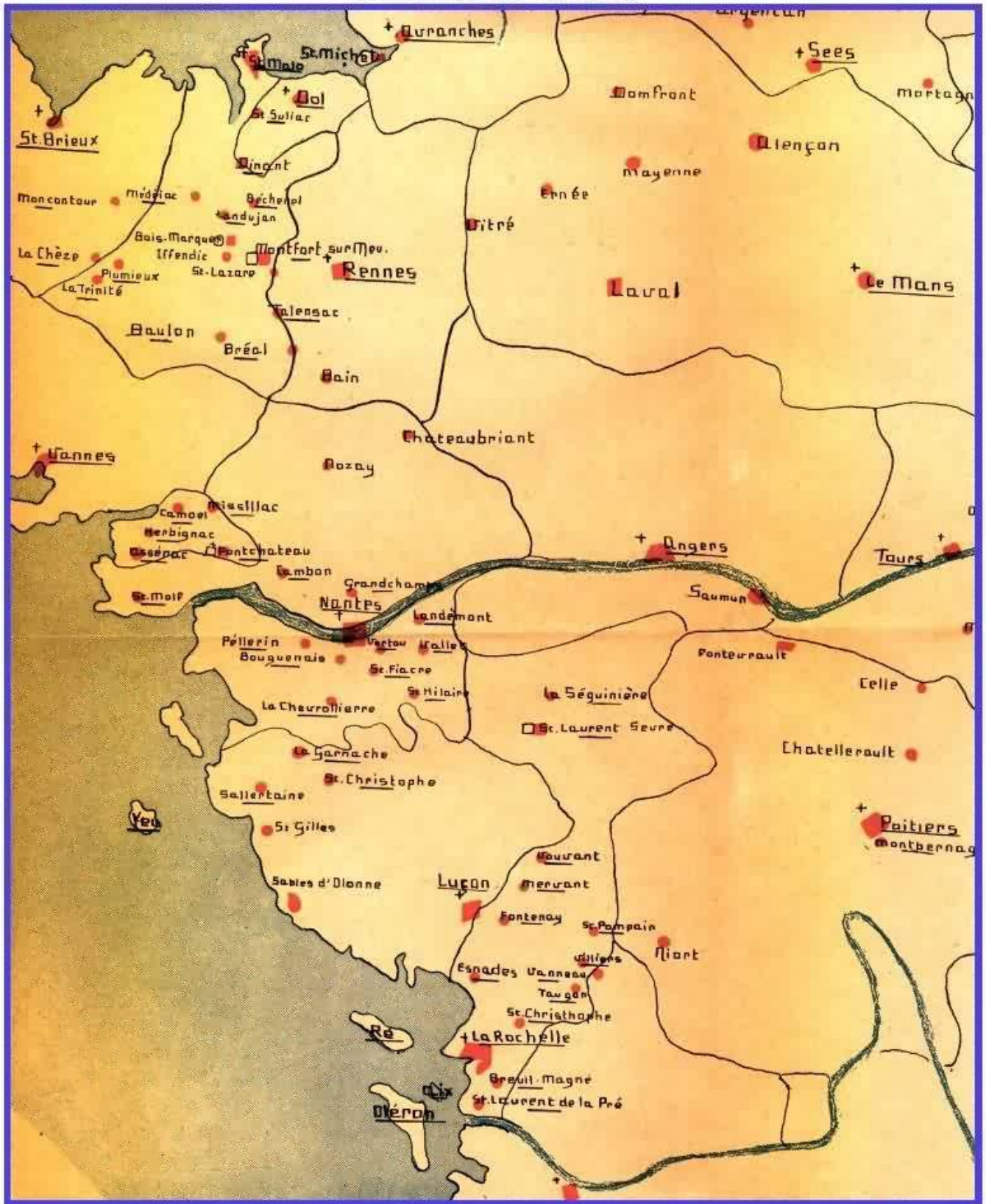
สารบัญ

ส่วนที่หนึ่ง

กรีฌอง เคอ มงฟอร์ด ผู้แสวงบุญ

แผนที่ –กรีฌอง เคอ มงฟอร์ดในฝรั่งเศสตะวันตก

The France of St. Louis Marie

บทที่ 1

ต้นโอ๊กที่ขึ้นอยู่บนศิลา

พระพรของพระเจ้านั้นปรากฏในวิธีต่างๆ กันไปในบรรดาผู้คน ในตัวคริสตชนและนักบุญบางท่าน นั้นพระพรของพระเจ้าดูเหมือนเกือบเป็นไปตามธรรมชาติ คุณไม่ยากลำบากอะไรเลย พวกนี้ดูจะมีศิลปะในการเอาชนะใจผู้ติดตาม แต่ตรงข้าม มีคนอื่นๆ ซึ่งธรรมชาติและนิสัยจะไม่อ่อนหวานนัก พวกนี้กระตือรือร้น การต่อต้านมากกว่ามิตรภาพ กริฌอง เดอ มงฟอร์ตอยู่ในกลุ่มหลังนี้ ท่านน่ารักน้อยกว่านักบุญองค์อื่นๆ ในศตวรรษที่ 17 ของฝรั่งเศสเช่นตัวอย่างของ ฟรังซิส แห่ง ซาลส์ หรือวินเซนต์ เดอ ปอล ท่านมีนิสัยก่อนไปทางกระด้าง ไม่ค่อยนุ่มนวล คุณัน ร็องแรง ท่านเป็นเสมือนต้นไม้ที่โตอยู่บนดินที่มีแต่หิน

ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าโดยธรรมชาติแล้วหลุยส์ มารี กริฌองหยาบกระด้าง หน้าตาของท่านมีทรงเหลี่ยมแม้เมื่อท่านมองด้วยสายตาอ่อนโยน ท่าทางดูโฉบเฉี่ยวแม้เมื่อตอนเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า วาจาของท่านนั้นกินและบาดใจแม้ว่าภาษาที่ท่านใช้นั้นคนธรรมดาๆ จะเข้าใจก็ตาม แต่อย่างไรก็ตาม การเน้นลักษณะด้านนี้ของนิสัยท่านนั้นส่วนหนึ่งมาจากผู้เขียนชีวประวัติคนแรกของท่าน “นิสัยของกริฌอง เดอ มงฟอร์ตดูพิสดารตลอดชีวิตท่าน...” (กรังเด 8) กรังเดเป็นผู้เขียนไว้แรกเริ่มเลยในบทนำของท่าน ในยุคนั้นบรรดานักบุญได้รับการคาดหวังให้เป็นคนพิเศษ และบรรดาผู้เขียนชีวประวัติต่างยินดีที่จะเน้นด้านที่พิเศษเพื่อทำให้วีรบุรุษของตนโดดเด่นขึ้นมา และเป็นเวลากว่า 2 ศตวรรษที่แนวโน้มเช่นนี้กลายมาเป็นบรรทัดฐาน

การจะเข้าใจมงฟอร์ตได้ เราจำต้องข้ามบรรทัดฐานเหล่านี้ออกไป เราต้องหาว่าชีวิตประจำวันของท่านเป็นอย่างไร เราต้องวินิจฉัยถึงเจตนาที่นำชีวิตท่าน เราต้องรู้สึกถึงความอบอุ่นจากใจท่านที่เอ่อท้นไปด้วยความรักอันอ่อนหวาน เราต้องชื่นชมในความพยายามของท่านเพื่อที่จะเปิดกว้างต่อคนอื่นๆ และเปิดรับต่อกิจการของพระจิตยิ่งๆ ขึ้น แล้วนั้นเราจึงจะตระหนักว่าท่านผู้นี้ได้ก้าวหน้าไปไกลในเวลาสั้นๆ เท่านั้น ว่าคริสตชนท่านนี้ผู้มีความสำคัญอยู่กับกิจกรรมได้พบพระเจ้าในแบบที่ลึกซึ้งและไม่เหมือนผู้ใดเลย จากมุมมองที่

พระศาสนจักรที่ชราภาพ

ถ้าปฏิกริยาต่างๆ ของมงฟอร์ตนั้นรุนแรง ส่วนหนึ่งเป็นเพราะท่านมีชีวิตในยุคที่พระศาสนจักรหยุดการก้าวไปข้างหน้าเสียแล้ว ในปีที่ท่านถือกำเนิดเมื่อ 1673 นั้นพระศาสนจักรฝรั่งเศสมีชีวิตชีวาเต็มที่ การฟื้นฟูที่ทรุดโทรมต้องใช้เวลาเพื่อแพร่หลายในฝรั่งเศส อย่างไรก็ตามตั้งแต่ 1650 ก็เริ่มแพร่หลายออกไปในจังหวัดที่ห่างไกลจากศูนย์กลางคือกรุงปารีส ลองมาดูกรณีของฝรั่งเศสตะวันตก ตั้งแต่แซงต์มาโลเรื่อยลงมาจนถึงเมืองบัวติเออร์และลา โรเชล ซึ่งเป็นเขตที่มงฟอร์ตเติบโตขึ้นมาและทำงานที่นี่ สัญญาที่บอกได้ดีที่สุดของการฟื้นฟูคือการสร้างสามเณรลัยแรกๆ ในเขตนี้ เพื่อการฝึกอบรมบรรดาพระสงฆ์ในอนาคต ในช่วงสามสิบถึงสี่สิบปีต่อมา กิจการนี้ส่งผลกระทบเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ต่อบรรดาสงฆ์และผ่านทางพระสงฆ์เหล่านี้ก็ไปสู่บรรดาลูกวัดต่างๆ พระศาสนจักรฝรั่งเศสเปลี่ยนโฉมไปทีละเล็กละน้อย แต่ในไม่ช้าและนี่คือราคาของความสำเร็จ สัญญาแรกๆ ของความชราภาพก็อาจสังเกตเห็นได้ที่นั่นและที่นี่ เป็นดังนี้ที่กรุงปารีสตั้งแต่ปี 1692 แล้ว เมื่อหนุ่มมงฟอร์ตไปที่นั่นเพื่อเริ่มศึกษาเป็นพระสงฆ์ ผู้เขียนชีวประวัติบางท่านได้ใจบอกลักษณะทางศาสนาในด้านมืดเพื่อทำให้วีรบุรุษของตนโดดเด่นขึ้นมา พวกเขากล่าวถึงความถดถอยของความรุ่มร่าทางศาสนาในหมู่สัตบุรุษและความห่อหุ้มในหมู่สงฆ์ แต่ว่าการศึกษาค้นคว้าโดย Gabriel le Bras ตั้งแต่ ค.ศ. 1937 ชี้ให้เห็นถึงด้านบวกของชีวิตคริสตชนในฝรั่งเศสในช่วง 1700 ว่ามันคงมากกว่าแต่ก่อน แน่แน่นอนว่า การถือปฏิบัติศาสนาในเชิงไสยศาสตร์ยังคงมีอยู่ต่อไปในเขตวัดต่างๆ การฟื้นฟูของคาทอลิกมิได้หยั่งรากลึกกลงในทุกสังคมมณฑล และจะยังคงเป็นไปดังนี้จนถึงปี 1720 งาน

เพื่อที่จะเข้าใจถึงปฏิกริยาต่างๆ ของกริฌอง เดอ มงฟอร์ตนั้น เราต้องขุดค้นลึกลงไปและวิเคราะห์ด้านที่อ่อนไหวอื่นๆ ของพระศาสนจักร เราสามารถเห็น ได้ถึงวิวัฒนาการคู่แฝด หรือถึงขั้นการปฏิวัติคู่แฝดซึ่งกำลังดำเนินไปในช่วงปี 1700 Louis Cognet กล่าวถึง “ขามสนธยาของชีวิตสนิทกับพระเจ้า” กระแสชีวิตฝ่ายจิตที่เข้มแข็งในศตวรรษที่ 17 เริ่มอ่อนแรงลงหลังจากปี 1690 กลายเป็นการปฏิบัติกิจศรัทธาต่างๆ ความร้อนแรงของชีวิตสนิทกับพระเจ้า ถดถอยลงไปสู่การหมกมุ่นอย่างไม่เหมาะสมกับความน่าสงสารของสภาพมนุษย์และกับชีวิตคริสตชนที่เพียงเคร่งครัดอยู่กับกฎระเบียบ ตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลงนี้ก็คือวิวัฒนาการของสามเนราลัยแซงต์ ซูลปีสที่กรุงปารีส และสิ่งนี้ควบคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงอีกอันหนึ่ง โดยที่ในช่วงครึ่งศตวรรษที่ 17 แรงกระตุ้นด้านธรรมทูตก่อให้เกิดการทดลองงานอภิบาลแบบใหม่ทั่วไปมาถึงตอนนี้ความสนใจพุ่งไปที่การทำให้ผลดีเข้มข้นขึ้นและในด้านการจัดการสิ่งเหล่านี้อย่างละเอียด ที่สำคัญมากคือการหยุดบรรดาชุมชนพระศาสนจักรเกือบทั้งหมดหลังปี 1625 อันเป็นครั้งแรกและเครื่องมือเพื่อการฟื้นฟูในฝรั่งเศส เมื่อมาถึงปี 1700 พระศาสนจักรฝรั่งเศสเริ่มซบเซาลงแม้ว่าที่เปลือกนั้นก็ยังเคลื่อนไหวอยู่ที่ตาม พระศาสนจักรฝรั่งเศสยังคงเคลื่อนต่อไป แต่ก็เพราะแรงผลักดันจากอดีตเท่านั้น และจะยังคงซบเซาต่อไปอีกสองศตวรรษ

กริฌอง เดอ มงฟอร์ตมีประสบการณ์บางส่วนต่อการปฏิวัติแฝดนี้ ที่สำคัญกว่าก็คือท่านต่อต้านทั้งสองแบบ ชายผู้ซึ่งเปี่ยมด้วยพลังนี้ปรากฏตัวซ้ำเกินไป บ่อยๆ แล้วท่านต้องว่าทวนกระแส โดยไม่อาจได้เห็นถึงผลอันยั่งยืนจากการริเริ่มของท่านเลย อย่างไรก็ตามเพื่อช่วยให้เราเข้าใจท่านได้เต็มที่ เราจำต้องหันไปศึกษาพื้นฐานทางครอบครัวของท่านเสียก่อน

ครอบครัวที่ผิดหวัง

เราได้เห็นกันแล้วว่าหลุยส์ กิริญองนั้นค่อนข้างต่อต้านสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในพระศาสนจักร ท่านต่อต้านครอบครัวท่านพอๆ กันด้วย และโดยเฉพาะบิดาของท่าน เพื่อจะเข้าใจถึงทัศนคติของบิดาท่าน เราจำต้องศึกษาท่านในบริบทของการไต่เต้าทางสังคมของตระกูลกิริญองในช่วงศตวรรษที่ 17 ในเมืองเล็กๆ ชื่อมงฟอร์ตใกล้กับเมืองแรนน์

ตระกูลกิริญองคนแรกที่เราพบในห้วงเอกสารของเมืองคือ ชาร์ล ซึ่งเป็นทวดของหลุยส์ มาริ ในปี 1610 นั้นท่านเป็นเสมียนธรรมดาๆ ที่บ้านขุนนางท้องถิ่น ท่านชื่อที่คนบางพื้นและไม่นานก็เรียกท่านกันว่า “นาย” บุตรชายของท่านชื่อ Eustache ยังคงไต่เต้าต่อไป ท่านมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้น กลายมาเป็นขุนนางของกษัตริย์และแต่งงานกับแม่หม้ายที่มีตำแหน่งทางสังคมสูงกว่ามาก ปู่ของหลุยส์ มาริ คนนี้ไม่นานต่อมาก็กลายเป็นสมาชิกของสภาที่มงฟอร์ต ไม่นานท่านก็ได้เป็นประธานสภานี้ และในปี 1659 เป็นตัวแทนของเขตท่านเข้าประชุมสภาจังหวัดที่เมืองแรนน์ ท่านต้องการไต่เต้าต่อไปผ่านทางลูกๆ ลูกคนหนึ่งชื่อ เฟลิก ซึ่งจะเร่งการไต่เต้านี้ ท่านถึงขั้นมีตำแหน่งเป็นขุนนางหลังจากร่ำรวยขึ้นเพราะกองทุนของเมือง สิ่งนี้จะปลุกชาวเมืองมงฟอร์ตให้ต่อต้านท่านและทั้งครอบครัว ยอห์น แบปติส ลูกชายอีกคนหนึ่งของ Eustache นั้นไม่สำเร็จเท่าใดนัก

อย่างไรก็ตาม ยอห์น แบปติส ผู้เป็นบิดาของหลุยส์ มาริ นั้นเริ่มต้นอย่างดี แม้ว่าความทะเยอทะยานของท่านจะเรี่ยรือยกวาก็ตาม ในปี 1671 เมื่ออายุได้ 24 ปี ท่านแต่งงานกับฌาน โรแบต์ ลูกสาวของคนรวยที่โด่งดังของแคว้นบริตานี ไม่นานต่อมา ยอห์น แบปติสก็หันไปจับงานด้านกฎหมาย เมื่ออายุได้ 25 ปีท่านได้เป็นสมาชิกของสภาเมืองมงฟอร์ตซึ่งท่านปกป้อง อาจในแบบร้อนรนไปหน่อยต่อผลประโยชน์ของชาวบ้าน เมื่ออายุได้ 26 ปี ท่านรับหน้าที่เก็บภาษี สิ่งนี้ทำให้ฝ่ายสงฆ์และส่วนหนึ่งของคนรวยโกรธแค้น ความยากลำบากเหล่านี้กระตุ้นให้ท่านจากเมืองของท่านเมื่อมีอายุได้ 28 ปี ดูเหมือนว่าท่านเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานและนิสัยแข็งกร้าวมากกว่ามีปัญญาและความรอบคอบ ลูกชายของท่านคือหลุยส์ มาริจะพิสูจน์ให้เห็นว่ามีเทือกเถาเหล่ากอในแบบเดียวกัน

ในปี 1675 ยอห์น แบปติสท์ซื้อบ้านบนที่ดินขุนนางที่มีหอคอยที่เรียกว่า บั้วส์ มาเคร์ ในราคาพอประมาณโดยตั้งอยู่ในเขตวัดโกสัฟฟิงดิก สิ่งนี้ทำให้เขาสูญเสียขุนนางและมีสิทธิหนึ่งกับบรรดาขุนนาง และมีสิทธิฝังศพในวัด แต่สิทธิพิเศษเหล่านี้ไม่สามารถปิดความจริงที่ว่ายอห์น แบปติสท์เป็นเพียงเจ้าหน้าที่ตัวเล็กๆ ที่มีที่ดินเพียงเล็กน้อยและเป็นทนายน้อยๆ ที่ว่าความนานๆ ครั้งในเขตชนบท เมื่อถึงปี 1686 เขาไปปักหลักอยู่ที่เมืองเรนน์ เขาจำต้องย้ายที่อยู่เรื่อยๆ จนในที่สุดต้องกลับมาที่มงฟอร์ตในแบบที่หมดหวัง เขายังรู้สึกว้าวนถอยหลังเข้าคลองเพราะความล้มเหลวอันเจ็บปวดของเขา ตรงข้ามกันกับความสำเร็จของพี่ชายที่ชื่อเฟลิก เราคงจะได้ถึงความผิดหวังที่กลายเป็นภาระอันหนักอึ้งที่บดบังตัวเขาและครอบครัวได้

เมื่อหลุยส์ มารีเกิดมาในเดือนมกราคม 1673 นั้น บิดาของเขาเริ่มมีเค้าของความยากลำบากต่างๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น ความยากลำบากเหล่านี้จะทิ้งร่องรอยของมันไว้ในวัยเด็กและวัยรุ่นของหลุยส์ มารี สิ่งเหล่านี้จะทำให้เขาก่อนข้างเสียบจริตและไม่สูงส่งกับใครนัก ยิ่งกว่านั้นแล้วบิดาที่พลาดท่าในการพยายามปีนป่ายบันไดทางสังคมคงจะหวังว่าลูกชายคนโตที่เหลือรอดอยู่คือหลุยส์ มารีจะเป็นผู้สร้างฐานะทางสังคมของครอบครัวขึ้นมาใหม่ แต่ลูกชายนั้นโดยส่วนตัวแล้วจะต่อต้านความทะเยอทะยานต่างๆ ของบิดาและคัดค้านความมุ่งมั่นของบิดา เพื่อที่จะเข้าใจถึงความยากลำบากเหล่านี้จำเป็นต้องพยายามค้นหาว่าบรรยากาศของครอบครัวในวัยเด็กของท่านเป็นอย่างไร

เด็กที่เติบโตขึ้นมาในสภาพยากแค้น

นักเขียนชีวประวัติท่านหนึ่งในศตวรรษที่ 20 กล่าวเกี่ยวกับวัยเด็กของหลุยส์ มารีไว้ว่า “ความดีครบครันของมงฟอร์ตตั้งแต่เบเบาะจนถึงหลุมศพนั้นสูงส่งมาก” นี่เป็นวิธีหนึ่งของการมองย้อนไปในอดีต มีอีกวิธีหนึ่งที่วิเคราะห์ความจริงต่างๆ อันเป็นที่ทราบกันดีของวัยเด็กนี้เพื่อที่จะวินิจฉัยว่าเด็กคนนี้เป็นอย่างไร

เราควรมีข้อมูลที่ดีเกี่ยวกับวัยเด็กของเขาเพราะน้องชายของมารดาคือ น้ำอาแลง โรแบต์ได้ตรวจทานบันทึกเกี่ยวกับท่านในปี 1720 เพื่อช่วยผู้เขียนชีวประวัติคนแรกของท่าน น้ำคนนี้เป็นอุปสังฆราชแห่งเมืองแรนน์และรัฐจักหลุยส์ มารีและครอบครัวอย่างใกล้ชิด แต่บันทึกเหล่านี้สาบสูญไปแล้ว ข้ออ้างที่มีมาถึงเราถูกตัดแปลงไปมากโดยครั้งใด เราจึงจำเป็นต้องตรวจสอบอย่างระมัดระวัง

หลุยส์ มารีเกิดในวันที่ 31 มกราคม 1673 ในเมืองเล็ก ๆ ชื่อมงฟอร์ต ครอบครัวกริญองมีลูกชายคนหนึ่งก่อนแล้วชื่อยอห์น แบปติสซึ่งสิ้นใจลงในเดือนมิถุนายน 1672 เมื่ออายุได้เพียง 4 เดือน ดังนั้น หลุยส์ มารีจึงพบว่าตนเองกลายเป็นสมาชิกคนโตของครอบครัวใหญ่อันประกอบไปด้วยเด็กชาย 6 คนและเด็กหญิง 10 คน โดยถือกำเนิดระหว่างปี 1673 และ 1691 มี 6 คน สิ้นใจลงขณะอยู่ในวัยทารก น้ำอาแลงบอกเราว่าหลุยส์ มารี รักกีโยน ญาณเป็นพิเศษ (ซึ่งครั้งใดผู้ไม่เคยแน่ใจเกี่ยวกับทั้งจำนวนและชื่อเด็ก ๆ เรียกว่า หลุยส์) โดยเธออายุน้อยกว่าท่าน 7 ปี “ตั้งแต่วัยเด็ก ท่านสนิทสนมกับหลุยส์เป็นพิเศษมากกว่าคนอื่น ๆ เพราะเห็นว่าเธอเชื่อฟังมากกว่าในการทำตามอารมณ์ศรัทธาและการปฏิบัติศรัทธาต่างๆ ซึ่งท่านต้องการจะสอนให้เธอ และแม้ว่าทั้งสองยังเป็นเพียงเด็ก ท่านก็พยายามทำดีที่สุดเพื่อดึงเธอมาจากความสนุกสนานอันเป็นเรื่องปกติของเด็กๆ ท่านดึงเธอมาจากบรรดาเพื่อนๆ ตัวน้อยของเธอ และถ้าเธอมีที่ท่าลงเลแล้ว จะให้ของกระจุกกระจิกเป็นของขวัญและบอกเธอว่า “น้องรัก เธอจะสวยงามมากและทุกคนจะรักเธอถ้าเธอรักพระเจ้า” ทันทีเธอก็จะตามท่านไป และเหมือนพี่ชายของเธอจะพาเพื่อนๆ ของเธอสวดภาวนาสายประจำกับเธอ และเพื่อจะชักชวนพวกเขาให้สวดทุกวัน ท่านจะให้สิ่งดีๆ ที่สุดที่ท่านมี พวกเขาจะทำให้ท่านยินดีมากเมื่อพูดกับท่านเกี่ยวกับพระเจ้า” (กรังเด 2-3) นี่เป็นภาพแรกๆ ภาพหนึ่งของหลุยส์ มารี เมื่อตอนที่ท่านมีอายุราวๆ 11 ปี ภาพนี้แน่นอนว่ามีการตกแต่งมากจนเกินไป แต่อย่างไรก็ตามเป็นจริงและเที่ยงตรงอยู่ไม่น้อย

น่าสังเกตว่าหลุยส์ มารีก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้อื่น การที่ท่านรักกีโยน ญาณนั้นก็เพื่อช่วยให้เธอภาวนา และผ่านทางตัวเธอท่านก็นำเด็กหญิงเล็กๆ คนอื่นๆ เข้าสู่หนทางแห่งความศรัทธาด้วย ท่านแสดงออกถึงความรักต่อกิจกรรมแล้ว วิธีการซึ่งท่านสืบทอดอิทธิพลต่อเด็กเหล่านี้ก็น่าสนใจพอๆ กันด้วย

มิตรภาพของหลุยส์ มารีที่มีต่อน้องสาวให้แสงสว่างถึงความสัมพันธ์ของท่านกับเด็กคนอื่นๆ ท่านเลือกเธอในหมู่น้องๆ เพื่อท่านจะได้เปิดใจกับเธอ เธอมีอายุเพียง 4 ปีเมื่อท่านจากบ้านไปเข้าโรงเรียน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสิ่งที่ท่านเลือกเธอนั้นขึ้นอยู่กับกรณีนิสัยที่คล้ายคลึงกัน และเป็นเพราะท่านเห็นว่าเธอสอนง่ายกว่าคนอื่นๆ ด้วย สิ่งนี้แสดงว่าท่านเข้ากับน้องๆ คนอื่นได้ไม่ยากนัก สังเกตได้ว่าหลุยส์ มารีไม่ช่างพูดนัก ท่านพาน้องสาวไปจากกลุ่มเพื่อนของเธอ โดยที่เธอเองก็ชอบที่จะสวดภาวนากับท่าน ท่านปลื้มตัวจากกลุ่มเพื่อนเด็กชายที่อายุไล่เรี่ยกับท่าน ท่านเลี้ยงเล่นเกมสกับพวกเขาและไปร่วมกับเด็กๆ ที่ต้องการสวดภาวนากับท่าน น้าอแลงบอกเราว่าท่านชอบสันโดษ “ท่านจะหลบไปอยู่ในมุมบ้านเพื่อสวดภาวนาและสวดสายประคำต่อหน้ารูปปั้นน้อยๆ ของพระนางพรหมจารี” (กรังเด 4)

แน่นอนว่าความศรัทธาเช่นนี้ของหลุยส์ มารีเป็นผลของการให้การศึกษาอบรมจากบิดามารดาของท่าน เราอาจถือได้ว่าคู่ครองตระกูลกรีญองคู่นี้เป็นคริสตชนที่ร้อนรน ตั้งแต่ตอนนั้นเราก็ได้เห็นภาพต่างๆ ของวัยรุ่นผู้ซึ่งเมื่อนักเรียนในโรงเรียนที่เมืองแรนนั้นนั้น จะไม่ค่อยสูงส่งกับเพื่อนๆ และใช้เวลาส่วนมากในสักการสถานของพระนางมารีย์ เป็นสิ่งสำคัญที่จะจดจำร่องรอย 2 แบบนี้ไว้ นั่นคือลำบากที่จะสื่อสารกับเพื่อนๆ และมีความโน้มเอียงไปในทางสวดภาวนาโดยเฉพาะภาวนาต่อพระนางมารีย์ จากการยืนยันของน้าอแลงนั้น เราพบว่าลูกคนโตของตระกูลกรีญองคู่นี้จะตักเตือนให้กำลังใจผู้อื่นหรือดื่มด่ำอยู่กับการภาวนา หลังจากเล่าถึงความศรัทธาเป็นพิเศษต่อพระนางมารีย์แล้ว น้าอแลงก็เสริมว่า “เขาอายุไม่เกิน 4-5 ปีเมื่อตอนเขากล่าวถึงพระเจ้าและปลอบใจแม่ของเขาเมื่อใดก็ตามที่เธอเศร้าโศก โดยการให้กำลังใจเธอให้ทนรับความทุกข์ยากอย่างอดทน” (กรังเด 2) เห็นได้ว่าท่านมีความสัมพันธ์อันสนิทสนมกับมารดาของท่านในช่วงอายุซึ่งโดยปกติแล้วเด็กชายจะเริ่มห่างจากมารดาเพื่อจะได้ชื่นชอบกับความดีงามของบิดาคน เรา

บทที่ 2

หลุยส์ มารีขณะเป็นวัยรุ่น

หลุยส์ มารีเมื่อวัยรุ่น

ในเดือนตุลาคม 1684 หลุยส์ มารีมีอายุ 11 ปีครึ่ง บิดาส่งเขาไปที่เมืองแรนน์เพื่อเข้าเรียนที่โรงเรียนของคณะเยซุอิต แต่บิดามารดาไม่มีเงินมากนัก แม้ว่าจะไม่เก็บค่าเรียนแต่ผู้เรียนก็ต้องจ่ายค่าอาหารและที่พัก ดังนั้นจึงเห็นว่าจะเหมาะกว่าที่จะให้หลุยส์ มารีพักอยู่กับน้าอานเลงผู้เป็นอธิการโบสถ์ Holy Saviour พอถึงปี 1686 ทั้งครอบครัวจึงย้ายมาตั้งรกรากที่เมืองแรนน์และหลุยส์มาพักอยู่กับบิดามารดาซึ่งคาดหวังว่าลูกชายคนโตจะสำเร็จในชีวิต สร้างชื่อเสียงและโชคให้วงศ์ตระกูลเสียใหม่

เป็นนักเรียนที่โรงเรียนในเมืองแรนน์

โรงเรียนแซงต์ โทมัสก่อตั้งขึ้นในศตวรรษที่ 16 และมอบให้คณะเยซุอิตดูแลในค.ศ. 1604 ในตอนกลางศตวรรษที่ 17 โรงเรียนมี 11 ชั้นมีนักเรียนประมาณ 3,000 คน หลุยส์ มารีจะเรียนอยู่ที่นี้ 8 ปีเต็ม โดยจากปี 1684 ถึง 1690 ท่านเรียนวิชา Classics (สาขาหนึ่งของมนุษยวิทยาประกอบไปด้วยวิชาภาษาต่างๆ วรรณคดี ปรัชญา ประวัติศาสตร์ ศิลปศาสตร์ โบราณคดีและวัฒนธรรมโบราณของเมดิเตอร์เรเนียน)

เรามีเพียงข้อมูลคร่าวๆ เกี่ยวกับการเรียนของหลุยส์ มารี ทราบเพียงว่าท่านได้รางวัลเรียนดีทั้งหมดในตอนสิ้นปีการศึกษาทุกปี บรรดาครูของท่านสังเกตได้เร็วถึงขีดความสามารถของท่านและชี้ให้คนอื่นๆ ทำตาม เราสรุปได้ว่าหลุยส์ มารีเป็นนักเรียนดี แต่ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับรสนิยมส่วนตัวของท่านหรือเกี่ยวกับการฝึกอบรมซึ่งท่านได้รับที่โรงเรียน

เป็นเรื่องลำบากที่จะวัดถึงอิทธิพลทางเขาวนั้ปัญหาที่คณะเยซูอิตมีต่อหลุยส์ มารี การที่ไม่มีข้ออ้างด้านวรรณกรรมกรีกและลาตินโบราณในข้อเขียนของท่าน อาจทำให้ยากสรุปว่าท่านไม่สนใจวิชาเหล่านี้ แต่ก็เป็นเพราะรูปแบบการเป็นนักเทศน์แบบประชานิยม อาจอธิบายได้แบบเดียวกันต่อรูปแบบการเขียนที่สั้น วกวนและตรงไปตรงมาซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาอันสละสลวยของเพื่อนร่วมห้องคือยอห์น แบปติสแตง การที่ท่านชอบความชัดเจนและการแบ่งซอยสั้นๆ นั้นเป็นผลมาจากการฝึกอบรมทางปรัชญาของท่านที่แสดงออกถึงเขาวนั้ปัญหาของท่านเอง อาจเป็นไปได้ว่าอาจารย์เยซูอิตของท่านสอนท่านถึงโลกทัศน์แบบทหาร แต่โลกทัศน์นี้ก็คล้อยจองกับแนวโน้มส่วนตัวของท่านด้วย ไม่มีแนวคิดที่ชัดเจนถึงอิทธิพลต่างๆ ที่ทิ้งรอยประทับไว้บนจิตใจของหนุ่มมงฟอร์ต มีสิ่งเดียวที่แน่นอนคือ ช่วงปี 1684 และ 1692 พัฒนาการพื้นฐานของหลุยส์ มารีในวัยรุ่นเกิดขึ้นที่ชายขอบของโรงเรียน ถ้ามิใช่ นอกแล้วโรงเรียนเสียทีเดียว

นักเรียนที่โดดเด่น

การสมัครเข้ามาเรียนในโรงเรียนหมายความว่าต้องการเปลี่ยนโลกทัศน์สำหรับหนุ่มหลุยส์ มารี จากโรงเรียนในชนบทท่านข้ามไปสู่โรงเรียนแบบนักศึกษา ท่านทั้งมารดาและบ้านในหมู่บ้านมาตั้งต้นในเมืองและเรียนในชั้นที่มีเด็กชาย 400 คน โดยมีหลายคนมาจากครอบครัวร่ำรวยในตัวเมือง นี่เป็นการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ทีเดียว

ยอห์น แบปติส แบลง เพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งของท่านนั้นเรารู้จักกันดี ท่านเกิดที่เมืองแรนน์ใน ค.ศ. 1674 และเข้าเรียนที่โรงเรียนคณะเยซุอิตจากปี 1684 ถึง 1692 พร้อมหลุยส์ มารี อีกนานต่อมาในปี 1724 ยอห์น แบปติส ซึ่งในตอนนั้นเป็นอุปสังฆราชที่เมืองรูอ็ง จะตรวจตราเรื่องเล่าอันยาวเพื่อเขียนชีวประวัติของเพื่อนโดยมีทั้งข้อยืนยันและสรรเสริญสลับกันไปอย่างชัดเจน แบลงบอกว่าเขาเรียนชั้นเดียวกับหลุยส์ มารีอยู่ถึง 5 ปีก่อนที่จะมารู้จักกับท่าน “แม้ว่าเราเรียนมานุษยวิทยามาด้วยกันโดยบาทหลวงคามิโอส์เป็นผู้สอน แต่ผมมารู้จักท่านเมื่อเราเริ่มเรียนวาทศิลป์ที่สอนโดยบาทหลวงจิลแบต์ เพราะคุณกริยองไม่สูงส่งกับใครและยุ่งเกี่ยวกับนักเรียนอื่นๆ น้อยมาก” (แบลง 1-2) ในชั้นเรียนที่มีนักเรียน 400 คนนั้น มิใช่สิ่งผิดปกติที่เพื่อนร่วมชั้น 2 คนจะไม่เคยรู้จักกันมาก่อน อย่างไรก็ตามแบลงได้ตั้งประเด็นว่าหลุยส์ มารีไม่รวมเป็นหนึ่งในนักเรียนรอบๆ ตัวท่าน

หลุยส์ มารีคงไม่สามารถใช้เวลาตั้ง 8 ปีที่โรงเรียนโดยไม่มีเพื่อนสัก 2-3 คนแน่นอน เพื่อนในกลุ่มนี้คือบรรดาผู้ที่มาพบปะกันทุกอาทิตย์ที่บ้านพักของบาทหลวงจูเลียง แบลลิเอร์ มีเป้าหมายเพื่อเตรียมตัวเป็นพระสงฆ์ โดยมีโกลด ฟูลาส แด ฟูลาสเป็นคนหนึ่งในกลุ่มนี้ หลุยส์ มารีกลายเป็นเพื่อนสนิทของ ยอห์น แบปติส แบลงถึงขั้นบอกความในใจให้ฟัง ดูเหมือนว่ากริยองหนุ่มต้องการเพื่อนสนิทเพียงไม่กี่คนนี่เพื่อชดเชยต่อการแยกห่างจากนักเรียนคนอื่นๆ แบลงบอกว่าในช่วงวันหยุดปี 1692 ท่านไปเยี่ยมเพื่อนที่บ้านบิคามารดาที่ออฟังดิก หลุยส์ มารีจึงพาท่านไปดู “มุมสงบ 2 มุมในสวนซึ่งท่านโปรดปรานและชอบมาใช้เวลาส่วนมากเพื่อสวดภาวนา” (แบลง 19) ท่านแสดงให้เห็นถึงสำนึกเล็กๆ ของการภาวนาส่วนตัวและรักความสันโดษมาก

การที่หลุยส์ มารีรู้สึกไม่ชอบการละเล่นและการใช้เวลาว่างของเพื่อนๆ ก็เป็นเหตุผลหนึ่งของการชอบความสันโดษของท่าน แบลงกล่าวหนักหน่วงเกินไปเมื่อกล่าวถึง “วัยรุ่นไร้ศีลธรรม” ทุกสิ่งบอกความจริงว่านักเรียนของคณะเยซุอิตมีนิสัยรักความสนุกสนานแบบซื่อๆ แต่หนุ่มกริยองชิงช้าความสนุกสนานแบบซื่อๆ ของเพื่อนร่วมชั้นของท่าน “น้ำผู้เป็นพระสงฆ์ของท่านบอกว่าหลุยส์ไม่ชอบงานฉลองและเขาทนไม่ได้ ในวันอังคารของอาทิตย์ศักดิ์สิทธิ์ขณะท่านเลี้ยงอยู่ที่บ้านเพื่อน มีวัยรุ่นสวมหน้ากากเข้ามาในห้อง

สำหรับเบลงแล้ว เพื่อนของเขาไม่เหมือนนักเรียนอื่นๆ และไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับพวกนั้น ท่านชี้ให้เห็นว่า “ความศรัทธาของเขาเริ่มฉายแสงออกมาท่ามกลางเพื่อนๆ มากมาย และเขาเป็นแบบอย่างของคุณธรรมในชั้นที่มีวัยรุ่น 400 คน” (เบลง 2, 8, 9) เป็นไปได้ว่าเบลงกล่าวเกินความจริง แต่ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความศรัทธาของหลุยส์ มารีส่งผลกระทบต่อบรรดาเพื่อนร่วมชั้น

เบลงบอกว่าความศรัทธาของหลุยส์ มารีฉายแสงออกมาอย่างโดดเด่นเมื่อเขาช่วยเพื่อนที่ยากจนคนหนึ่งของเขา วัยรุ่นที่ขี้อายเมื่อเกี่ยวข้องกับรุ่นราวคราวเดียวกัน ยอมออกจากกระดองเมื่อได้พบกับผู้ที่เขารู้สึกว่าดีอกว่าตน ที่บ้านนั้นเขาไม่ลำบากใจในการสอนบรรดาน้องชาย เมื่อเขาไปช่วยเพื่อนของเขาที่ขัดสนเขาแสดงความกล้าอย่างไม่น่าเชื่อออกมา เขาเข้าไปหาบรรดาครอบครัวที่ดีที่สุดของเมืองแรนน์ เขาขอบริจาคเงินจากเพื่อนร่วมชั้น เขาบอกพ่อค้าคนหนึ่งว่า “ผมได้รวบรวมเงินบริจาคในชั้นเพื่อซื้อเสื้อผ้าให้เขา ท่านต้องจัดการกับจำนวนที่ขาดไปเองละครับ” (เบลง 8-9) เด็กคนนี้ซึ่งตามปกติขี้อายกลับเปลี่ยนเป็นกล้าหาญขึ้นมาในทันใดเมื่อเรียกร้องขอความช่วยเหลือเพื่อคนยากจน

รสนิยมที่ส่วนตัวมาก

เพลงให้ข้อสังเกต 3 ข้อถึงลักษณะนิสัยของหลุยส์ มารีในช่วงที่เป็นนักเรียนอยู่ว่า “เมื่อใดก็ตามที่ เขาไม่ยุ่งอยู่กับการเรียนและการภาวนาแล้ว อาจเห็นเขาไปเยี่ยมคนยากจนหรือวางแผนภาพวาดอยู่ วันหยุด ถูกอุทิศให้กับการปฏิบัติกิจศรัทธาและการไปเยี่ยมโรงพยาบาลและเยี่ยมพระสงฆ์ที่ศรัทธา” (เพลง 6) ศิลปะ ความศรัทธาและคนยากจนจะเป็นความห่วงใยของเขา

นำอาแลงและเพื่อนชื่อยอห์น แบปติส เน้นที่รสนิยมและพรสวรรค์ของหลุยส์ มารีในด้านการ ออกแบบและวาดภาพ ภาพวาดภาพหนึ่งของท่านได้รางวัลหนึ่งฟรังก์ทองจากท่านผู้พิพากษาของสภาเมือง แรนนั้ วัยรุ่นผู้นี้มิได้เรียนศิลปะเพื่อศิลปะเพียงเท่านั้นแต่เพื่อจะแสดงออกถึงความศรัทธาของท่าน

เพลงมีอารมณ์ว่าทศศิลป์เมื่อเล่าถึงความศรัทธาของเพื่อน “เขาใช้เวลาหมดไปกับการสวดภาวนาและ การทำพิธีกรรมและขึ้นขอต่อพระเจ้าเท่านั้น... ตั้งแต่รู้จักเขามาความโน้มเอียงของเขาเกี่ยวกับสวรรค์ ทั้งนั้นและความสนใจต่างๆ ของคนในวัยหนุ่มไม่เคยได้แตะต้องเขาเลย... ดังนั้นเขาจึงมีความโน้มเอียงสูง ในทางคุณธรรมและความปรารถนาที่จะดีบริบูรณ์... แม้ในตอนที่เป็นนักเรียนอยู่นั้นเขาก็ดีบริบูรณ์อยู่แล้ว” (เพลง 77) ข้อความเช่นนี้นั้น เราควรระมัดระวังไม่เชื่อเพลงมากจนเกินไปนัก โชคดีที่บางครั้งเขาจะ ตรงไปตรงมามากกว่าเช่น เมื่อเขาพูดถึงศรัทธาต่อพระนางมารีย์ของเพื่อนของเขา “ทุกวันนี้ก่อนและหลังเลิก เรียน เขาจะไปเยี่ยมรูปปั้นอัศจรรย์ที่ตั้งอยู่ในวัดพระผู้ไถ่ศักดิ์สิทธิ์ และน้ำของท่านยืนยันว่าบางครั้งเขาใช้ เวลา 1 ชั่วโมงที่นั่น... ด้วยความเรียบง่ายแบบเด็กๆ เขาจะเข้าหาพระนางเพื่อวอนขอความต้องการฝ่ายจิต และฝ่ายโลก... เขาเชื่อในพระนางอย่างไม่สั่นคลอน เขาไม่เคยลังเลหรือสงสัยเลยเมื่อได้สวดภาวนาถึงพระ มารดาที่แสนดีของเขาแล้ว” (เพลง 14-15) ความร้อนรนของวัยรุ่นนี้จะประทุออกมาใน 25 ปีให้หลังใน บทความเรื่องศรัทธาที่แท้จริงต่อพระนางพรหมจารี ความวางใจที่สุดใจในพระนางมารีย์ทำให้ตัวเขาเองมี ความมั่นคง เมื่อได้วิงวอนต่อพระนางมารีย์แล้วเขาก็จะไม่เกรงกลัวอีก เขาสามารถเริ่มการผจญภัยได้แล้ว ความศรัทธานี้หล่อเลี้ยงโดยชมรมที่เขาเป็นสมาชิก มันเติบโตขึ้นมาจากที่บ้าน “ความรักต่อพระนางมารีย์ นั้นดูเหมือนมีกำเนิดมาพร้อมคุณกรีญอง...” เพลงได้เขียนเอาไว้ (12-13) จากความรักใคร่อ่อนโยนและ ความวางใจในแบบครอบครัวที่เขามีต่อพระนางมารีย์นั้น เราเห็นได้จากการสะท้อนออกมาของ

จูเลียส แบลลิเออร์บวชเป็นพระสงฆ์เมื่อ 1686 และทำงานอยู่ที่อาสนวิหาร ความรื้อรอนของท่านนำท่านให้เริ่มงานอภิบาลในรูปแบบใหม่เหมือนงานมิชชัน การฝึกอบรมพระสงฆ์และการให้บริการต่อคนจน ตั้งแต่ก่อนที่ท่านจะเป็นอธิการของสามเณรลัทธิที่เมืองแรนน์ ท่านจะรวบรวมบรรดาผู้แสดงความปรารถนาจะบวชเป็นพระสงฆ์รอบท่านที่บ้านพัก น้าอาแลงบอกว่าหลุยส์ มารีเข้าร่วมกลุ่มนี้ตอนอายุได้ 15 ปี “หลุยส์ กริฌองอยู่ในกลุ่มแรกๆ และเข้าประชุมสม่ำเสมอที่สุด... หลังการอบรมแบลลิเออร์จะส่งพวกเขาเป็นกลุ่มเล็กๆ ไปที่โรงพยาบาลต่างๆ เพื่ออ่านหนังสือให้คนไข้ฟังและสอนคำสอน หลุยส์ไม่เคยพลาดงานเหล่านี้เลย” (กรังเด 6)

เราได้เห็นหลุยส์ มารีช่วยเพื่อนที่ขัดสนคนหนึ่งของเขามาแล้ว แบลงเล่าถึงอีกเหตุการณ์หนึ่งซึ่งหลุยส์โอบกอดและปลอบใจคนขอทานรูปร่างพิกลพิการ (แบลง 17-18) เขาใจกว้างในการแสดงความรักใคร่ต่อคนจนและลงแรงเพื่อพวกเขา น่าสนใจที่เขาช่วยคนจนลับๆ ดูเหมือนเขากลัวคนอื่นจะมาเห็นเมื่อเขากำลังทำธุระด้านกิจเมตตาอยู่ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปี 1692 ชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มเช่นนี้ “วันหนึ่งมารดาของเขาไปที่โรงพยาบาลแซงต์อีฟเพื่อเยี่ยมเยียนคนป่วย ที่นั่นนางจำหญิงยากจนคนหนึ่งได้จึงถามว่าใครพาเธอมาโรงพยาบาล นางตอบว่า “มาตาม ลูกชายของท่านนั่นแหละที่พาฉันมาที่นี่” (กรังเด 6) ยังเป็นที่น่าสงสัยว่าความศรัทธาต่อคนจนของหลุยส์ มารีนั้นได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาของเขาอย่างเต็มที่หรือไม่

ขัดแย้งกับบิดามารดาของเขา

เมื่อมาถึงเมืองแรนน์ในปี 1684 นั้น หลุยส์ มารีพักอยู่กับน้าอาแลง ตลอดชีวิตของเขาดูเหมือนเขาจะรักสงฆ์องค์นี้เป็นพิเศษ ซึ่งท่านอาจช่วยให้พบกระแสเรียกของตน เมื่อบิดามารดาที่ตั้งรกรากที่เมืองแรนน์ในปี 1686 นักเรียนผู้นี้จึงกลับไปอยู่ที่บ้านของบิดามารดา เราเกือบไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับ

อาจกล่าวได้ว่าวัยรุ่นทุกคนในระยะหนึ่งจะต้องต้านครอบครัว แต่เราต้องพยายามเข้าใจกรณีที่
แน่นอนของครอบครัวที่ถูกต้อง ขณะที่เบลงกล่าวถึงบิดานั้น เขาก็ไม่เคยกล่าวถึงมารดาเลย นี่เป็นเพราะเขา
ไม่ทราบเลยเกี่ยวกับสตรีผู้ไม่ดึงดูความสนใจผู้นี้ ซึ่งยุ่งอยู่แต่กับการให้กำเนิดและดูแลลูกๆ เสมอๆ เท่านั้น
อย่างไรก็ตามเบลงกล่าวถึงบิดาเท่านั้นและไม่ใช่ในแบบที่ใจดีนักด้วย “ที่บ้านเขาทนบิดาที่มีนิสัยรุนแรง
ของเขาไม่ค่อยได้นัก ความถ่อมตนและความนอบนอบกีดกันเขาไม่ให้ขัดแย้งกับความหุนหันของบิดา
นอกจากการหลบหน้าไปอย่างรอบคอบ และเนื่องจากสิ่งนี้เกิดขึ้นค่อนข้างบ่อยในช่วงอาหาร หนุ่มที่ศรัทธา
ผู้ี้จึงถูกบังคับให้ต้องอดอาหารซึ่งเขารู้สึกเจ็บปวดมาก... เพราะเขาเป็นคนทานจู” (เบลง 11, 12) และการ
หลบหน้าไปจากโต๊ะอาหารนี้เกี่ยวกับความปรารถนาจะจากบ้านของบิดาไปเสีย เราเห็นถึงบิดาที่ทารุณใน
ด้านปฏิบัติการและลูกชายที่รุนแรงพอกัน แต่ก็กลัวที่จะเปิดปากออกมา เบลงเล่าถึงเหตุการณ์แบบนี้
เหตุการณ์หนึ่งเกี่ยวกับหนังสือซึ่งความเลวร้ายคงกล่าวไว้เกินจริงแน่นอน “บิดาเขามีหนังสือสกปรกเล่ม
หนึ่งที่เต็มไปด้วยภาพนารังเกียจ หลุยส์ มารีผู้บริสุทธิ์ทนทุกข์ใจมานานแล้วจากความไม่บริสุทธิ์ของ
หนังสือเล่มที่กล่าวมานี้ อย่างไรก็ตามเขายังเกรงกลัวที่จะเผาหนังสือเพราะกลัวความโกรธเกรี้ยวของบิดา
ที่สุดเมื่ออยู่คนเดียวที่บ้านเขาโยนหนังสือไม่คืนนี้เข้ากองไฟไป ตัดสินใจยอมทนทุกข์กับการลงโทษใดๆ ที่
บิดาจะกระทำกับเขา หนุ่มนักบุญเพิ่งทำงานเสร็จลงเมื่อผมไปพบเขาโดยไม่ได้นัดหมายที่บ้านและพบเขา

แผนการชีวิตที่เผยแสดงออกมา

หลุยส์ มารี รูสส์ มีกระแสเรียกเป็นพระสงฆ์ในปี 1692 ยอห์น แบปติส แบลงยินดีกับการเลือกของเขา เมื่อเรียนจบปรัชญาหลุยส์ มารี เริ่มเรียนวิชาเทววิทยาที่เมืองแรนน์นั่นเอง แต่ทว่าเรื่องราวกลับผันแปรไปในไม่นานนัก

คุณนายเดอ มองดินยี ชาวปารีสจากเขตวัดแซงต์ ซูลปีส ได้มาพักอยู่กับครอบครัวกร็องง นางเสนอจ่ายค่าที่พักและอาหารให้ลูกสาวคนหนึ่ง ครอบครัวกร็องงที่ปารีส นางสัญญาจะจัดการให้หลุยส์ มารี เข้าเรียนในสามเณรลัยที่มีชื่อเสียงของแซงต์ ซูลปีสด้วย ข้อเสนอนี้ทำให้นายกร็องงยินดีเพราะเป็นสุขที่เห็นว่าลูกชายคนโตจะได้เข้าสามเณรลัยที่ดีที่สุดในฝรั่งเศสโดยไม่ต้องจ่ายอะไรเลย หลุยส์ มารีเองก็มีความสุขแต่ด้วยเหตุผลที่ต่างออกไป เพื่อจะเข้าใจถึงแรงจูงใจของเขา เราต้องศึกษาบุคลิกของหนุ่มอายุ 19 คนนี้

หลุยส์ มารี เป็นคนหนุ่มที่โปรดปรานกิจกรรม เขา “เกิดมาพร้อมความรักอย่างลึกซึ้งต่อการผจญภัย และชีวิตแพรร่ธรรม” แบลงบอกไว้ (201) เขานั้นอารมณ์อ่อนไหวง่ายด้วย “ใจเขาอ่อนโยนเหมือนคนอื่นๆ” แบลงกล่าวต่อไป (22) นอกจากนี้แล้วปฏิกริยาของเขาดูเป็นไปตามธรรมชาติ เขามีนิสัยดีและมีชีวิตชีวา

อย่างไรก็ตาม รูสส์ว่าวัยรุ่นผู้ซึ่งจริงจังและโดดเด่นพร้อมกันไป ยังพัฒนาไปไม่สิ้นสุด สิ่งนี้ชัดเจนเมื่อเขาอยู่กับเพื่อนๆ ถ้าไม่ถอยห่างก็จะเป็นผู้นำ เขามีเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มนักเรียน เขาไว้ใจเพื่อนๆ ที่เลือกไว้เพียงหยิบมือเดียว การไม่พัฒนานี้สังเกตได้ในความสัมพันธ์กับบิดามารดาด้วย ความลำบากใจกับ

หลุยส์ มารีจินตนาการว่าเขาได้เปลี่ยนแปลงฝูงชนเช่นบาทหลวงเลดูเจอร์แล้ว ท่านผู้นี้บาทหลวงเบลลิเออร์ทำงานด้วยเป็นครั้งคราว ท่านสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้มาเทศน์มิชชันที่เมืองแรนน์ในปี 1692 หลุยส์ มารีมองตนเองว่าเป็นผู้รับใช้คนจนและประสบความสำเร็จในด้านงานแพร่ธรรมท่ามกลางคนจน บาทหลวงเบลลิเออร์และเลดูเจอร์จะเป็นแบบอย่างของเขาเป็นเวลานาน เขาร่วมชีวิตของคนจนด้วย โดยบอกบุญขออาหารและไม่ได้รับเสมอไป เขารู้สึกว่าวิธีการของเขานั้นเต็มไปด้วยความเสี่ยงต่างๆ แต่เขามีความเชื่อที่สูงสุดในพระนางมารีย์ พระมารดาที่แสนดีของเขา และในพระญาณสอดส่องของพระเจ้า จดหมายฉบับแรกของเขาจากปารีสเป็นการยืนยันแบบมีวาทศิลป์ต่อความวางใจในพระญาณสอดส่อง

เราต้องยอมรับว่า วิสัยทัศน์ต่ออนาคตของเขานั้นประกอบไปด้วยความฝันเสียส่วนหนึ่ง เมื่อถึงเวลาเขาจะต้องทิ้งความฝันและความเข้าใจผิดไป อย่างไรก็ตามความฝันนี้ทำให้เขาเป็นอิสระจากครอบครัวและสังคม ลึกลงไปในความฝันของเขาเราพบว่ามีแผนการที่จะค่อยๆ เบ่งบานออกมาและกลายเป็นการตอบสนองต่อการเรียกของพระเจ้า หลุยส์ มารีค่อยๆ มีวุฒิภาวะโดยการภาวนาและความสำเร็จของแผนการส่วนตัว แผนการนี้ดังที่เราเห็นแล้ว ตรงข้ามกับของบิดาเขา

หลุยส์ มารีเริ่มทำให้แผนการเป็นการปฏิบัติเมื่อมาถึงปารีสตอนสิ้นปี 1692 มีแต่น้องชายและน้ำอาแลงร่วมเดินไปกับเขาจนถึงหมู่บ้านถัดไปที่สะพานแซสซอง การที่บิดาของเขาไม่ปรากฏตัวนั้นมีความหมายอะไรไหม ทันทิที่เขาพ้นสะพานแซสซองเขาก็แลกเสื้อผ้าชุดใหม่ของเขากับชุดของขอทานคนหนึ่งเพื่อจะได้เป็นเหมือนคนจน จากนั้นเขาก็บอกบุญขออาหารไประหว่างเดินทาง แบลงซึ่งมาส่งเขาที่จุดจากกันนั้นติดใจกับการมอบตัวเขาเองต่อพระญาณสอดส่อง “คุณธรรมข้อนี้เองที่ผมชื่นชมในตัวเขาที่สุดเมื่อจากมา และขณะที่บอกลาเขานั้น ผมพบว่าเขาละวางจากทุกสิ่งและเตรียมตัวยอมรับความลำบากจนผมคิดว่าผมอยู่กับสาวกคนหนึ่ง” (แบลง 24) เป็นการแยกจากมากกว่าการจากไป การแยกจากที่เหมือนกับที่

บทที่ 3

ในแม่พิมพ์ของแซงต์ ซูลปีส

หลุยส์ มารี กร็องฌองมาถึงกรุงปารีสในตอนปลายปี 1692 เขาไม่ต้องการได้ปริญญาเทววิทยาและไม่อยากได้ตำแหน่งใดๆ ทางศาสนจักรเช่นเพื่อนของเขาคือยอห์น แบปติส แบลง และนักศึกษาอื่นๆ อีกมากมายของสามณรัลย์นี้ ซึ่งในช่วงนั้นเป็นสถานอนุบาลของสงฆ์ฝรั่งเศสชั้นสูง หลุยส์ มารีต้องการมอบตัวเขาเองอย่างเต็มที่ต่อการแพร่ธรรมและการรับใช้คนจน อย่างไรก็ตามสำหรับในตอนนี้อันแล้ว เขาทิ้งแผนการของเขาไว้ก่อนและยอมให้ตัวเขาได้รับการหล่อหลอมในแม่พิมพ์ของแซงต์ ซูลปีส

ในช่วง 50 ปีที่ก่อตั้งขึ้นมา แซงต์ ซูลปีสได้เปลี่ยนแปลงวิธีการฝึกอบรมของตนไปมากที่สุด เมื่อตอนที่ฌอง ฌาค โอลิเออร์ ผู้ก่อตั้งเริ่มรับหน้าที่ฝึกอบรมบรรดาสงฆ์ในปี 1642 นั่นก็เพราะท่านได้รับมอบหมายให้ดูแลเขตวัดแซงต์ ซูลปีส เขาสามารถฝึกหัดบรรดาสงฆ์ในอนาคต “ให้ดำเนินชีวิตในพระคริสต์” และฝึกฝนในด้านงานแพร่ธรรม หลายปีผ่านไปพันธกิจนี้ลดลงเป็นการสอนคำสอนในเขตวัดต่างๆ เพราะการเติบโตของแซงต์ ซูลปีสเองและวิวัฒนาการของสามณรัลย์ต่างๆ ของฝรั่งเศส ในความเห็นของแบลงนั้น แซงต์ ซูลปีสได้กลายเป็น “โรงเรียนสอนคุณธรรมต่างๆ ของพระศาสนจักรที่บริสุทธิ์ที่สุด”

เป็นนักศึกษาทั้งที่มหาวิทยาลัยซอร์บอร์นและที่แซงต์ ซูลปีส

ตอนปลายศตวรรษที่ 17 บ้านฌีร์ใหญ่แซงต์ ซูลปีสถูกแบ่งออกเป็นที่พักสามส่วนแยกจากกันแต่ใกล้ๆ กัน หลุยส์ มารีจะใช้เวลาส่วนมากที่กรุงปารีสในบ้านฌีร์เล็กสำหรับบรรดาผู้สมัครที่ไม่ต้องจ่ายเงินเมื่อท่านมาถึงกรุงปารีส คุณนาย เดอ มงติเยพาไปที่หมู่คณะที่ก่อตั้งและดูแลโดยบาทหลวงเดอ ลา บามองติเออร์ เขาอยู่ที่หมู่คณะนี้ระหว่างปี 1692 ถึง 1694 หมู่คณะนี้สลายตัวไปเมื่อผู้ก่อตั้งสิ้นใจลง เขาไปร่วมกับหมู่คณะของบาทหลวงบูเช ในบ้านหมู่คณะที่ยากจนที่สุดนี้เขาพักอยู่ 1 ปีจนกระทั่งป่วยจนต้องเข้าโรงพยาบาลในปี 1695

ไม่นานต่อมาเบลงมาร่วมกับเพื่อนที่กรุงปารีสและพักอยู่ด้วยกัน การพักอยู่กับบาทหลวงเดอลาบามองติเออร์นั้น เขาบอกว่า “นี่เป็นหนึ่งในบ้านต่างๆ ในกรุงปารีสที่เหมาะสมกับการศึกษาที่สุด บาทหลวงเดอลาบามองติเออร์ตัดตามนักศึกษาอย่างใกล้ชิดและให้กำลังใจพวกเขา แม้จะมีคนหนุ่มที่ขยันเรียนและฉลาดหลายคนพักอยู่กับบาทหลวงบาร์มองติเออร์และไปเรียนที่มหาวิทยาลัยซอร์บอร์น แต่คุณกรีญองก็เด่นที่สุด” (เบลง 55-56) เบลงเสริมด้วยว่าบ้านหมู่คณะของบาทหลวงบูเชก็ควรได้รับการยกย่องเท่ากัน

นักศึกษาของหมู่คณะทั้งสองไปเรียนวิชาเทววิทยาที่มหาวิทยาลัยซอร์บอร์น แต่กลับมาทบทวนการเรียนที่บ้านพักในตอนเย็น คุณกรีญองติดตามการเรียนนี้จนถึงปี 1695 เขาดูเหมือนจะไม่สนใจมากมายนักกับเทววิทยา เนื่องจากเขาเคยรับเฝ้าศพเพื่อได้เงินมาจุนเจือค่าที่พัก เบลงบอกว่าตารางเวลาของเขาจึงเป็น

เมื่อมาอยู่บ้านเนรเล็กในปี 1695 กริณูองก็หยุดไปเรียนที่มหาวิทยาลัยซอร์บอร์น ระหว่างปี 1695 ถึง 1700 เขาอยู่เรียนที่บ้านพักและเข้ารับฟังการบรรยายในตอนเย็นซึ่งนักศึกษารุ่นพี่บรรยาย ในการถกเถียงประจำสัปดาห์ครั้งหนึ่ง เขาพิสูจน์อุปนิสัยของเขาด้วยการอ้างอิงจากบรรดาปีศาจอย่างกว้างขวางเพื่อตอบโต้ข้อคัดค้าน สิ่งนี้ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเขาได้ศึกษาบรรดาปีศาจเป็นอย่างดี แต่เขาเตรียมหัวเรื่องของเขาให้ดี ไม่มีอะไรพิสูจน์ได้ว่ากริณูองได้ศึกษาบรรดาปีศาจแรกเริ่มของพระศาสนจักรอย่างจริงจัง

ในความคิดของเบลงนั่นสิ่งที่หลุยส์ มารี โปรดปรานคือการรำพึงและการอ่านหนังสือฝ่ายจิต “เขามีเวลาเหลือเฟือเพื่อพระเจ้าในการสำรวจใจและภาวนา” (เบลง 70) “เขาใช้เวลาแสนนานในการรำพึงและกิจศรัทธาอื่นๆ จนเพื่อนๆ ไม่เข้าใจว่าเขาหาเวลาที่ไหนมาศึกษา” (กรังเด 13)

เบลงกล่าวถึงหนังสือบางเล่มที่กริณูองชอบอ่านแล้วอ่านอีกคือ จดหมายฝ่ายจิตของคุณพ่อชูแรง มรรคาศักดิ์สิทธิ์และพระเจ้าเท่านั้น หรือทาสรักผู้ศักดิ์สิทธิ์ของมารดาพระเจ้าโดยอุปสังฆราชโบคอง เราไม่ควรลืมพระคัมภีร์ซึ่งเป็นอาหารประจำวันของเขา เป็นที่แน่นอนว่าเขาอุทิศเวลาเพียงพอต่อการศึกษาต่างๆ แต่ “เขาสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับบรรดานักบุญมากกว่าศาสตร์ด้านเทววิทยา” (เบลง 56) นอกจากนี้แล้วเขาพบว่ายังต้องเรียนรู้อีกเยอะเกี่ยวกับรหัสสมัยคริสต์จากงานเขียนฝ่ายจิตมากกว่าจากคู่มือเทววิทยา คู่มือเล่มหนาๆ ที่ตีพิมพ์ในปี 1700 ทำให้เราเข้าใจเกี่ยวกับเทววิทยาที่กริณูองเรียน คู่มือเหล่านี้เหมือนกับคู่มือนักศึกษาในยุคกลาง เราบอกไม่ได้มากนักเกี่ยวกับอิทธิพลของเทววิทยาแบบนี้ต่อหลุยส์ มารี ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคู่มือเหล่านี้ช่วยให้เขามีพื้นฐานทางเทววิทยาที่แข็งแกร่ง แต่ก็มีข้อแตกต่างกันมากระหว่างผลงานเชิงทฤษฎีและงานเขียนแบบประชานิยมของท่านผู้จะเป็นธรรมทูตในอนาคต แม้เมื่อกริณูองแยกแยะคุณค่าต่างๆ ของกิจการดีของมนุษย์ เขาก็ใกล้เคียงกับโบคองมากกว่ากับคู่มือเทววิทยา ตลอดชีวิตเขาจะแสดงออก

บรรยากาศของแซงต์ ชูลิปัสในตอนสิ้นศตวรรษที่ 17

ตอนสิ้นศตวรรษที่ 17 นั้น แซงต์ ชูลิปัสเป็นปรากฏการณ์หนึ่งของรหัสสมัยนิยม ซึ่งตั้งแต่ช่วงเวลาของปีแอร์ เดอ เบรูล ได้ส่งอิทธิพลสูงต่อวิถีชีวิตจิตฝรั่งเศสของศตวรรษ ศิษย์ของเบรูลคือฌอง ฌาค โอติเอร์ ปลูกฝังวิถีชีวิตจิตนี้ในบรรดานักศึกษาของเขา หัวข้อหลักๆ คือ ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความอ่อนแอของมนุษย์ พระวาจาดัตถ์ทรงรับเป็นมนุษย์เป็นศูนย์กลาง และการปรากฏพระองค์ในพระศาสนจักร บทบาทพื้นฐานของคุณธรรมทางศาสนาและศักดิ์ศรีของความเป็นสงฆ์ เราพบการอ้างอิงเบรูลเพียงไม่กี่ครั้งในงานเขียนของมงฟอร์ต ศักดิ์ศรีของความเป็นสงฆ์ที่สำคัญต่อแซงต์ ชูลิปัสมากนั้นดูเหมือนจะไม่ประทับใจเขานัก อย่างไรก็ตามมรดกของเบรูลเป็นพื้นฐานของการผจญภัยฝ่ายจิตของเขา วิธีการมองที่พระตรีเอกภาพ พระวาจาดัตถ์ทรงรับเป็นมนุษย์ พระนางมารีย์ และคริสตชนนั้นเป็นแนวชูลิปัสโดยพื้นฐาน สิ่งนี้เป็นผลของการคุชช้อย่างช้าๆ ผ่านทางการรำพึง ภาวนา ประเพณีของสามเณราลัยและแบบอย่างต่างๆ ของบรรดาอาจารย์ในช่วงเวลา 8 ปีที่หลุยส์ มารีย์อยู่ที่แซงต์ ชูลิปัส

ทีละน้อยอุดมการณ์ด้านรหัสสมัยของบาทหลวงโอติเอร์สูญเสียดังเดิมและกลายเป็นเชิงศีลธรรมจนเกินไป มันหมดความนุ่มนวลลงและกลายเป็นแข็งกระด้าง การเปิดกว้างต่อพระเจ้าเปลี่ยนไปเป็นวิถีชีวิตคริสตชนที่มีแต่กฎระเบียบ บาทหลวงครองซอง อัคราธิการของคณะชูลิปัสมีส่วนมอบให้อย่างสูงต่อวิวัฒนาการนี้ เมื่อศึกษางานเขียนของท่านโดยเฉพาะงานเขียนที่สำคัญคือ “การพิจารณาตนเอง” เราพบแบบแม่พิมพ์ของบรรดาสงฆ์ซึ่งลักษณะหลักคือ มีสำนึกว่าสูงส่งกว่าผู้คนทั่วไป ยอมลิโรราบอย่างตาบอดต่อประเพณีและการปกครองตามลำดับชั้น วิสัยทัศน์ที่ปิดของศาสนาคริสต์ ซึ่งไม่ยอมรับทุกสิ่งที่มีใช้ศาสนาในโลก วิสัยทัศน์สองแบบของมนุษย์โดยที่ฝ่ายจิตควรกำราบด้านมนุษย์และด้านธรรมชาติ มุมมองนี้

ยึดหยุ่นน้อยกว่าและเป็นส่วนตัวมากกว่าเพื่อนแบลงของเขา กริฌองได้รับผลกระทบเพียงบางส่วนจากภาพลักษณ์สงฆ์เช่นนี้ เขายอมรับวิสัยทัศน์มนุษย์และสังคม 2 แบบนี้แต่ไม่ยอมรับส่วนอื่นๆ แม้จะยอมรับการปกครองตามลำดับชั้นอย่างสิ้นเชิงก็ตาม การชอบอิสรภาพของเขายังคงเสี้ยนคงวา เขายกย่องศักดิ์ศรีของสงฆ์ แต่ปรารถนาจะไปสู่คนจนและเป็นแบบเดียวกับพวกเขา แม้จะได้รับประโยชน์จากการฝึกอบรมของซูลปีส เขาก็เห็นว่ามันเคร่งครัดเกินไป

การฝึกใช้ชีวิตกลุ่มที่ลำบาก

ในการฝึกอบรมหนุ่มผู้มาสมัครเป็นสงฆ์แบบนี้ นั้น แซงต์ ซูลปีสใช้ 2 วิธีการคือ การแนะนำฝ่ายจิตและชีวิตกลุ่ม

ยอห์น แบปติส แบลงซึ่งตลอดชีวิตหลงใหลอยู่กับแซงต์ ซูลปีสกล่าวถึงกฎเกณฑ์ว่าเหมือนกับการนำพระวรสารมาปฏิบัติ “ไม่เปิดโอกาสให้อิสรภาพของมนุษย์เลย” (แบลง 138) หลุยส์ มารีถือตามกฎเกณฑ์ทั้งหมดแม้จะไม่ง่ายเสมอไปก็ตาม และจะเป็น “คนแรกและสม่าเสมอที่สุดต่อกิจการทั้งหลาย” แน่แน่นอนว่าสิ่งนี้ทำให้เขายึดหยุ่นมากขึ้น แต่ความนบนอบของเขายังดูน่าสงสัยอยู่ “เขาจะไม่ทำอะไรโดยไม่ขออนุญาตก่อนและไม่เคยเหน็ดเหนื่อยที่จะขออนุญาต เขาไม่เคยกระทำแม้กระทั่งในสิ่งที่อนุญาตให้ทำได้โดยไม่ต้องขออนุญาตก่อน... ผมได้เห็นเขาถือบางสิ่งกลับไปห้องของเขาหรือไปที่อื่น จากนั้นก็ไปขออนุญาตจากอธิการ” (แบลง 139-140) การถือกฎเกณฑ์แบบนี้ๆ นี้ดูไม่สอดคล้องกับผู้ที่ชอบอิสระเลย

หลุยส์ มารีรู้สึกลำบากที่จะปรับตนเองให้เข้ากับชีวิตกลุ่มมากกว่าการถือตามกฎเกณฑ์ ตั้งแต่วัยเด็กแล้วเขาชอบสันโดษ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาพบว่าตนเองต้องอยู่กับกลุ่มใหญ่ที่แซงต์ ซูลปีส ตั้งแต่แรกเลย

เพื่อที่จะดึงเขาออกมาจากการไม่สูงส่งกับผู้ใด บรรดาอริการของเขาจึงขอให้เขาดูแลด้านพิธีกรรม และห้องสมุด แต่สิ่งนี้ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับผู้ที่ชอบกิจกรรมเช่นหลุยส์ มารี เขาพบว่าการสอนคำสอน เด็กๆ ในเขตแซงต์ เฮอร์แมง แด แปรส์เป็นงานที่สนุกมากกว่า แต่งานนี้ไม่บ่อยและสม่ำเสมอ หลุยส์ มารี หลีกเลียงการทำอะไรก็ตามที่กฎเกณฑ์ไม่อนุญาต เขาออกไปข้างนอกแต่น้อยมาก และเมื่อออกไปก็จะคอย ก้มหน้ามองแต่พื้น

ศรัทธาอันเข้มข้นต่อพระนางมารีย์

จากคำบอกเล่าของเบลงนั้น หลุยส์ มารีจะระบายความต้องการไม่อยู่เฉยภายในสามณเฑาะลัย มากกว่าภายนอก “คุณกรีญองซึ่งโดยธรรมชาตินั้นช่างประดิษฐ์และมีจินตนาการ จะคอยเสนอกิจกรรมใหม่ๆ ด้านความศรัทธาหรือคุณธรรม” (เบลง 77, 79, 83-84) บ่อยๆ แล้วกิจกรรมใหม่เหล่านี้จะเป็นศรัทธาต่อพระนางมารีย์เช่นการแจกจ่ายภาพพระนางมารีย์หรือการเข้าร่วมในชมรมพระนางมารีย์ แต่เบลงบอกว่า

ศรัทธาต่อพระนางมารีย์ของหลุยส์ มารีนั้นเข้มข้นมาแล้วตั้งแต่ช่วงวัยรุ่น ยิ่งเข้มข้นมากขึ้นในสาม เณราลัย บรรยากาศของแซงต์ ซูลปีสเหมาะกับสิ่งนี้ วิธีชีวิตจิตแนวเบรูลให้บทบาทสำคัญต่อพระนางมารีย์ ในรหัสลับของการรับเป็นมนุษย์และการทำให้คริสตชนศักดิ์สิทธิ์ บ้านเณรยังคงเชื่อสัตย์ต่อประเพณีนี้แม้จะ เพิ่มกิจกรรมมากยิ่งขึ้น ขึ้นก็ตาม หลุยส์ มารีผลิตเพลินกับสิ่งเหล่านี้ถึงขนาดที่บาทหลวงตรงของผู้อำนวยการ ฆราวาสต้องควบคุมความร้อนรนเช่นนี้

เนื่องจากไม่พอใจกับการฝึกอบรมเช่นนี้ คุณกริอุยงจึงต้องการทำดีขึ้นไปและทำให้สมบูรณ์โดยการ ให้ความสำคัญต่อพระนางมารีย์ในการศึกษาส่วนตัว แบลงบอกว่า หลุยส์ มารีอ่านหนังสือฝ่ายจิตเกือบทุก เล่มที่มีในบ้านเณร สิ่งนี้เป็นการกล่าวเกินจริงมากไป หลุยส์ มารีเองบอกว่าเขาอ่านหนังสือเกี่ยวกับศรัทธา ต่อพระนางมารีย์เกือบทุกเล่ม ซึ่งทำให้เราสรุปได้ว่าการอ่านของเขานั้นโดยหลักๆ แล้วเกี่ยวกับพระนางมา รีย์ สมุดบันทึกที่หลงเหลือมาถึงเรา แสดงถึงการสรุปอย่างเป็นระบบต่อมงกุฎสามชั้นของพระมารดาผู้ ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าโดยคุณพ่อปัวเร ช่วงเวลาของเขาที่ปารีสนั้นแน่นอนว่ามีความรู้เกี่ยวกับพระนางมารีย์ ทางด้านเซววันปัญญา

กิจกรรมและความรู้เติบโตไปพร้อมๆ กันและหล่อเลี้ยงกันและกัน แบลงบอกว่าหลุยส์ มารีได้รับ หน้าที่ตกแต่งวัดน้อยที่แซงต์ ซูลปีสและเสริมว่า “ไม่มีงานใดจะเป็นที่ชื่นชอบไปกว่านี้ เนื่องจากสิ่งใดก็ ตามที่เกี่ยวกับกิจการสำหรับพระนางมารีย์จะทำให้เขายินดี” (แบลง 47) แบลงกล่าวถึงรายละเอียดมากมาย ที่ทำให้เห็นถึงความรักอันอบอุ่นของเขาต่อพระนางมารีย์ เช่น ในช่วงหย่อนใจ เขาจะพูดถึงแต่พระนาง เขา พบแม้รูปปั้นที่เร็นลับที่สุดของพระนางมารีย์ในส่วนที่ลับตาที่สุดของกรุงปารีส ในห้องส่วนตัวของเขาที่ บ้านเณรเขาจะชมชื่นและจูบรูปปั้นเล็กๆ ของพระนางมารีย์ สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความศรัทธาอย่าง ที่สุดต่อพระนางมารีย์ซึ่งแบลงชื่นชม แต่เราอาจเข้าใจได้ถึงการดิเคียนต่างๆ ของสามเณรบางคนได้ เป็นสิ่ง เหมาะสมไหมสำหรับหนุ่มอายุ 25 ที่จะคอยใส่ใจอยู่แต่กับพระนางมารีย์ โดยเฉพาะเมื่อเขาเองมีความ

การพลีกรรม ทั้งที่เลือกปฏิบัติและที่ต้องอดทนเอา

หลุยส์ มารีมีนิสัยแกร่งและร่าเริง เมื่อไม่มีโอกาสใดๆ ที่จะทำกิจกรรมทั้งในและนอกบ้านเนอร์ เขาจึงใช้พลังงานกับตัวเอง เขาอดนอน ไม่หาความอบอุ่นและแม้แต่ต่ออาหารซึ่งพิสูจน์ถึงการพลีกรรมอันยิ่งใหญ่เพราะเขาเป็นคนที่เจริญอาหาร (แบบลง 41) ในแบบเดียวกัน เขาเลือกห้องที่เลวที่สุดและงานที่ต่ำต้อยที่สุด นอกจากนี้แล้วเขายังเขียนตนเอง (แบบลง 35) เขาเลยเถิดไปมากในด้านการชดเชยบาปจนต้องถูกนำส่งโรงพยาบาลในปี 1695 เห็นได้ชัดว่าเขาขาดความพอประมาณ อย่างไรก็ตามเราอาจชื่นชมในความมีน้ำใจของสามเนอร์ผู้นี้ เราสังเกตได้ว่าเขาจะมี “ความยินดี” กับการทำให้ตนเองต้องทุกข์ยาก แบบลงให้ข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า “ถ้าเขาจะเคยถูกประจานให้ไม่บนบอบแล้ว ก็เป็นในการแสวงหาการทำพลีกรรมนี้แหละ แต่จิตตารมณ์ด้านความบนบอบก็มีชัยเหนือจิตตารมณ์ของการทำพลีกรรมเสมอ” (แบบลง 97) ดูเหมือนว่าในตัวเขานั้นมีความขัดแย้งระหว่างการทำพลีกรรมและการบนบอบ

ชีวิตฝ่ายจิตและการกระทำกรรมตนเองของผู้อยู่ในบ้านเนอร์แซงต์ ซูลปีสทุกคนจะถูกควบคุมโดยอธิการผู้แนะนำด้านฝ่ายจิต เมื่อตอนที่ท่านมาถึงกรุงปารีสใหม่ๆ นั้น หลุยส์ มารีเลือกบาทหลวง เดอ ลา บาร์มองดิเอร์เป็นคุณพ่อวิญญูณรักรัย สมาชิกซูลปีสผู้ชราท่านนี้พยายามให้การทรมาณตนของลูกศิษย์อยู่ในทางสายกลาง แต่กั้ดังที่แบบลงได้กล่าวไว้ “คุณพ่อ เดอ ลา บาร์มองดิเอร์ซึ่งไม่มีกรอบต่อความครบครันของตนเอง อนุญาตให้ลูกศิษย์ทำได้ตามสบาย” (แบบลง 34) หลุยส์ มารีตื่นตื่นกับความยากจนในบ้านพัก สิ่งนี้ให้โอกาสเขาทำการทรมาณตนตามความพอใจ โดยเฉพาะที่หมู่คณะของบาทหลวงบูเซซึ่งเขาพักอยู่

แซงต์ ซูลปีส นั้นก่อตั้งอย่างมั่นคงกว่าและชีวิตที่นั่นมีการจัดการที่ดีกว่า หลุยส์ มารี ได้ประโยชน์จากผู้แนะนำฝ่ายจิตของเขาในตอนนั้นคือ บาทหลวงโบวินผู้ปล่อยให้เขาทรมาณตนเองตามใจชอบเป็นเวลา 1 ปี เมื่อท่านสิ้นใจลง หลุยส์ มารีเลือกบาทหลวง แลแซซิเอ ซึ่งนิยมสายกลางที่สุดไม่เคยเกินเลย เป็นวิญญาณรักษ์ “ผมทราบว่าท่านศึกษาคุณกริธอย่างใกล้ชิด เพื่อทดสอบความนบอบ ท่านยกเลิกสิ่งที่ไม่ดีก่อนเคยมีอนุญาต ท่านลดการรำพึงให้สั้นลง ตัดกิจกรรมต่างๆ ลง และลดทอนการทำพิธีกรรม ท่านอธิการดูเหมือนจะเอ็นชากับสิ่งที่ผู้ทำการชดเชยบาปใส่ใจ นั่นคือท่านพยายามขจัดแม้แต่ส่วนเล็กน้อยที่สุดของความหยิ่งโสและความรักตนเองของคุณกริธของ สามเณรถูกกำหนดให้เข้าพบวิญญาณรักษ์อย่างน้อยเดือนละครั้ง หลุยส์จะตรงเวลาเสมอในเรื่องการเข้าพบอธิการของเขา แต่ท่านอธิการไม่ยอมให้เข้าพบด้วยความชาญฉลาด เพื่อที่ว่าเขาจะได้ละวางจากตนเองที่สุดต่อพระเจ้า” (แบบลง 104-106) “ถ้าเขารื้อร่น ท่านอธิการจะเอ็นชากับที่สุด ท่านจะตำหนิเขาก่อนที่จะอนุญาตให้ทำอะไรได้” (แบบลง 109-110) การทรมานเหล่านี้เขาไม่ได้เลือกแต่ถูกกำหนดให้จากภายนอก เราคงจินตนาการได้ถึงความเจ็บปวดของมงฟอร์ตเมื่อเขาถูกควบคุมในด้านการมุ่งสู่ความครบครัน เราอาจสงสัยต่อวิธีการสอนของบาทหลวงแลแซซิเอเมื่อเผชิญหน้ากับสามเณรที่แปลกๆ ซึ่งท่านต้องให้คำแนะนำ

สามเณรที่ยังคงแปลกๆ เช่นเดิม

แบบลงทำให้เราทราบถึงวิธีต่างๆ ของหลุยส์ มารีที่บ้านเณรแซงต์ ซูลปีส เมื่อกล่าวถึงเพื่อนเขาจะเน้นถึงลักษณะนิสัยต่างๆ ที่ไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมในบ้านเณร “ผมต้องกล่าวบางอย่างเกี่ยวกับนิสัยต่างๆ ของเขา ซึ่งไม่น่ายินดีเสมอไปนักและนิสัยบางอย่างก็แปลกๆ สามเณรลัซแซงต์ ซูลปีสเป็นที่ซึ่งหลีกเลี่ยงสิ่งแปลกๆ เหมือนเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดเพื่อว่าเขาจะได้รับการแก้ไข... จิตตารมณ์ของหมู่คณะ...

สามเนรลัษเฐงต์ ชูลปีสควรได้ช่วยเหลือ มารีให้เข้ากับคนได้ดีขึ้นและวินิจฉัยกระแสเรียกที่แท้จริงของเขา ขณะที่แบลงสาธยายถึงความผิดธรรมดาของเพื่อนนั้น เขาก็เสียบเฉยเกี่ยวกับความพยายามของเพื่อนเพื่อทำตามวัฒนธรรมของหมู่คณะและปรับตัวเองให้เข้ากับแนวทางของเพื่อนๆ นอกจากนี้แล้ว ชเวงต์ ชูลปีสได้สูญเสียแรงกระตุ้นด้านชีวิตสนิทกับพระและด้านธรรมทูตไปแล้ว และไม่พร้อมที่จะเข้าใจและชื่นชมความมุ่งหวังเล็กๆ ส่วนตัวของกริธอง สิ่งนี้จะเหมือนๆ กันสำหรับสามเนรทุกคน “บ่อยๆ แล้วในช่วงการหย่อนใจ เขาจะถูกทำให้กลายเป็นตัวตลก และการกระทำที่แปลกๆ ซึ่งเขามัวมิไม่ได้ทำให้คนอื่นหัวเราะเยาะเขา” (แบลง 41-42) แทนที่จะเปลี่ยนแปลงเขา การหยอกล้อของบรรดาเพื่อนยิ่งทำให้เขาแปลกๆ เข้าไปใหญ่ “ไม่มีผู้ใดที่ไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิดหรือพูดอย่างไร... เขาถึงกับสนุกสนานกับการแปลกไปจากคนอื่นๆ เพื่อจะทำให้พวกเขาเหยียดหยาม” (แบลง 43) ชาวชูลปีสกลับทำให้เรื่องเลวร้ายลงไป คุณพ่อแลแซซิเอซึ่งพยายามอย่างไร้ผลเพื่อกำจัดความแปลกๆ ออกไปจากกริธอง ได้มอบเขาแก่บาทหลวงเบรนิเอร์ระยะหนึ่ง “คุณกริธองไม่อาจจะหาผู้ใดที่มีความสามารถกว่านี้เพื่อคู่มั่นเขอีกแล้ว เขาถูกเหยียดหยามเต็มทีบ่อยๆ ต่อหน้าคนอื่นๆ เขาถูกตะโกนด่าตลอดเวลา... มีแต่คำพูดหยาบๆ และเลี้ยงน้ำใจจากปากของอธิการผู้เป็นวิญญูณรักษ์ของเขา... อธิการผู้ศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้รู้จักจิตใจมนุษย์ดี ลงมือจุ่มเต็มทีต่อความหยิ่งโสและความผิดธรรมดาต่างๆ ของคุณ เดอ มงฟอร์ต ท่านศึกษาถึงการแก้ตัวของเขาและไม่หยุดหย่อนในการทรมานเขาในทุกโอกาส การดำเนินของท่านกระทำต่อหน้าคนอื่นๆ บาทหลวงเบรนิเอร์รู้วิธีที่จะทำให้ผู้ที่กล้าหาญที่สุดต้องตัวสั่นด้วยการมองเพียงครั้งเดียว หรือด้วยคำพูดเพียงคำเดียวของท่าน ท่านจุ่มตีกริธองในจุดที่ท่านรู้ว่าเขาจะเจ็บปวดที่สุด” (แบลง 127, 129) ในแนวทางการสอนในสมัยใหม่แล้ว เราอาจอยากประณามวิธีการนี้แต่ในสมัยนั้นไม่ถือว่าผิด อย่งไรก็ตามเกิดผลลัพท์ในเชิงลบ บาทหลวงเบรนิ

แซงต์ ชูลปีสเป็นแม่พิมพ์ที่เคร่งครัดจนเกินไปสำหรับสามเนรคนี่ที่มีพรสวรรค์ในด้านจินตนาการและชอบอิสรภาพ เราต้องยอมรับว่า แอปป์ของเขาที่กรุงปารีสมีทั้งความมั่งคั่งและการทดลองต่างๆ ซึ่งมีส่วนต่อการฝึกอบรมของหลุยส์ มารี นั่นคือสิ่งที่แปลงหมายความถึงเมื่อเขากล่าวถึง “ระดับสูงของการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์” ของเขา (196) แต่เรายังรู้สึกผิดหวังนิดหน่อย บาทหลวงเบอร์นีย์ผู้ยอมรับความพ่ายแพ้เป็นครั้งๆ เดียวกันที่ต้อนรับหลุยส์ มาร้อย่างกระตือรือร้นเข้าสามเนรภายในปี 1695 สามเนรที่บวชเป็นพระสงฆ์เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1700 นี้ คู่ต่างไปจากชายหนุ่มผู้มีความใฝ่ฝันสูงส่งที่ออกเดินทางมากรุงปารีสในปี 1692 มากทีเดียว

บทที่ 4

ช่วงปีวิกฤต

ไม่นานหลังการรับศีลบรรพชา บาทหลวงกรีญองก็หันกลับไปหาแผนการในวัยหนุ่ม ซึ่งในช่วงแอปป์ที่ผ่านมามีต้องปล่อยทิ้งเอาไว้ก่อน น้ำที่ไหลบ่าจะพุ่งไปแรงขึ้นเมื่อถูกกั้นไว้เป็นเวลานาน

ตามที่ปรากฏแล้ว สิ่งเดียวที่ต้องทำคือหางานแพร่ธรรมที่เหมาะสมสำหรับพระสงฆ์ที่กล้าหาญผู้นี้ ตัวเขาเองคิดไปถึงงานมิชชันที่ห่างไกลออกไปที่อาจเป็นในตะวันออกไกลหรือในแคนาดา แห่งแรกนั้นเป็นไปได้เนื่องจากความขัดแย้งกับธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ของจีน บาทหลวงแลแซซีเอห้ามไปในแห่งที่สอง “เพราะเกรงว่าเขาจะเตลิดไปเพราะความกระตือรือร้นรนของเขาและหายไปในบริเวณกว้างว่างเปล่าอันไพศาลของประเทศนั้นเพื่อตามหาคนป่า” (แบลง 199,200) ดังนั้นเขาจึงต้องอยู่ต่อไปในฝรั่งเศส เขาเริ่มเขียนบันทึกบทเทศน์ โดยยืมมาจากบรรดาผู้แต่งร่วมสมัย แต่แผนการของเขาก็เป็นรูปเป็นร่างขึ้น “ผม

เริ่มต้นไม่ดี

ที่แซงต์ ซูลปีส บาทหลวงแลแซซิเออูร์ดีถึงความลำบากใจต่างๆ ของบาทหลวงกริฌองในการค้นหาว่าเขาจะทำงานอะไรดี โดยไม่เต็มใจนักท่านจึงเสนอทางออกแบบที่ดูๆ ให้ ที่เมืองนังต์ท่านรู้จักพระสงฆ์ที่น่านับถือคนหนึ่งชื่อบาทหลวงเรเน เรอแวก บาทหลวงท่านนี้กำลัง่วนอยู่กับการปฏิรูปหมู่คณะพระสงฆ์ซึ่งท่านได้ก่อตั้งขึ้นใกล้เขตวัดแซงต์ คลาแมงท์ ที่นั่นบาทหลวงกริฌองจะมีโอกาสช่วยเหลือฟื้นฟูหมู่คณะและแนใจได้ถึงการใช้รับคำแนะนำจากท่านผู้เฉลียวฉลาดคนนี้ เดือนตุลาคม 1700 มงฟอร์ตจึงออกเดินทางไปเมืองนังต์โดยหวังว่าพระเจ้ากำลังนำท่านไปที่นั่นเพื่อให้แผนการสำเร็จ ไม่ช้าหลุยส์ มารีกก็ผิดหวัง เมื่อครบ 2 อาทิตย์ ท่านเขียนจดหมายอย่างขมขื่นไปหาบาทหลวงแลแซซิเออูร์ว่า “ผมไม่พบสิ่งที่ผมหวังไว้ที่นี่... ดั่งที่ท่านทราบแล้ว ผมต้องการไปทำงานมิชชันและสอนคำสอนที่นั่น แต่ผมก็ไม่ได้ทำในสิ่งที่หวังไว้เลย และสงสัยอยู่ว่าจะไม่ได้ทำ” (จดหมาย 5) จะอธิบายถึงความผิดหวังนี้อย่างไรดี ความยากลำบากต่างๆ ซึ่งแซงต์ คลาแมงต์กำลังประสบอยู่นั้นเป็นเรื่องส่วนตัวมากกว่าด้านข้อคำสอน นิสัยของบาทหลวงเลอแวกไม่ช่วยปรับปรุงเลย นอกเหนือไปจากความขัดแย้งระหว่างบุคคลนั้น เราต้องพยายามเข้าใจถึงวิวัฒนาการของหมู่คณะที่แซงต์ คลาแมงต์ ในตอนที่ตั้งขึ้นในปี 1670 การปฏิรูปของคาทอลิกกำลังดำเนินไปอย่างดีในเขตสังฆมณฑลนังต์ แต่ในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา หมู่คณะนี้ค่อยๆ สูญเสียพลวัตไป แต่อย่างไรก็ตาม

บาทหลวงกรีธองเห็นว่าทุกสิ่งไม่ถูกต้องที่แซงต์ คลาแมงต์ ท่านไม่ใส่ใจที่จะหาว่าท่านสามารถเริ่มงานที่นั่นหรือในบริเวณใกล้เคียง ในทันใดท่านก็มองไปที่อนาคต “เมื่อเห็นถึงความต้องการของพระศาสนจักร ผมอดไม่ได้ที่จะคร่ำครวญวอนขอกลุ่มพระสงฆ์ที่ยากจนเล็กๆ... ภายใต้มาตรฐานและการปกป้องของพระนางพรหมจารีผู้ศักดิ์สิทธิ์” (จดหมาย 5) บรรดาสงฆ์เหล่านี้จะสอนคำสอนให้คนจน โดยขึ้นอยู่กับพระญาณสอดส่องและทำตามแผนการส่วนตัวของหลุยส์ มารีเป็นที่สุด การภาวนาของท่านเช่นนี้น่าสนใจมาก เป็นการวิงวอนขอสิ่งในอนาคตให้มาจัดการกับสิ่งในปัจจุบัน ความต้องการต่างๆ ของพระศาสนจักรที่ได้กล่าวถึงในบทภาวนานี้มิใช่ความต้องการของเขตวัดต่างๆ หลุยส์ มารียังไม่รู้เรื่องอะไรเลยนอกจากความเลื่อมซาของสงฆ์และการหมกหมนทางของพระศาสนจักรที่จะฟื้นฟูตนเอง เป็นครั้งแรกที่เราได้เห็นวิสัยทัศน์แบบประกาศกของบาทหลวงมงฟอร์ต

มีความหวังแล้วอยู่นิดหน่อยในวิสัยทัศน์นี้ หลุยส์ มารีไม่กล้าจะเผชิญหน้ากับความเป็นจริงที่เป็นอยู่ของพระศาสนจักร เป็นเวลานานที่ท่านลังเลเพื่อไปฟังแก้บาปในเขตวัดต่างๆ ต้องเขียนจดหมาย 3 ฉบับและถึงขั้นที่บาทหลวงแลแซซีเอต์ต้องออกคำสั่ง ก่อนที่ท่านจะเริ่มงานในเขตวัดแบบจำกัดหลังจากได้ใช้เวลาอยู่ที่แซงต์ คลาแมงต์มาแล้ว 7 เดือน ถ้าท่านยินดีและมั่นใจบ้างในการที่ได้ช่วยบรรดาสงฆ์ของนังต์ในช่วงฤดูร้อนซึ่งก็เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ และไม่เพียงพอที่จะสนองความคาดหวังของท่าน หลังจากแซงต์ ซูลปีสมาได้ 11 เดือน ท่านก็ยังไม่แน่ใจว่าจะเดินตามเส้นทางไหนดี จากช่วงหนึ่งปีที่ล้มเหลวจากความผิดหวังและความยากลำบากนี้ พระเจ้าจะทรงนำท่านไปที่ไหนกัน

แสงสว่างส่องมา

ในเดือนเมษายน 1701 อธิการิณีของอารามฟองเตโวเรเชิญท่านไปร่วมงานรับเสือนักบวชของน้องสาวท่านชื่อซีลวี ท่านมาถึงอารามหลังวันพิธี อย่างไรก็ตามการเดินทางมาทำให้ท่านมีโอกาสพูดคุยกับมาดาม เดอ มองเตสปัง ผู้เป็นน้องสาวของอธิการิณี และเคยเป็นคนโปรดของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ท่านบอกนางถึงแผนการและความหวังของท่าน “นางถามผมหลายเรื่องและถามว่าผมต้องการเป็นอะไร ซึ่งผมตอบไปว่าผมต้องการทำงานเพื่อความรอดของคนจนซึ่งเป็นพี่น้องของผม นางบอกผมว่านางเห็นด้วยกับแผนการ... และนางจะให้ตำแหน่งสงฆ์ประจำอาสนวิหารซึ่งนางมีสิทธิ ผมขอบคุณนางอย่างถ่อมตนในทันทีแต่ปฏิเสธข้อเสนอนางอย่างสุภาพ โดยอธิบายต่อนางว่าพระญาณสอดส่องเพียงอย่างเดียวจะเหมาะกว่าสำหรับผม” (จดหมาย 6) การตอบไปตามธรรมชาติของหลุยส์ มารีเช่นนี้มีความหมายเป็นนัยอยู่สะท้อนไปถึงความใฝ่ฝันในวัยรุ่นของท่าน แต่ที่ออกมาหลังจากพักอยู่ที่แซงต์ คลามังต์ 5 เดือนแล้วนี้เผยถึงการแสวงหากระแสเรียกของท่านแม้ในตอนนั้น ท่านต้องการขึ้นกับพระเจ้าที่สุดและแยกห่างจากหมู่สงฆ์ในสมัยนั้นพอสมควร เมื่อได้รู้จักชีวิตสงฆ์แล้วบาทหลวงกรีญองปฏิเสธระบบเศรษฐกิจของเงินประจำตำแหน่งที่ทำให้สงฆ์ฝรั่งเศสตกอยู่ในสภาพทาส

แม้จะชื่นชมต่อการรักความยากจนนี้ มาดาม เดอ มองเตสปังก็ตระหนักถึงธรรมชาติเชิงอุดมการณ์ของท่านด้วย นางจึงแนะนำสงฆ์หนุ่มให้ไปพบพระสังฆราชเมืองปัวติเอร์ ซึ่งเป็นนายชุมพาที่กระตือรือร้น หลุยส์ มารีตกลงอย่างลึงเด พระสังฆราชองค์นี้กำลังเดินทางอยู่ มงฟอร์ตอยู่เฉยไม่ได้ตั้ง 4 วันเพื่อรอท่าน ท่านจึงไปหาคนยากจน เมืองปัวติเอร์นั้นตั้งอยู่บนเนิน การกระจายของประชากรทางภูมิศาสตร์เป็นไปตามฐานะทางสังคม-เศรษฐกิจของพวกเขา บนเนินสูงสุดเป็นพวกผู้พิพากษาและนักธุรกิจ ห่างจากศูนย์กลางของเมืองเป็นพวกคนจนและพวกที่ถูกทอดทิ้ง ที่ดินเนินเป็นโรงพยาบาลทั่วไปตั้งขึ้นในปี 1657 ไม่ใช่เพื่อดูแลคนป่วยนักแต่เพื่อเป็นที่พักของบรรดาขอทานยากจน โดยสัญชาตญาณบาทหลวงมงฟอร์ตไปที่โรงพยาบาลแห่งนี้ “ผมเข้าไปในวัดเล็กๆ ของพวกเขาเพื่อสวดภาวนาและสี่ชั่วโมงที่ผมอยู่ที่วัดก่อนอาหารเย็นนั้นดูจะสั้นมาก แต่กลับดูยาวสำหรับคนจนบางคนซึ่งเห็นผมคุกเข่า แต่งตัวแบบยากจนเหมือนพวกเขาไปหาเพื่อนๆ ของเขาและเรียกรับเงินสำหรับผม บางคนให้มากบางคนให้น้อย ทุกสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น โดยผม

เป็นคนจนท่ามกลางบรรดาคนจนของเมืองปัวติเอร์

หลุยส์ มารีมาถึงปัวติเอร์ในเดือนตุลาคม 1701 พระสังฆราชต้องการเวลาสองสามอาทิตย์เพื่อจัดการสิ่งต่างๆ กับผู้ปกครองโรงพยาบาลในด้านสถานภาพของสงฆ์องค์ใหม่ที่มาประจำ ขณะเดียวกันท่านก็ไปหาบรรดาขอทานที่เตร็ดเตร่ไปตามท้องถนน “ช่วงที่อยู่ที่นี่ ผมสามารถสอนคำสอนแก่บรรดาขอทานจนๆ ของเมืองซึ่งผมพบตามถนน... เพื่อตอบสนองต่อการเรียกร้องและความต้องการของคนจน พระสังฆราชมอบผมให้พวกเขาไม่นานหลังวันฉลองนักบุญทั้งหลาย” (จดหมาย 11) ในทันใดผู้ที่พักอยู่ที่โรงพยาบาลนั้น 400 คนก็ยอมรับพระสงฆ์องค์นี้เป็นคนหนึ่งของพวกเขาที่ไม่เหมือนคนอื่นๆ

เพื่อจะเข้าใจถึงความสำคัญของการทำงานของมงฟอร์ตที่โรงพยาบาลนั้น เราต้องมาดูที่ทัศนคติของพระศาสนจักรและสังคมที่มีต่อคนยากจน ในช่วงทศวรรษสุดท้ายของศตวรรษที่ 17 ในฝรั่งเศสมีการตระหนักเพิ่มขึ้นและเป็นห่วงเป็นใยต่อคนยากจน บรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งภาครัฐและศาสนจักร บรรดาหมุ่คณะนักบวชและชนชั้นกลางต่างกระตือรือร้นที่จะลดความทุกข์ยากของคนจน บรรดาพระสงฆ์ที่ดีที่สุดต่างมี

ในไม่ช้าบรรดาคนจนของเมืองปัวติเอร์ก็เข้าใจว่าพระสงฆ์องค์นี้ใกล้ชิดพวกเขามาก ท่านแต่งตัวเหมือนพวกเขา ท่านปฏิเสธการมีรายได้ที่แน่นอน ท่านทานอาหารจกๆ แบบพวกเขา ท่านนอนบนฟาง ท่านให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อบรรดาผู้ที่น่ารังเกียจที่สุด เมื่อมารี ลุยส์ ทริเซ่กลายมาเป็นศิษย์ของท่าน ท่านจะขอให้เธอมาอาศัยในโรงพยาบาลและแต่งตัวเหมือนบรรดาผู้ที่อยู่ที่นั่น การทำตัวเหมือนคนจนของท่านมิได้อยู่ที่ด้านภายนอกเท่านั้น ท่านกลายเป็นคนหนึ่งที่ท่ามกลางพวกเขา ท่านเข้าใจถึงทัศนคติของพวกเขา สิ่งนี้ชัดเจนจากการที่ท่านมีอิทธิพลเหนือพวกเขา บาทหลวงคูบัวส์ สงฆ์องค์หนึ่งที่จะช่วยท่านในตอนหลัง บอกเราว่าท่านมีพรสวรรค์พิเศษในการชนะใจคนจน โดยคนพวกนี้ขี้โมโหเพราะความยากลำบากต่างๆ ที่โรงพยาบาล

เป็นครั้งแรกหลังจากบวชเป็นพระสงฆ์ที่ลุยส์ มารีรู้สึกเป็นสุขจริงๆ ทำยที่สุดท่านได้พบคนจนซึ่งท่านฝันเอาไว้ซึ่งแต่ในวัยรุ่น บรรดาผู้โชคร้ายเหล่านี้กลายเป็นผู้คนของท่าน พวกเขาอยู่ในความรับผิดชอบของท่านและท่านสามารถแสดงความกระตือรือร้นต่อพวกเขา แต่การเป็นเหมือนคนจนที่เมืองปัวติเอร์ก็ยังไม่เป็นอิสระจากความกำกวม

ที่ชายขอบของบรรดาสงฆ์ของเมือง

เท่าที่พวกสงฆ์เกี่ยวข้องแล้ว โรงพยาบาลทั่วไปที่เมืองปัวติเอร์เป็นเรื่องห่างไกลตัว ไกลจากศูนย์กลางของเมือง ในปี 1701 ไม่มีพระสงฆ์ประจำที่นั่น ในวันอาทิตย์จะมีพระสงฆ์องค์หนึ่งไปที่นั่นเพื่อ

การเข้ามาของบาทหลวงกริญองนั้นบรรดาสงฆ์และคณะกรรมการยิวคิมาก ที่สุดนี้คือพระสงฆ์ที่ต้องการดูแลบรรดาคนจน แต่เรื่องยุ่งยากก็เริ่มขึ้นหลังไม่กี่สัปดาห์ผ่านไป และวิกฤตครั้งแรกเกิดขึ้นหลังผ่านไปสามเดือน มงฟอร์ตมองว่ามาจากสุขภาพบุรุษคนหนึ่งซึ่งท่านไม่ออกนาม โดยก่อเหตุขึ้นด้วยความร่วมมือกับสตรีผู้ปกครองคนหนึ่ง “สุขภาพบุรุษคนนี้ซึ่งขมขื่นกับผมโดยไม่มีเหตุผลเท่าที่ผมทราบ ได้ถูกลงและขัดแย้งผมไม่หยุดหย่อนที่โรงพยาบาล และให้ร้ายผมกับบรรดาผู้บริหารและผู้คนในเมือง สิ่งนี้กระตุ้นคนจนที่รักผมให้ต่อต้านเขา” (จดหมาย 11) แล้วความขัดแย้งก็เติบโตขึ้นระหว่างผู้บริหารด้านหนึ่งและผู้พักอาศัยอีกด้านหนึ่งและสถานการณ์ยิ่งที่ยิ่งซับซ้อน ด้วยการทำตนเป็นหนึ่งในกลุ่มคนจน บาทหลวงกริญองทำงานธรรมชาติสำเร็จงดงาม ด้วยการพยายามดังนี้ท่านได้ยืนยันตนเองและเอาชนะความรักของคนจนซึ่งท่านต้องการที่สุด แต่วิธีการที่รุนแรงขึ้นในการที่ท่านเผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้ามกับท่านในไม่ช้าจะก่อความลำบากแก่ท่าน ดูเหมือนว่าท่านลอยไปสักพักหนึ่งและไปเข้าเฝ้า 8 วันกับพระสงฆ์เยซุอิต เมื่อท่านกลับมาท่านก็ยังมั่นใจในตัวเองยิ่งกว่าเก่า “ผมรู้สึกมั่นใจมากในพระเจ้าและพระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ที่จะดูแลงานที่ดีของผม ผมไม่ผิดหวังในความหวังของผม เมื่อผมเข้าเฝ้าเสร็จ ผมก็พบว่าสุขภาพบุรุษท่านนี้ป่วย และอีกสองสามวันต่อมาเขาก็สิ้นใจไป ผู้ปกครองซึ่งอายุยังน้อยและแข็งแรงตามเขาไปใน 6 วันต่อมาทั้งเมือง... กล่าวกันทั่วไปว่าบ้านนี้ถูกคำสาปแช่งบางอย่าง” (จดหมาย 11) เรามีอิสระที่จะตีความไปอย่างไรก็ได้

ความขัดแย้งภายในโรงพยาบาลเป็นเพียงการสะท้อนถึงความขัดแย้งในสังคม กลุ่มสงฆ์และชนชั้นกลางของเมืองบัวดิเออร์มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ เรามีข้อบ่งชี้ถึงมันในปฏิกริยาของมาดามทริเซ เมื่อลูกสาวของนางเลือกไปหาบาทหลวงกริฌองเพื่อให้เป็นวิญญูณรักษ์นั้น นางก็ตะโกนว่า “แกจะบ้าเหมือนพระสงฆ์คนนั้น” ที่ภรรยาของชนชั้นกลางซึ่งศรัทธาและน้ำใจดีเรียกพระสงฆ์เป็นคนบ้านนั้นเป็นการเผยแสดงมากทีเดียว คนบ้าคือใครก็ตามที่ไม่ยอมถื่อตามกฎเกณฑ์ของสังคม ด้วยการทำตนเป็นเหมือนคนจนที่ชนชั้นกลางไม่ยอมรับนี้ มงฟอร์ตรับรูปแบบพฤติกรรมที่ต่อต้านอย่างโจ่งแจ้งต่อการประพฤติดนอย่างสง่าและเอาจริงเอาจังซึ่งการปฏิรูปคาทอลิกครั้งศตวรรษได้พร่ำสอนให้แก่บรรดาพระสงฆ์ ดังนั้นท่านจึงเป็นอิสระมากกว่าในการประกาศพระวรสาร แต่ท่านพบว่าตนเองอยู่ที่ชายขอบของกลุ่มสงฆ์ ดังนั้นเราจึงเข้าใจได้ว่าทำไมผู้ปกครองสังฆมณฑลบัวดิเออร์จะบอกท่านบ่อยๆ และมากยิ่งขึ้นให้หยุดกิจกรรมต่างๆ ของท่าน

ต้องยอมรับว่าบาทหลวงกริฌองเกือบไม่ช่วยทำให้เรื่องง่ายขึ้น ท่านมีปฏิกริยารุนแรงเมื่อกลุ่มสงฆ์ต่อต้านท่าน และสิ่งนี้อาจช่วยท่านจัดการฝึกรวมสงฆ์ส่วนหนึ่งที่ท่านได้รับมาจากแซงต์ ซูปีสออกไปไม่มีสิ่งใดเผยแสดงถึงสิ่งนี้ได้ชัดเจนไปกว่า วิธีการซึ่งท่านก่อตั้งกลุ่มหลักของหมู่คณะนักบวชสตรีในเขตโรงพยาบาล ในปี 1702 ท่านไปพบสตรีผู้ปกครองด้วยความตั้งใจนี้ การปฏิเสธของพวกนางนั้นเด็ดขาด จากนั้นท่านเลือกสตรียากจน 12 คนจากกลุ่มผู้พิการมากและท่านแต่งตั้งสตรีตาบอดเป็นหัวหน้า ท่านให้มารี ลุยส์ ทริเซและแคเธรีน บรูเน ซึ่งเป็นเด็กสาวจากชนชั้นกลางทั้งสองคนมาอยู่ในกลุ่มนี้ ท่านให้สัญลักษณ์อันหนึ่งแก่พวกเขาคือกางเขนไม้ใหญ่ที่สลักคำต่างๆ ที่ยากลำบากตามธรรมชาติว่า “ปรารธนา กางเขน ความเขี้ยหยัน ความทุกข์ยาก การดูถูก การปองร้าย” เราเห็นได้ว่าท่านปรารธนาทำให้ศิษย์ของท่านใช้ชีวิตตามพระวรสารอย่างถึงรากถึงโคนในวิธีซึ่งปัจจุบันคุณำรังเกียจสำหรับเรา หมู่คณะนี้จะถูกยกเลิกหลังก่อตั้งได้ไม่กี่เดือนโดยคำสั่งของคณะกรรมการ แต่การถือกำเนิดขึ้นมาเป็นการทำทนายและการชิงดีชิงเด่นไม่เพียงแต่กับผู้ปกครองของโรงพยาบาลเท่านั้นแต่กับอารามต่างๆ ของสตรี ซึ่งในตอนนั้นที่ปิดต่อโลกภายนอกและกันไว้สำหรับเด็กหญิงจากครอบครัวร่ำรวยเท่านั้น นี่คือนี่สิ่งซึ่งมงฟอร์ตต้องการอย่างชัดเจน “แผนการของท่านคือเริ่มคณะสตรีคณะหนึ่งที่จะอุทิศตนต่อองค์ปัญญาสวรรค์ เพื่อประณามปัญญาเทียม

หลงรักปรีชาญาณ

เมื่อมงฟอร์ตเลือกชื่อ “ธิดาปรีชาญาณ” ให้หมู่คณะที่ไม่ดำเนินตามแบบสังคมซึ่งท่านก่อตั้งขึ้นในปี 1702 นั้น ท่านคิดไปถึงข้อความต่อไปนี้อีกจากบทจดหมายถึงชาวโครินธ์ “ความโง่เขลาของพระเจ้านั้นฉลาดกว่ามนุษย์” ท่านยังนึกไปถึงวรรณกรรมเชิงปรีชาญาณในพระคัมภีร์ด้วย เราต้องติดตามการแสวงบุญของมงฟอร์ตเพื่อที่จะเข้าใจว่าเป็นอย่างไร ในช่วงปี 1702-1704 ท่านรำพึงอย่างลึกซึ้งถึงพระคัมภีร์ตอนนี้ในภาคพระธรรมเก่า เรามีข้อมูลเพียงคร่าวๆ เกี่ยวกับวิวัฒนาการของมงฟอร์ตในช่วงระยะเวลานี้ ในจดหมายปี 1703 ท่านเขียนว่า “โอ! จะมั่งคั่ง จะยิ่งใหญ่ จะน่ายินดีเท่าใด ถ้าทุกสิ่งเหล่านี้จะสามารถทำให้ผมได้ปัญญาฝ่ายสวรรค์ซึ่งผมปรารถนาทั้งวันและคืน ไม่ ผมจะไม่ยอมหยุดขอจนขอสมบัติอันไร้ขอบเขตนี้ ผมเชื่อมั่นว่าผมจะได้มันมา” (จดหมาย 15) อีก 5 หรือ 6 เดือนต่อมา ท่านเขียนไปหามารี ลุยส์ ตรีเซอิก “พ่อยอมให้ลูกใส่ร้ายและด่าว่า... สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ควบคู่ไปกับปัญญาสวรรค์ในทีใดก็ตามที่พระนางไปพำนัก โอ! เมื่อไรพ่อจะได้เป็นเจ้าขององค์ปัญญาซึ่งไม่เป็นที่รู้จักและน่ารักนี้หนอ.. โปรดภาวนาให้พ่อได้รับปัญญาสวรรค์นี้ด้วย” (จดหมาย 16) หนึ่งปีต่อมาในเดือนสิงหาคม 1704 ท่านเขียนจดหมายที่หายบกระด้างไปถึงมารดาของท่าน อธิบายกับนางว่า ท่านได้สละครอบครัวตนเองแล้ว เนื่องจากได้พบครอบครัวใหม่ “ในครอบครัวใหม่ที่ผมอยู่นี้ผมได้หมั่นหมายกับองค์ปัญญาและกางเขนซึ่งคือสมบัติทั้งหมดของผม” (จดหมาย 20) ข้อความเหล่านี้บอกเราว่าบาทหลวงกรีญองหลงรักองค์ปัญญามากเท่าใด องค์ปัญญาซึ่งมิใช่เพียงความจริงเพื่อให้นักพบเท่านั้น แต่เป็นบุคคลที่ต้องได้มาครอบครองด้วย นั่นคือพระบุตรของพระเจ้าที่มองภายใต้ภาพลักษณ์สตรีในชื่อขององค์ปัญญา ท่านถึงกับกล่าวว่าได้รับองค์ปัญญานี้เป็นคู่หมั้น เนื้อเพลง 3 เพลงซึ่งท่านแสดงถึงความปรารถนาของท่านต่อองค์ปัญญานั้นเปี่ยมไปด้วยการแสดงออกด้านความรัก อันเป็นกระแสของยุค

เราเข้าใจได้ว่าทำไมมงฟอร์ตจึงใช้ภาษาเช่นนั้น ระหว่างปี 1702 และ 1704 ท่านกำลังอยู่ในวิกฤตด้วยการเป็นหนึ่งเดียวกับคนจน ท่านทำให้พวกสงฆ์โมโหโกรธา และพวกนั้นก็เนรเทศท่าน ในระดับส่วนตัวนั้นท่านกำลังมีปฏิกริยาต่อต้านมรดกของซูลปีส ในสถานการณ์เช่นนี้ ภาพลักษณ์สตรีที่มีอำนาจ ซึ่งก็คือพระนางมารีย์ มารดาที่แสนดี ได้หลีกทางต่อภาพลักษณ์สตรีที่มีอำนาจอีกองค์หนึ่ง คือองค์ปัญญา ผู้เป็นองค์คู่หมั้น ในและผ่านวิกฤตนี้ บาทหลวงกรีฌองเริ่มพบคู่หมั้นเพศหญิงของท่าน นี่เป็นขั้นตอนอันสำคัญในชีวิตของชายผู้ซึ่งเติบโตทางอารมณ์ล่าช้า การได้พบองค์ปัญญานั้นในขณะเดียวกันเป็นการเปลี่ยนแปลงด้านจิต (psychism) เป็นการก้าวหน้าในด้านความเชื่อของท่านและเป็นการค้นพบด้านเซาว์ปัญญา มงฟอร์ตหล่อเลี้ยงความคลั่งไคล้ต่อองค์ปัญญาของท่านจากหนังสือเชิงปรัชญาต่าง ๆ ซึ่งสำหรับท่านนั้นเป็น “จดหมายจากคู่รักถึงคนที่เธอรักเพื่อให้เขารักเธอ” (ASE 65) ด้วยแสงสว่างนี้ ท่านได้พบประวัติศาสตร์แห่งความรอดทั้งหมดจากมุมมองที่ต่างไปจากของแซงต์ ซูลปีส ท่านจะสรุปการค้นพบของท่านในหนังสือชื่อ “ความรักขององค์ปัญญานิรันดร์” ซึ่งท่านเขียนขึ้นที่กรุงปารีสระหว่างปี 1702 – 1704

เป็นความผิดพลาดถ้ามองว่าผลงานเล่มนี้เป็นบทสรุปของชีวิตฝ่ายจิตของมงฟอร์ต ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผลงานเล่มนี้บรรจุหัวใจเรื่องและแนวคิดซึ่งจะเป็นที่โปรดปรานของมงฟอร์ตเสมอ แต่เขียนขึ้นในขั้นตอนหนึ่งของวิวัฒนาการของท่าน เมื่อสังเกตได้ถึงข้อความมากมายที่ยืมมาจากนักเขียนคณะเยซุอิต (Saint-Jure, Nouet, Bonnefons) ทำให้เราตระหนักว่าผู้เขียนยังมีใจเจ้าของแหล่งต่างๆ ของตนเหมือนที่ท่านจะเป็นในอีก 10 ปีต่อมา การเขียนที่คล้ายบทความยาว ที่มีภาคและภาคย่อยต่างๆ ไม่ควรทำให้เราหลง บาทหลวงกรีฌองกำลังบันทึกการเพ่งพิศของท่านลงในกระดาษมากกว่าเขียนหนังสือสำหรับผู้อื่น ท่านพบข้อความจากพระคัมภีร์ตามที่ต้องการ สิ่งนี้ทำให้หน้าหนังสือดูเป็นส่วนตัวและสดชื่น โดยจะขาดหายไปในงาน

ถูกทอดทิ้งอย่างโดดเดี่ยวที่สุด

เมื่อตอนที่บาทหลวงกริฌองเขียนหนังสือความรักขององค์ปัญญาภีร์ครั้งนั้น ท่านดูเหมือนกำลังอยู่ที่ศูนย์กลางของวิกฤตซึ่งเริ่มในปี 1702 ในปีนั้นท่านต้องจากโรงพยาบาลทั่วไปที่เมืองปัวติเอร์มากกว่าครึ่งหนึ่งเพื่อให้เรื่องสงบลง ในฤดูใบไม้ผลิปี 1702 พระสังฆราชแห่งปัวติเอร์ได้รับข้อมูลผิดๆ และโมโหด้วย จึงห้ามท่านทำมิสซา หลุยส์ มารีเกี่ยวกับการทดลองต่างๆ ที่ต้องเผชิญที่ปัวติเอร์จึงตัดสินใจจากไปกรุงปารีส

ทันทีที่ไปถึงเมืองหลวง หลุยส์ มารีตรงไปที่โรงพยาบาลทั่วไปที่ซาลแปร์ติเอร์ แต่วิธีการของท่านไม่เหมือนกับบรรดาพระสงฆ์ที่กำลังดูแลคนจน 4,000 คนที่นั่น หลังจากสี่เดือน ท่านจึงถูกขอให้จากไป และท่านเกือบรู้สึกสิ้นหวัง ยอห์น แบปติส แบลงซึ่งพบท่านที่นั่นบอกเราว่า ท่าน “ไม่แน่ใจในหนทางของท่าน ท่านไม่รู้จะหันไปทางไหนดีและวิญญาณรักของท่านก็นิ่งเฉย” (แบลง 217) แบลงหมายถึงพวกซูลปีส โดยเฉพาะบาทหลวงแลแซซีเอเมื่อพูดถึงวิญญาณรัก คุณเหมือนมงฟอร์ตวางใจวิญญาณรักคนเดิมว่าจะให้แสงสว่างแก่ท่าน แต่พวกซูลปีสไม่ยอมรับท่าน จากคำบอกเล่าของแบลง “มงฟอร์ตทรามานมากเมื่ออธิการของท่านซึ่งกำลังพักผ่อนอยู่ที่ Issy รับท่านด้วยสีหน้าขื่นและไล่ท่านไปด้วยท่าที่เล็งน้ำใจและคูหมิ่น โดยไม่ยอมพูดจาหรือรับฟังท่านเลย ผมเองซึ่งอยู่ที่นั่นยังตกตะลึงไปเลย” (แบลง 218) เราต้องพยายามเข้าใจถึงความตกใจที่หลุยส์ มารีประสบ การถูกห้ามโดยสังฆที่ปัวติเอร์และซาลแปร์ติเอร์นั้นก็เพียงพอแล้ว แต่พวกซูลปีสซึ่งสำหรับท่านหมายถึงอำนาจและปัญญาในช่วงที่เป็นสามเณร มาขับไล่ไสส่งก็เป็นเหมือนน้ำหยดสุดท้ายที่เติมไปในแก้วที่ปริ่มเต็มที่แล้ว

กางเขนนี้ยิ่งหนักหนา เพราะการปฏิเสธของบาทหลวงแลแซซีเอร์คนเดียวนั้นก็คือจากพวกซูลปีสทั้งหมด แม้แต่บรรดาผู้ที่เคยชื่นชมท่านมาก่อนเช่น บาทหลวง de la Chetardye ก็ไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวอะไรกับท่านอีก แบลงบอกว่า “เป็นจริงว่าเรื่องราวมากมายที่หมายจะทำให้พระสงฆ์ผู้ถ่อมตนท่านนี้กลายเป็นตัวตลก ได้เปลี่ยนบาทหลวง de la Chetardye ไป คนหนึ่งจะเล่าว่าเขาได้เห็นมงฟอร์ตเทศน์สอนในที่สาธารณะ และพระอัครสังฆราชได้หยุดความกระตือรือร้นนี้ลง อีกคนหนึ่งจะเล่าว่าท่านโต้เถียงกับบรรดานักร้องในแถบ Pont-Neuf จนเกิดโกลาหลและจลาจลขึ้นและที่สุดท่านถูกจับไปขังคุก... (แบลง 241-242) เรื่องราวเหล่านี้มิใช่เป็นเพียงการกู่ข่าวขึ้นเท่านั้น สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือในฤดูใบไม้ร่วงของปี 1703 นั้น บาทหลวงกริฌองมีชื่อเสียงในทางไม่ดีในหมู่สงฆ์ที่เมืองหลวง โดยเฉพาะบรรดาสงฆ์ที่เข้าออกแซงต์ ซูลปีสบ่อยๆ ที่กรุงปารีสซึ่งท่านหวังจะได้พบวิธีแก้ปัญหาคือความยากลำบากของท่าน ทุกคนกลับทอดทิ้งท่าน

ด้วยสภาพสิ้นหวังเช่นนี้ มงฟอร์ตได้พบ “มุมนิดๆ ใต้บันไดโดยแสงอาทิตย์ส่องเกือบไม่ถึงเลย สำหรับเครื่องประดับนั้นท่านมีเพียงไหดินและเตียงโกโรโกโส ซึ่งเหมาะก็แต่กับสัตว์ที่เป็นพาหะของเชื้อโรคเท่านั้น” (แบลง 220, 221) สภาพการณ์เช่นนี้ไม่อาจทำให้มงฟอร์ตได้รับความเห็นใจจากบรรดาสงฆ์ของกรุงปารีสได้ แต่อย่างไรก็ตามท่านได้เลือกที่พักนอนดูลู้อย่างระมัดระวัง มันอยู่ใกล้กับแซงต์ ซูลปีสและไม่ไกลจากคณะเยซุอิตซึ่งท่านสามารถเข้าถึงชีวิตฝ่ายจิตของบาทหลวง Lallemand ได้อย่างอิสระ ท่านสามารถใช้ห้องสมุดของคณะเยซุอิตได้ด้วย เป็นไปได้ว่าท่านศึกษาผลงานของบาทหลวง Nourt, Nepveu และ Saint Jure เกี่ยวกับความรักของพระเยซูคริสต์ เราได้พบข้อความที่คัดตอนมาจากท่านเหล่านี้ในงานเขียนของท่าน และแม้แต่พระสงฆ์เยซุอิตเองก็ยังคงอ่อนข้างสงสัยท่านด้วยเช่นกัน บาทหลวง Sanadan ซึ่งเป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ก็ยังปฏิเสธที่จะเป็นวิญญูณารักษ์ให้ท่าน แต่ในที่สุดพระสงฆ์อีกองค์หนึ่งยินยอมเป็นวิญญูณารักษ์ของท่าน การถูกทอดทิ้งของบาทหลวงหลุยส์ มารีนีเกือบถึงที่สุดทีเดียว

อย่างไรก็ตามบาทหลวงกริฌองได้ประสบกับความยินดีอันยิ่งใหญ่ในมุมน้อยๆ ใต้บันไดของท่าน ยอห์น แบปติส แบลงบอกเราว่า “พระเจ้าทรงชดเชยให้ความยากจน การถูกเหยียดหยาม และความทุกข์ยากต่างๆ ของท่านทางการสื่อสารด้วยบ่อยๆ และอย่างใกล้ชิด ดังนั้นผู้รับใช้พระเจ้าจึงใช้เวลาส่วนใหญ่ของ

ความยินดีจากการได้เป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้านี้ เชื่อมโยงอย่างแนบแน่นกับความพึงพอใจอยู่บ้าง ความทุกข์ยาก ยิ่งถูกผู้คนทอดทิ้งและ โจมตี ท่านก็ยิ่งมีความยินดี นิสสัยที่ไม่ค่อยสังคมของมงฟอร์ตยังไปอีกไกลเพื่ออธิบายทัศนคติของท่าน ชายผู้โดดเดี่ยว คุณอยู่ได้บนใด คล้ายกันอย่างมากกับวัยรุ่นซึ่งเคยถอนตัวไปตามสมุทมนุ่มไม้ในสวนของครอบครัวที่อิฟฟิงดิก และสามเณรผู้ซึ่งตนเองอยู่ในที่พักของตนที่แซงต์ซูลปีส อย่างไรก็ตามสถานการณ์ในปี 1703 นั้นต่างออกไป ที่เมืองปัวติเอร์หลุยส์ มารีได้ลิ้มรสงานแพร่ธรรมที่กระตือรือร้น และในตอนนี้อการที่ท่านกำลังคิดจะเลิกพันธกิจสงฆ์นั้น เป็นเครื่องหมายที่แน่นอนว่าวิกฤตของท่านขึ้นถึงจุดสูงสุดแล้ว... สามปีหลังบวชเป็นพระสงฆ์ สงฆ์ท่านนี้ถูกเข่าอย่างหยาบคายและเกือบถูกถอนรากถอนโคน อย่างไรก็ตามบาทหลวงกรีญองมีสามัญสำนักพอที่จะไม่ยอมแพ้การทดลองให้เลิกกิจกรรม ลึนปี 1703 ท่านยอมรับที่จะไปที่ Mont-Valerien เพื่อช่วยบรรดาญาติทำให้หมู่คณะมีชีวิตชีวาขึ้นใหม่ ไม่นานต่อจากนั้นในเดือนมีนาคม 1704 คนยากจนที่เป็นที่รักของท่านจะเรียกตัวท่านกลับไปโรงพยาบาลทั่วไปที่เมืองปัวติเอร์

การพยายามร่วมมือกับผู้ปกครองของสังฆมณฑลปัวติเอร์

เมื่อท่านกลับมาที่เมืองปัวติเอร์หลังช่วงสลับจากอันนำเจ็บบวดที่กรุงปารีส บาทหลวงกรีญองหวังจะได้พบงานแพร่ธรรมที่เหมาะสมกับท่าน ความลำบากต่างๆ ของปี 1702-1703 ทำให้เกิดมีเงามืดด้านชื่อเสียงของท่าน แต่ในอีกด้านหนึ่งนั้นพระสังฆราช คณะกรรมการ ผู้ปกครองใหม่และโดยเฉพาะคนยากจนรู้ว่าพระสงฆ์องค์นี้มีประโยชน์ขนาดไหนในโรงพยาบาลที่อยู่ในสภาพยุ่งเหยิง พวกเขายินดีรับการกลับมาของท่านและมอบหมายตำแหน่งอธิการให้ มงฟอร์ตใช้อำนาจหน้าที่ใหม่เพื่อนำเสนอการปฏิรูปที่สำคัญในโรงพยาบาล ท่านทำงานโดยไม่คำนึงถึงค่าใช้จ่าย “ตั้งแต่ 4 โมงเช้าไปจนถึง 4 ทุ่ม จะพบว่าท่านอยู่อยู่เสมอ” (กรังเด 472) บาทหลวง Duvois ซึ่งช่วยท่านอยู่ขณะหนึ่งยืนยันทันที ท่านอธิการคนใหม่มอบบันทึกต่อพระสังฆราชและคณะกรรมการร่วมกับ 2 โครงการในการบริหารจัดการ ท่านต้องการจัดตั้งความสัมพันธ์ที่แน่นอนกว่าระหว่างคนยากจนและผู้บริหาร โรงพยาบาล พระสงฆ์องค์นี้ซึ่งมีอุดมการณ์สูงในหลายๆ ด้านนั้น สามารถทำตนติดดินได้เมื่อมาถึงรายละเอียดของการบริหารจัดการ แต่ท่านต้องคำนึงถึงการคัดค้านจากสตรีผู้บริหารบางคนด้วย สมาชิกคณะกรรมการบางท่านกำลังตะโกนใส่ท่านด้วย อีกครั้งหนึ่งที่ท่านเสี่ยงจะถูกเตะออกไปเมื่อไรก็ได้ ในเดือนมิถุนายน 1705 ท่านตัดสินใจลาออกก่อนที่จะถูกโยนออกมา

บาทหลวงกรีญองไม่เคยต้องการขังตนอยู่ในความมั่นคงของสถาบัน ตั้งแต่ปี 1701 ท่านหวังว่าโรงพยาบาลเมืองปัวติเอร์ จะเป็นสำนักงานใหญ่ซึ่งท่านสามารถดำเนินพันธกิจของสงฆ์ในเมืองปัวติเอร์และบริเวณโดยรอบ บางครั้งบางครั้งท่านไปทำงานในเขตวัด ท่านทำสำเร็จในการตั้งกลุ่มคนหนุ่มและสตรีซึ่งท่านฝึกฝนด้านการภาวนาให้ และให้พวกเขาไปสอนคำสอนตามเขตรอบนอกของเมือง มาในตอนนี้นั้นท่านถูกบังคับให้มองหาฝันนาแพร่ธรรมที่เล็กลงมาก

พระสังฆราช เดอ ลา โปย แห่งเมืองปัวติเอร์ตั้งแต่ปี 1702 ได้แบ่งเขตวัด 22 วัดของเมืองออกเป็น 6 เขต และให้อยู่ในความดูแลของอุปสังฆราชต่างๆ อุปสังฆราชองค์หนึ่งชื่อบาทหลวง de la Revol เห็นอกเห็นใจบาทหลวงกรีญองมาก คงเป็นในเขตที่อยู่ได้ความดูแลของบาทหลวง de la Revol ที่หลุยส์ มารีได้ทำงานแพร่ธรรมเป็นส่วนใหญ่ ท่านทำงานในเขตวัดต่างๆ และวัดของอารามบนเนินของเมืองและแม้แต่ตรงข้ามแม่น้ำซึ่งคนยากจนและบรรดาคณงานพักอาศัยอยู่

มงฟอร์ตเป็นกันเองท่ามกลางคนจนเหล่านี้ พวกเขาเหล่านี้ไม่ใช่ทั้งไม่มีพระเจ้าและไม่โง่เง่าในด้านความจริงทางคริสต์ และไม่ต่อต้านพระสงฆ์ดังที่นักประวัติศาสตร์เมื่อไม่นานมานี้ต้องการให้เราเชื่อ บาทหลวงกริฌองเพียงให้พวกเขาละมดระวังไม่เมาเหล้า ไม่สบบประมาท ไม่ร้องเพลงหยาบคาย และที่สำคัญไม่ทำงานในวันอาทิตย์และวันฉลองในบังคับ สิ่งนี้ได้หมายความว่าคนเหล่านี้ไม่ไปฟังมิสซาในวันอาทิตย์ พวกเขาเป็นคริสตชนที่ปฏิบัติศาสนกิจแต่ทำงานในวันอาทิตย์เพื่อหารายได้เพิ่ม มงฟอร์ตจะเปลี่ยนพวกเขาให้กลายเป็นคริสตชนที่รื้อนร่น ตามที่มียืนยันถึงในจดหมายฉบับหนึ่งที่ท่านเขียนไปถึงพวกเขา ก่อนจากเมืองบัวติเออร์มา “พ่อวิงวอนบรรดาเพื่อนๆ ชาวมองต์แบร์นาจให้รักษาความกระตือรือร้นของคุณไว้และเติบโตในด้านนี้... พ่อวิงวอนบรรดาสตรีชายปลาจากวัดแซงต์ ซิมปรีเซียง บรรดาคนฆ่าสัตว์และคนอื่นๆ ให้ยังคงเป็นตัวอย่างที่ดีต่อคนทั้งเมือง...” (จดหมายถึงชาวมองต์แบร์นาจ) ท่านธรรมชาติต้องการให้คนยากจนเหล่านั้นสำแดงอิทธิพลต่อชนชั้นกลางซึ่งอาศัยอยู่บนเนินชั้นสูงของเมือง

ไม่เป็นเรื่องง่ายที่จะทราบถึงงานที่แน่นอนของบาทหลวงกริฌองท่ามกลางคนยากจนเหล่านี้ ท่านใช้คำว่ามิชชัน มิชชันนั้นมีรูปแบบตายตัวในประเทศฝรั่งเศสช่วงปี 1700 กริฌอง เดอ มงฟอร์ตจะยอมรับรูปแบบต่างๆ ของมัน เช่นขบวนแห่ใหญ่โต การรื้อฟื้นสัญญาศีลล้างบาป ฯลฯ อย่างไรก็ตาม วิสัยทัศน์ของมงฟอร์ตดูเหมือนจะอยู่ในกรอบของกลุ่มเล็กๆ และเขตวัดต่างๆ แต่มิชชันตามปกติแล้วจะครอบคลุมพื้นที่มากกว่า นอกจากนี้แล้วบาทหลวงกริฌองดูเหมือนทำงานนี้เพียงคนเดียว แต่มิชชันนั้นตามปกติแล้วจะดำเนินการโดยกลุ่มนักเทศน์ มีเพียงมงฟอร์ตคนเดียวถ้าไม่นับมารูแรง แรงญาต์ ซึ่งร้องบทเพลงและพระสงฆ์บางองค์ฟังแก้บาป การเบี่ยงเบนไปจากแนวทางดั้งเดิมนั้น อาจเป็นเพราะความไม่ชอบทำตามผู้ใดของท่านเอง

ขณะทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลนั้น มงฟอร์ตได้รับความยุ่งยากมากแล้วจากกลุ่มสงฆ์และชนชั้นกลางของเมืองบัวติเออร์ มาในตอนนี้อยู่กำลังเทศน์สอนในตัวเมืองเอง ท่านจึงต้องคอยระมัดระวังทิศทางของท่าน ท่านทำดั่งนั้นสำเร็จเป็นบางส่วนเท่านั้น เราพบว่าท่านใช้ความคิดริเริ่มซึ่งสร้างสรรค์ขึ้น ท่านบังคับให้เจ้าหน้าที่คนหนึ่งจับพื้นที่จัตุรัสหลักของเมือง ที่มองต์แบร์นาจท่านตั้งวัดน้อยขึ้นในโรงรถ ขณะที่ตามกฎ

สถานการณ์มาถึงขั้นแตกหัก เมื่อท่านเทศน์สอนที่วัดน้อยของคณะเบเนดิกตินแห่งมรรคาศักดิ์สิทธิ์ เมื่อจบมิชชันท่านต้องการก่อกองไฟกลางแจ้งเผาบรรดาหนังสือสกปรกและหนังสือไร้สาระ เพื่อให้การเผาขึ้นน่าดึงดูดยิ่งขึ้น ท่านได้ตั้งรูปของหญิงฝ่ายโลกไว้เหนือกองหนังสือ ประชากรบางคนของเมืองปัวติเอร์เห็นเป็นเรื่องสนุกสนาน แต่บาทหลวง de la Villeroy ผู้เป็นอุปสังฆราชโกรธจัด ท่านมาที่กองหนังสือและตำหนิอย่างรุนแรงต่อนักเทศน์ซึ่งยอมรับอย่างสุภาพและปฏิบัติตัวอย่างถ่อมตน พระสังฆราชแห่งเมืองปัวติเอร์ไปที่อื่นในตอนนั้น แต่ทันทีที่กลับมาถึง ท่านได้ขอให้บาทหลวงกรีญองไปเสียดจากสังฆมณฑลท่าน ท่านธรรมทูตก็รับนอบตามนั้น

หลุยส์ มารีย์ล้มเหลวอีกครั้งหนึ่ง ท่านทำไม่สำเร็จในการอยู่กับคนจนทั้งที่เมืองปัวติเอร์และที่กรุงปารีส ท่านล้มเหลวในด้าน “มิชชัน” ด้วย ทั้งสองแนวทางซึ่งท่านเลือกหลังบวชเป็นสงฆ์ในปี 1700 ดูเหมือนถูกปิดกั้น ยอห์น แบปติส แบลงบอกเราถึงความปวดร้าวของท่านว่า “ท่านมีความลำบากมากมายในการทำงานในประเทศฝรั่งเศสและต้องเผชิญกับการต่อต้านมากมาย แม้จากบรรดาผู้ที่ควรสนับสนุนและให้กำลังใจท่าน จนท่านเริ่มสงสัยว่าท่านควรเลิกและไปที่อื่นเพื่อหาผืนนาที่อุดมกว่าเพื่อทำการแพร่ธรรม” (แบลง 328) แต่คราวนี้ หลุยส์ มารีย์ จะไม่ถอนตัวไปหาความสันโดษหรือเลิกงานของท่าน ท่านต้องการไปทำงานมิชชันในที่ไกลๆ ซึ่งท่านได้คิดเอาไว้แล้วในปี 1700 ท่านตัดสินใจ ท่านเดินทางไปกรุงโรมในฤดูใบไม้ผลิของปี 1706 เพื่อขออนุมัติจากองค์พระสันตะปาปา

บทที่ 5

แทรกคนเข้าไปในศาสนจักรท้องถิ่น

พระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 11 รับบาทหลวงกริญองเข้าเฝ้าในตอนต้นเดือนมิถุนายน 1706 มงฟอร์ตอธิบายต่อองค์พระสันตะปาปาถึงความปรารถนาของท่านที่จะไปในประเทศทางตะวันออก เพื่อดำเนินงานแพร่ธรรมที่กว้างขวางกว่าและเป็นอิสระมากกว่า แต่องค์พระสันตะปาปาทรงตอบว่า “คุณพ่อ ประเทศฝรั่งเศสนั้นเป็นผืนนาที่กว้างใหญ่สำหรับคุณพ่อเพื่อทำงานแพร่ธรรมอยู่แล้ว จงอย่าไปที่อื่นเลย แต่จงกลับไปทำงานด้วยความนบนอบเต็มใจที่ต่อบรรดาพระสังฆราชที่จะเรียกคุณพ่อไปทำงาน แล้วนั้นพระเจ้าจะอวยพรงานของคุณพ่อ” (กรังเด 100) อาจเป็นเพราะความขัดแย้งในด้านพิธีกรรมจีนและการฟื้นคืนมาของลัทธิเจินเช่นอีก ที่ทำให้พระสันตะปาปาทรงตัดสินใจไปดังนี้ นอกจากนี้แล้วพระสันตะปาปายังไม่ค่อยมั่นใจกับพระสงฆ์ที่ไม่ทำตามแบบผู้ใดคนนี้ซึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับพระสังฆราชมาแล้ว อย่างไรก็ตามพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 11 มีแรงบันดาลใจที่เป็นสุข ในการส่งบาทหลวงกริญองกลับไปประเทศของตนนั้น พระองค์ก็ส่งธรรมทูตผู้นี้กลับไปหาตัวตนของท่านนั่นเอง

กลับไปสู่แหล่งกำเนิด

หลุยส์ มาริโออาจผิดหวังบ้างก็เป็นได้ แต่ท่านก็เข้าใจว่าท่านต้องกลับไปในที่ที่เคยไปมาแล้ว มากกว่าจะไปมองหาทุ่งหญ้าที่สดชื่นอื่นๆ ไม่นานต่อมาท่านก็กลับไปถึงประเทศฝรั่งเศสและมาถึงถิ่นกำเนิดของท่าน หลังจากไปแสวงบุญที่วัด Notre-Dame des Ardilliers ใกล้ซัวมีร์และไปวัด Mont-Saint-Michael แล้วท่านก็ไปหาบาทหลวงแบลลิเออร์และบาทหลวงเลคูเจ พระสงฆ์ 2 องค์ผู้ให้แรงบันดาลใจต่อความฝันในวัยรุ่นของท่าน คุณเหมือนว่าหลังจากที่ท่านได้ท่องเที่ยวไปไกลมงฟอร์ตก็กลับมาสู่แหล่งกำเนิดและมาสู่ประวัติศาสตร์ส่วนตัวของท่าน เพื่อค้นหาสายป่านของกระแสเรียกของท่าน

ในเดือนตุลาคม 1706 ท่านมาที่เมืองแรนน์ ซึ่งท่านจากมาในปี 1692 เพื่อเข้าใจถึงแผนการของตนเอง ท่านไม่ได้กลับไปหาบิดามารดาของท่านซึ่งยังคงใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนี้ จนต้องมีคนบังคับให้ท่านไป

ที่เมืองแรนน์ บาทหลวงกริฌองเลือกพักอยู่กับสตรียากจนผู้เตรียมอาหารแบบคนจนให้ท่านด้วยราคาถูกลงๆ แน่ใจว่าการเยี่ยมครั้งแรกของท่านจะเป็นต่อคนจนที่พักอยู่ที่โรงพยาบาลทั่วไป ขณะที่ชื่นชมกับความใจกว้างต่อการตัดสละของท่านเองจากครอบครัว และโดยเฉพาะการชื่นชมต่อคนยากจนนั้น เราก็คงไม่พลาดที่จะสังเกตถึงความคลุมเครือในขั้นตอนของท่าน

ในงานประจำวันของท่านที่โรงพยาบาล ซึ่งท่านช่วยเหลือและสอนคำสอนคนยากจนนั้น มงฟอร์ตได้พบบาทหลวงแบลลิเอร์โดยท่านเขียนไว้ว่า “ผมพบว่าบาทหลวงกริฌองทำพฤติกรรมมากที่โต๊ะอาหารและจะแบ่งสิ่งที่เขามอบให้ท่านให้คนจนเสมอ ผมได้ชักชวนท่านให้ไปที่สังฆมณฑล St. Briec อยู่กับบาทหลวงเลดูเจ ธรรมชาติคนแรกๆ ที่ดีที่สุดในประเทศ” บาทหลวงแบลลิเอร์ชักชวนให้ท่านเทศน์สอนตามเขตวัดโน้น เขตวัดนี้ หรือที่หมู่บ้านคนบวชหรือแม่แต่ที่สามเนราลัย เสนอให้ท่านร่วมกับพวกเขาเทศน์มิชชันในชนบท แต่บาทหลวงกริฌองอยากจะไปร่วมกับบาทหลวงเลดูเจมากกว่า

เข้าร่วมทีมธรรมชาติบรืตองของฌาง เลดูเจ

หลุยส์ มารีย์พบบาทหลวงเลดูเจที่เมืองเล็กชื่อดีนัง โดยอยู่กับธรรมชาติกลุ่มใหญ่ การมาร่วมกับพวกเขาทำให้ท่านเป็นส่วนหนึ่งของประเพณีอันยาวนานของงานมิชชันในเขตที่ลึกเข้าไป ในปี 1700 นั้น

เมื่อท่านมาร่วมกับบาทหลวง ฌอง เลอคูเจ หลุยส์ มารีกีหยุดทำงานคนเดียวและกลายเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ที่บริตานีบาทหลวง Maunior ได้ตั้งกลุ่มธรรมทูตต่างๆ ภายใต้การแนะนำของผู้เชี่ยวชาญบางท่าน มงฟอร์ตไม่มีความลำบากในการทำงานกับกลุ่มของบาทหลวงเลอคูเจซึ่งเป็นศิษย์ของคุณพ่อ Maunior และเป็นผู้นำมิชชันในส่วนของบริษัทที่พูดภาษาฝรั่งเศส โดยเฉพาะในสังฆมณฑล St. Brieuc และ แซงต์ มาโล บาทหลวงมงฟอร์ตต้องร่วมในภารกิจของกลุ่ม และโดยเฉพาะการฟังแก้บาป แต่หลังงานมิชชันของท่านที่ ดินังท่านเลือกที่จะสอนคำสอนแก่คนยากจน การเลือกเช่นนี้เช่นกันที่แสดงถึงการชอบคนจนและความถนัดในการพูดคุยกับพวกเขา เป็นเรื่องลำบากสำหรับท่านที่จะเป็นเพียงธรรมทูตคนหนึ่งร่วมกับคนอื่นๆ และต้องทำเหมือนพวกเขา

ที่การเทศน์มิชชันที่ La Cheze ซึ่งท่านร่วมมือกับพระสงฆ์หลายองค์ “เป็นที่รู้กันว่าศรัทธา กระตือรือร้นและมีความสามารถ มงฟอร์ตแสดงถึงความแตกต่างและได้รับการยกย่อง ไว้วางใจและให้ความ

นี่เป็นความพ่ายแพ้อันใหม่สำหรับหลุยส์ มารี ท่านรู้สึกมากขึ้นไปอีกเพราะบาทหลวงเลดูเจเป็นแบบอย่างคนหนึ่งของท่านตั้งแต่วัยรุ่น แต่ในด้านดีนั้นเราต้องสังเกตว่า เป็นครั้งแรกในชีวิตของท่านที่ท่านทำสำเร็จในการทำงานร่วมกับกลุ่มต่อเนื่องกันนานถึง 8 เดือน

พร้อมกับภรรยา 2 องค์ที่ร่วมทาง มงฟอร์ตไปพักที่อารามเก่าแก่ชื่อ St. Lazarus ที่ตั้งอยู่นอกเมืองมงฟอร์ต สิ่งนี้แสดงว่าท่านมีรสนิยมต่อการเฟื่องพิศ สังเกตได้คล้ายว่าเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ท่านพยายามตัดขาดจากสังคมเมื่อเผชิญกับความล้มเหลวใหม่นี้ แต่ครั้งนี้การแยกตัวของท่านจะสั้นและพอประมาณ ไม่นานต่อมาท่านทำการสอนคำสอนให้พวกขอทานซึ่งท่านรวบรวมได้ในเมืองมงฟอร์ต ท่านดึงดูชวานาในบริเวณนั้นให้มาที่วัด St. Lazarus ซึ่งท่านปรับปรุงใหม่และเปลี่ยนให้เป็นสักการะสถานของพระนางมารีย์ ท่านถึงกับไปเทศน์ในเขตวัดใกล้เคียง แต่บรรดาพระสงฆ์ที่เมืองมงฟอร์ตมองอย่างเคืองๆ ต่ออิทธิพลของธรรมเนียมท่านนี้ พวกเขาไปบ่นกับมองซินยอร์ Desmarets พระสังฆราชแห่งมาโล ซึ่งขึ้นแรกจำกัดกิจกรรมของบาทหลวงมงฟอร์ตและจากนั้นในฤดูใบไม้ผลิปี 1708 ก็ขอให้ท่านจากสังฆมณฑลไปเสีย หลุยส์ยอมทำตามท่านต้องมองหางานแพร่ธรรมใหม่อีกแล้ว

อธิการการเทศน์มิชชันในสังฆมณฑลนังต์

ในฤดูร้อนปี 1708 บาทหลวงกริฌองไปที่นังต์ซึ่งเมื่อแปดปีก่อน ท่านไปทำงานด้วยความกระตือรือร้นมาก คราวนี้ท่านไปที่นั่นโดยมีภาระที่แน่นอนจากการแนะนำของอุปสังฆราชฌอง บาแรงซึ่งจะซื้อสัตย์ต่อหลุยส์ มารีเสมอ และสนับสนุนท่านต่อหน้าพระสังฆราช de Beauveu

สังฆมณฑลนังต์เปิดรับบาทหลวงมงฟอร์ต อย่างไรก็ตามท่านอุปสังฆราชต้องการแน่ใจต่อคุณลักษณะของท่าน ท่านขอให้บาทหลวงกริฌองร่วมงานกับคุณพ่อหลุยส์ โจบาร์ทสงฆ์คณะเยซุอิตซึ่งกำลังจัดเทศน์มิชชันอยู่ในเขตวัดแซงต์ ซิมิเลียในเมื่อนังต์ ฌอง บาแรงอยู่ท่านกลางฝูงชนแบบอำพรางคนจับใจจนน้ำตาไหลกับการเทศน์ของบาทหลวงมงฟอร์ต ตั้งแต่นั้นมาบาทหลวงหลุยส์ มารีสามารถจัดการงานเทศน์มิชชันได้ตามที่ท่านชอบ

ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงปี 1708 และ ปี 1710 บาทหลวงหลุยส์ มารีทำงานอย่างไม่เห็นเหน็ดเหนื่อยในสังฆมณฑลนังต์และจัดงานเทศน์มิชชัน 16 ครั้ง แรกๆ ท่านทำงานในบรรดาเขตวัดทางใต้ของแม่น้ำลัวร์ จากฤดูใบไม้ผลิของปี 1709 ท่านไปทางเหนือของแม่น้ำลัวร์ในแถบปองต์ซาโต ไม่เคยมีมาก่อนที่ท่านทำงานเดียวกันในสังฆมณฑลเดียวกันได้เป็นเวลานานๆ นี่เป็นเพราะการสนับสนุนจากฌอง บาแรงและการมีวุฒิภาวะมากขึ้นของบาทหลวงกริฌองด้วย องค์ประกอบที่เอื้ออีกข้อหนึ่งคือเป็นครั้งแรกที่ท่านเป็นผู้นำกลุ่มธรรมทูตที่แท้จริง

เราไม่ทราบเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ช่วยคุณพ่อมงฟอร์ตในงานมิชชันของท่าน อาจเป็นคุณพ่อวินเซนต์ จากคณะคาปูชินผู้ซึ่งเคยทำงานกับท่านมาแล้วในสังฆมณฑลแซงต์ มาโลท่านหนึ่ง ท่านชื่นชมกับความมีอัจฉริยะในการจัดการ และขีดความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้มาฟังเทศน์ต่างๆ ของบาทหลวงกริฌองมาก มีพระสงฆ์พื้นเมืองบางคนด้วย ในกลุ่มนี้คือคาเบรียล โอลิวีเยร์ และปีแอร์ แด บาสติเยร์ ท่านหลังนั้นชื่นชมต่อมงฟอร์ตมาก จะซื้อสัตย์ต่อท่านไปจนตลอดชีวิตของท่าน

มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับความร่วมมือจากพระสงฆ์ประจำเขตวัด ในการจัดการงานเทศน์มิชชัน ทั้งหลาย กรังเดชอบเหตุการณ์พิเศษต่างๆ เสมอ ได้กล่าวถึงการไม่เห็นด้วยอย่างรุนแรงซึ่งท่านธรรมทูตมี กับพระสงฆ์เจ้าวัดแห่งหนึ่ง คาเบรียล โอริวีเอร์บอกเราว่า บาทหลวงกรีญองอธิบายแผนการของท่าน สำหรับปองต์ ซาโตให้กับบรรดาพระสงฆ์และผู้คน (กรังเด 153)

มีการบอกกล่าวว่าแม้บาทหลวง Thiboult เจ้าวัดของ มีซีแลคซึ่งในภายหลังได้กลายเป็นผู้นิยมลัทธิ เจนเช่นก็ยังมีรู้สึกชื่นชมต่อมงฟอร์ต ในกรณีของพระสงฆ์อาวุโสชื่อ Couperie des Joncheres นั้นการชื่นชม ชัดเจนมาก “ท่านมีพระพรหรรษาพิเศษในการเปลี่ยนใจผู้คน เมื่อฟังท่านก็จะไว้ใจท่าน ท่านจัดการเลี้ยงคน ยากจนอย่างชำนาญในช่วงงานมิชชัน ผู้คนเชื่อมั่นในตัวท่านมากจนท่านตั้งกลุ่มสวดภาวนาตอนเย็นและ การสวดสายประคำในหลายๆ เขตวัดสำเร็จ” (กรังเด 460, 461) รายละเอียดซึ่งบาทหลวง des Joncheres ให้นั้น เป็นส่วนต่างๆ ของโครงสร้างงานมิชชันปี 1700 คือ การเทศน์ต่างๆ แก่บาปมุล รับศีลมหาสนิทเป็น กลุ่ม รื้อฟื้นสัตตัญญาศีลล้างบาป ร้องเพลงต่างๆ การจัดขบวนแห่และตั้งกางเขน สิ่งที่เราสนใจมากกว่าก็คือ วิธีการส่วนตัวของคุณพ่อมงฟอร์ต การที่มงฟอร์ตชอบเลี้ยงอาหารและสอนคำสอนคนจนนั้นเป็นที่ทราบ กันดีแล้ว พระสงฆ์อาวุโสบอกเราถึงการสวดสายประคำสามครั้งต่อวัน มีชมรมสวดสายประคำมากมาย ในสังฆมณฑลนังต์ มงฟอร์ตได้เปลี่ยนวิธีการสวดโดยให้ทำร่วมกัน เฟงพิศและทำบ่อยขึ้น มงฟอร์ตประ สบความสำเร็จในการทำให้ผู้คนฝังศพในป่าช้านั้นน่าสังเกตนัก มีประเพณีฝังศพในวัดซึ่งสิ่งนี้ไม่มี สุขอนามัยนัก แต่ผู้คนพากันเชื่อว่าการฝังศพในวัดจะเพิ่มการรับประกันต่อความรอด สังฆมณฑลนังต์ได้ ประกาศห้ามการปฏิบัติเช่นนี้ในตอนปลายศตวรรษที่ 17 แต่ในบางเขตวัดซึ่งไม่ยอมเบี่ยงเบนไปจาก ประเพณีได้ไปพบสภาของบริตานิ และได้รับคำสั่งตามกฎหมายที่รับรองสิทธิของพวกเขา ผู้ใหญ่ทางศาสน จักรประสบความสำเร็จที่ Crossac, Besne และ Missilac แต่บาทหลวงกรีญองทำการชักชวนผู้คนให้ละ ทิ้งประเพณีนี้และฝังศพในป่าช้าได้สำเร็จ ที่ Crossac การเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้นทันใดและสมบูรณ์ สิ่งนี้ แสดงว่าในตอนนั้นมงฟอร์ตประสบความสำเร็จ ในการเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมอภิบาลของสังฆมณฑล แล้ว มันยังแสดงถึงการมีอิทธิพลสูงต่อบรรดาผู้คนในเขตปอง ซาโตและบริเวณรอบๆ ของท่านด้วย

การระดมคนด้านศาสนาทั่วทั้งเขต

เนื่องจากกลายเป็นประเพณีที่จะปิดทุกงานมิชชันด้วยการตั้งกางเขน มงฟอร์ตจึงคิดว่าน่าจะเหมาะกว่าที่จะสร้างมรรคาศักดิ์สิทธิ์อันยิ่งใหญ่ที่ปอง ซาโตเมื่อจบงานมิชชันที่แปดซึ่งท่านเทศน์ที่นั่น ที่ปอง ซาโต ท่านพบเนินเล็กๆ ซึ่งสูงกว่าบริเวณโดยรอบโดยยกให้สูงขึ้นอีกหน่อยก็พอแล้ว เริ่มลงมือทำงานกันในเดือนกรกฎาคม 1709 ผู้คนจากบริเวณโดยรอบต่างแข่งขันกันมาร่วมในการก่อสร้างนี้ ความสำเร็จนี้ทำให้มงฟอร์ต วางแผนยิ่งใหญ่ขึ้นไป จะมีโครงสร้างทำด้วยหินบนยอดเนินโดยมีถ้ำอยู่ข้างใต้ มีวัดน้อยสามหลังสำหรับรหัสลับต่างๆ ของการสวดสายประคำและมีกำแพงล้อมรอบยาว 400 ฟุต

คาเบรียล โอลิวีเยร์ผู้ซึ่งทำงานอยู่กับมงฟอร์ตในตอนนั้นบอกว่า “ตามปกติจะมีผู้คนประมาณสี่หรือห้าร้อยคนมาทำงาน บางคนขุดดินและคนอื่นแบกดินในตะกร้า และทุกคนพอใจกับขนมปังสีดำก้อนหนึ่งซึ่งพวกเขาใส่กระเป่ากลับไป ครั้งหนึ่งผมนับจำนวนคนได้ห้าร้อยและมีวัวประมาณร้อยตัวลากเกวียนต่างๆ ทุกคนทำงานด้วยความเข้มแข็งอย่างน่าแปลกใจและมีระเบียบดีเยี่ยม ผมได้เห็นผู้คนประเภทต่างๆ ทั้งสุภาพบุรุษและสตรีชั้นสูง และแม้แต่บรรดาพระสงฆ์มาแบกตะกร้าเพราะความศรัทธา” (กรังเด 154, 157) งานนี้ยาวนาน 12 เดือน และดำเนินต่อไปแม้ท่านธรรมทูตจะไม่ได้อยู่ด้วยก็ตาม ขาวนี้ไปถึงหูของบาทหลวงยอห์น แบปติส แบลงที่อยู่ในเขตนอร์ม็องดีว่ามีคนงานมากกว่า 20,000 คนจากที่ต่างๆ 12 แห่งมาร่วมในงานนี้ มงฟอร์ตทำการระดมคนทั้งเขตสำเร็จ บางทีไม่ใช่ทุกคนที่มีแรงจูงใจทางศาสนา บางคนอาจมาเพื่อได้ขนมปังซึ่งดูเหมือนท่านธรรมทูตบางครั้งทวีจำนวนมากขึ้น แต่ความกระตือรือร้นทางศาสนา นั้นมองไม่ผิดแน่นอน “ในตอนเย็นค่ำจ้ำงที่พวกเขาได้รับคืออนุญาตให้แสดงความเคารพต่อไม้กางเขนซึ่งเก็บไว้ในถ้ำเล็กๆ” (กรังเด 157) คาเบรียล โอลิวีเยร์บอก

ท่านบาทหลวงอาวูโส Couperie des Joncheres ให้ข้อสังเกตว่า การก่อสร้างมรรคาศักดิ์สิทธิ์นี้ “อยู่เหนือขีดความสามารถที่คนผู้เดียวจะทำได้... ตามที่หลายๆ คนกล่าว เป็นการเสี่ยงภัยที่ขาดความรอบคอบ” (กรังเด 461) ไม่ต้องสงสัยเลยว่างานนี้เกินกำลังของบาทหลวงมงฟอร์ต เราได้เห็นพระสงฆ์หนุ่มมองค์เดียวกันนี้ผู้ซึ่งในปี 1701 ดูแลคนยากจน 400 คนที่พักในโรงพยาบาลที่ปัวติเอร์ แต่ในตอนนี้มีใช้เพียง

คาเบรียล โอลิวีเยอร์ซึ่งมองความเป็นจริงมากกว่าบาทหลวงกรีญอง ได้สังเกตเห็นเล่ห์เหลี่ยมของผู้ปกครองปอง ชาโตผู้เป็นเจ้าของที่ดินซึ่งมรรคาศักดิ์สิทธิ์กำลังถูกสร้างขึ้น บาทหลวงกรีญองได้ทำให้ผู้แทนท่านนี้ขุ่นเคืองมาแล้วในช่วงการพบปะกันครั้งหนึ่ง ผู้ปกครองท่านนี้ได้ไปบ่นกับผู้ปกครองของแคว้นบริตานีซึ่งได้รายงานเรื่องราวไปยังท้องพระโรงที่เวซายส์ เวซายส์จึงส่งคุณแฟรงผู้เป็นตัวแทนของกษัตริย์ในบริตานีให้มาสอบสวนเรื่องราวที่สถานที่นี้ คำตัดสินของท่านคือ เนินนี้ คูต่างๆ และทางใต้ดินพวกอังกฤษซึ่งในตอนนั้นเป็นคู่สงครามกับฝรั่งเศสอาจมาใช้ประโยชน์ หรือบรรดาขอทานและโจรสลัดต่างๆ แถบนี้ บาทหลวงกรีญองซึ่งสร้างมรรคาศักดิ์สิทธิ์เกือบเสร็จแล้วต้อนรับทูตจากกษัตริย์และกลุ่มของท่านอย่างเย็นชาเพราะพวกเขาไม่สนใจที่จะคุกเข่าต่อหน้ากางเขน เมื่อการติดต่อทางจดหมายระหว่างนังต์แรนน์และเวซายส์จบลง พระสังฆราชแห่งนังต์ได้ห้ามการเสกมรรคาศักดิ์สิทธิ์ก่อนหน้าที่กำหนดไว้เป็นวันที่ 13 กันยายน 1710 เพียง 1 วัน อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมาพระสังฆราชองค์เดียวกันสั่งให้บาทหลวงมงฟอร์ตหยุดงานมิชชันที่เพิ่งเริ่มขึ้น และให้หยุดการเทศน์ในสังฆมณฑลของท่าน

เป็นไปได้ว่าพระสังฆราชยอมรับอิทธิพลเร็วเกินไป และทางการได้กล่าวเกินจริงในด้านความเสี่ยงทางการทหารของมรรคาศักดิ์สิทธิ์นี้ แต่ก็จริงด้วยว่าบาทหลวงกรีญองนั้นมีแรงกระตุ้นจากการชอบทำสิ่งใหญ่โตของท่านด้วย ท่านไม่สนใจคำวิจารณ์ของเจ้าอาวาสวัดบางท่าน และท่านก็ไม่ได้คำนึงถึงการต่อต้านที่เพิ่มขึ้นด้วยการคุกเข่าเหย้าหยันงานของท่านในส่วนของสังคมชั้นสูงในถิ่นนั้น เนื่องจากมั่นใจในการสนับสนุนของอุปสังฆราชบาแรงและครอบครัวขุนนางบางครอบครัวในเมืองนังต์ ท่านจึงไม่ยอมรับฟังตลกต่างๆ ที่สร้างขึ้นมาเพื่อล้อเลียนท่าน ซึ่งนายแฟรงอ้างถึงในจดหมายบางฉบับของท่าน “นำสงสารที่ผมไม่อยู่ที่นังต์ในตอนที่คุณตัวแทนฝ่ายบาทหลวงกรีญองมาถึง ผมคงได้หัวเราะจนท้องคัดท้องแข็งเป็นแน่” “เมื่อวานนี้ผมสนุกสนานมาก... กับท่านประธานคอร์นูลีเยอร์ผู้หลงใหลไปกับบาทหลวงกรีญองยิ่งกว่าอุป

การต่อต้านของชนชั้นสูงชาวบริตองนั้น คล้ายกับที่บาทหลวงกรีฌองเคยเผชิญมาแล้วจากชนชั้นกลางของเมืองบัวติเออร์ มีบางอย่างน่ามหัศจรรย์ในความสามารถของคุณพ่อมงฟอร์ดที่จะระดมและกระตุ้นผู้คนเขตปอง ซาโต การไม่ใส่ใจต่ออุปสรรคต่างๆ ที่ซุ่มรออยู่ในความมืดเป็นขุมพลังของท่านสาวกท่านนี้ แต่ก็ยังเป็นเครื่องหมายแสดงถึงการไม่มีวุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์ด้วย การทำลายมรรคาศักดิ์สิทธิ์ที่ปอง ซาโต เป็นความพ่ายแพ้อันใหม่สำหรับบาทหลวงกรีฌอง ท่านธรรมทูตบนอบพระสังฆราชอย่างสิ้นเชิงแต่ในตอนนี้ท่านจะไม่เลิกกิจการแพร่ธรรมของท่าน ท่านไปหาสงฆ์คณะเยซุอิตที่เมืองนังต์เพื่อเข้าเฝ้า และท่านมีความสงบมากจนบรรดาพระสงฆ์ต่างแปลกใจเมื่อได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้นกับท่านที่ปอง ซาโต เมื่อเข้าเฝ้าจบบาทหลวงกรีฌองก็เริ่มทำงานกับบรรดาคนยากจนที่เมืองนังต์

มารดาของบาทหลวงคาเบรียล โอลิวีเออร์มีห้องพักสองสามแห่งที่ถนน des Hauts-Paves ในตัวเมืองนังต์ ที่นี่เองที่มงฟอร์ดเริ่มตั้งโรงพยาบาลสำหรับคนป่วยโรคเรื้อรัง งานนี้ทำให้ท่านยุ่งตลอดฤดูหนาวของปี 1710-1711 แม้ในขณะที่มอบตนเองเต็มที่ต้องการของท่าน ท่านก็ไม่มองวันที่จะเสี่ยงกับบางสิ่งบางอย่าง ครั้งหนึ่งท่านคิดว่าโต๊ะการพนันของบรรดาทหารจนทำให้ท่านต้องเข้าคุกเป็นเวลาดสั้นๆ แต่ก็ไม่มีเหตุการณ์ใดที่เสี่ยงเท่ากับสิ่งที่ท่านทำในเดือนมีนาคม 1711 แม่น้ำลัวร์เกิดท่วมอย่างไม่เคยเกิดมาก่อน เพื่อหนีความบ้าคลั่งของน้ำที่ท่วมล้นตลิ่ง ชาวเมืองแถบ faubourg of Biese จึงหนีไปพักกันบนหลังคาและในยุงนางแต่พวกเขาขาดอาหาร ไม่มีผู้ใดกล้าเสี่ยงข้ามสายน้ำที่เชี่ยวกรากเพื่อนำอาหารข้ามแม่น้ำไปให้พวกเขา บาทหลวงกรีฌองกล้าข้ามน้ำไปกับกลาสีบางคนและนำอาหารที่จำเป็นข้ามไปแจกจ่ายได้สำเร็จ คุณพ่อมงฟอร์ดรู้สึกเหมือนดั่งวีรบุรุษสิ่งนี้ทำให้ผู้คนเมืองนังต์ชื่นชมท่าน แต่ก็จุดเฝ้าถ่านของการเกลียดชังในตัวท่านขึ้นมาใหม่ “บาทหลวงกรีฌองคนนี้บ้าเป็นแน่จากทุกสิ่งที่คุณบอกผม และพระสังฆราชของคุณก็ไม่ฉลาดกว่านักที่ยอมอดทนกับความหยาบคายของเขา” นายแฟรงเขียนไปหานายกเทศมนตรีเมืองนังต์ ท่านพระสังฆราชจึงตัดสินใจกำจัดพระสงฆ์ที่ยุ่งยากท่านนี้ออกไป

อยู่นาน ในสังฆมณฑลลา โรเซล

บาทหลวงกริฌองมาถึงลา โรเซลในปี 1711 ในสังฆมณฑลนี้เองที่ท่านจะทำงานไปจนวันตายของท่าน ท่านเดินทางไปกรุงปารีสในปี 1713 อีกครั้งเพื่อไปเมืองรูอ็องในปี 1714 และบางครั้งบางคราวไปเทศน์ในสังฆมณฑลใกล้เคียงคือลูซอง แต่เวลาส่วนใหญ่ที่ท่านใช้ในสังฆมณฑลลา โรเซลนั่นเอง ท่านเทศน์มิชชัน 25 ครั้งในสังฆมณฑลนี้ด้วยความช่วยเหลือของผู้ร่วมงานต่างๆ ซึ่งก็มีสงฆ์เยซุอิตของลา โรเซลรวมอยู่ด้วย ท่านปักหลักในบ้านจนๆ เล็กๆ ที่ faubourg of St. Eloi รวมทั้งหมดแล้วท่านใช้เวลา 5 ปีในสังฆมณฑลนี้ ท่านคงจะอยู่ต่อไปถ้าความตายไม่มาพรากท่านไปขณะกำลังเทศน์มิชชันอยู่ที่แซงต์ โลรัง ชัวส์ แซฟร์ การทำงานเป็นเวลานานที่ลา โรเซลนี้แน่นอนว่าเป็นความก้าวหน้าเมื่อเทียบกับเวลา 2 ปีที่เมืองนังต์ และสั้นกว่าอีกที่เมืองบัวติเออร์ จะอธิบายถึงการอยู่ได้เป็นเวลานานนี้อย่างไร

ส่วนหนึ่งนั้นต้องขอบคุณต่อพระสังฆราชแห่ง ลา โรเซลคือเอเตียง เดอ ชังฟรัวร์ ท่านมีใจเด็ดเดี่ยวกว่าพระสังฆราชแห่งนังต์ ท่านเห็นอกเห็นใจบาทหลวงกริฌองเป็นการส่วนตัวรวมทั้งชื่นชอบด้วย อย่างไรก็ตามแม้ว่าทั้งพระสังฆราชและท่านธรรมทูตต่างเป็นศิษย์บาทหลวงตรองซองแห่งแซงต์ ชูลปีส แต่แรงบันดาลใจของทั้งสองก็ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว ท่านพระสังฆราชชังฟรัวร์ดูจะเลื่อมใสต่อสังฆมณฑลของท่าน ท่านมีจุดยืนที่หนักแน่นในการต่อต้านลัทธิเจนเช่นในระดับชาติ มิใช่เพราะความรักต่อความเที่ยงแท้ของข้อคำสอนมากเท่ากับการครอบงำโดยข้อคำสอนจากสังคายนาเตรินท์ ความคิดบางแง่มุมของบาทหลวงกริฌองก็ไม่ตรงกับของท่านพระสังฆราช อย่างไรก็ตามท่านพระสังฆราชจะยังคงเชื่อสัตย์เสมอต่อบาทหลวงกริฌอง

การอยู่ได้นานนี้ อีกส่วนหนึ่งก็เพราะพัฒนาการในของตัวท่านธรรมทูตเองด้วย เมื่ออายุเข้า 40 ปี ท่านผู้นี้มีวุฒิภาวะขึ้นภายใต้ความตึงเครียดจากประสบการณ์ในอดีตของท่านเอง การลดลงของจำนวนการต่อต้านซึ่งท่านต้องเผชิญนั้นเป็นเครื่องหมายอันแน่นอนของการเติบโตทางวุฒิภาวะนี้ ท่านยังคงพบการต่อต้าน และแม้แต่ถึงขั้นขู่ยุให้เกิดการต่อต้านนานๆ ครั้ง ครั้งหนึ่งเมื่อท่านอยู่ที่เกาะ Yeu ท่านเกือบถูกโจรสลัดจับตัว อีกครั้งหนึ่งนั้นศัตรูของท่านพยายามลอบฆ่าท่านในตรอกมืดๆ แห่งหนึ่งที่ ลา โรเซล ความ

บาทหลวงกริฌองเป็นหนึ่งในเดียวกับงานอภิบาลของสังฆมณฑลยิ่งขึ้น เมื่อท่านควบคุมอารมณืได้ดีขึ้น ความพยายามของท่านเพื่อจัดหาบรรดาศูให้กับโรงเรียนเล็กๆ ในเขตวัดในเมือง ลา โรเชลเป็นพยานถึงสิ่งนี้ ในปี 1700 เทศบาลของเมืองเสนอจ่ายค่าจ้างให้ครูชาย 2 คน และหญิง 4 คน พระสังฆราชซังฟรัวร์มอบภาระนี้ให้กับมงฟอร์ต ในฤดูใบไม้ร่วงของปี 1714 ท่านธรรมทูตเปิดโรงเรียนการกุศลสำหรับเด็กชายขึ้นโดยมอบให้ชาย 3-4 คนซึ่งใส่ชุดเสื้อห่อถั่วคันดูแล ซึ่งอาจเป็นบรรดาศิษย์ของท่านก็เป็นได้ ในเดือนพฤษภาคม 1715 มารี ลุยส์ ทรีเซ่และแคเธอรีน บรูแน่ ศิษย์ 2 คนของท่านจากเมืองปัวติเอร์ได้เปิดโรงเรียนแบบเดียวกันสำหรับบรรดาเด็กหญิง บาทหลวงกริฌองได้วางแนวทางด้านการสอนให้กับบรรดาศูเหล่านี้ในรูปแบบของระเบียบปฏิบัติ เราทราบด้วยว่าท่านร้อนใจจะเปิดโรงเรียนการกุศลในเขตวัดชนบทด้วย พระสังฆราชซังฟรัวร์ซึ่งสนใจโรงเรียนมากสนับสนุนแผนการของมงฟอร์ตอย่างเต็มที่

การร่วมมือของบาทหลวงกริฌองในงานอภิบาลของสังฆมณฑล ขยายออกไปในด้านอื่นด้วยความสำเร็จของท่านในงานมิชชันที่แมร์วัง ซึ่งพระสังฆราชขอให้ดำเนินการโดยหวังจะแก้ไขวิถีชีวิตของบรรดาลูกวัดซึ่งเย็นชา และโดยเฉพาะพระสงฆ์เจ้าอาวาสซึ่งมีนิสัยไม่ดี แต่ไม่เหมือนกันในเขตวัดอื่นๆ ซึ่งท่านธรรมทูตประสบความสำเร็จเต็มที่ในการคืนดีกันระหว่างพระสงฆ์เจ้าอาวาสและลูกวัดของเขา ผู้เขียนชีวประวัติของท่าน ไม่ได้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของท่านกับบรรดาสงฆ์ในเขตวัดในช่วงเวลานี้ เราารู้สึกว่าบรรดาพระสงฆ์ต่างต้อนรับท่านธรรมทูตท่านนี้ซึ่งทิ้งอิทธิพลอันถาวรไว้กับบรรดาผู้คน นี้เอง

อีกเหตุผลหนึ่งที่มิงฟอร์ดอยู่ในสังฆมณฑล ลา โรเชลได้นานกว่าก็คือ ความเย็นชาต่อศาสนาของผู้คนในถิ่นนี้ เขตวัดต่างๆ ที่ Aunisรอบเมืองลา โรเชลแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดกับเขตวัดต่างๆ ของแคว้นบริตานีซึ่งผู้คนมีความศรัทธาและมิงฟอร์ดได้รู้จักมาก่อน แม้ว่าโดยทั่วไปจะถือปฏิบัติเก็บปรับศีลในกำหนดปัสกาและมีการสอนคำสอนกันทุกแห่งในแถบ Aunis ผู้คนที่ศรัทธาน้อยกว่าในส่วนอื่นๆ ของแคว้นบริตานี บรรดาวัดไม่ได้รับการดูแลดี ผู้คนเกือบไม่ยอมมิสซาคันเลย เกือบจะไม่มีชมรมใดๆ และกระแสเรียกพระสงฆ์และนักบวชอาจนับได้เพียงหยิบมือเดียว

ความสำเร็จของบาทหลวงกรีญองในแถบ Aunis ดูเหมือนอยู่ในระดับปานกลาง แม้ว่าท่านจะเทศน์มิชชันในแถบนั้นมากที่สุดก็ตาม ดูเหมือนว่าท่านมองชาวนาที่ค่อนข้างร่ำรวยเหล่านี้ซึ่งเย็นชาต่อการถือปฏิบัติศาสนกิจว่าเป็นคนจนที่ไม่ค่อยน่าสนใจตามที่ท่านได้ฝันถึงในช่วงวัยเด็กของท่าน สถานที่แถบนี้เป็นสถานที่ซึ่งท่านกล่าวถึงไว้ในพินัยกรรมของท่านเท่านั้น ท่านให้ “สำหรับแต่ละเขตวัดในแถบ Aunis ซึ่งยังเพียรพยายามต่อไปกับความศรัทธาต่อสายประคำ ให้รงทิวผืนหนึ่งของสายประคำศักดิ์สิทธิ์” (OC 832) ถ้าพัฒนาการนี้เป็นความจริง ก็หมายความว่า ในที่สุดบาทหลวงกรีญองก็ทำสำเร็จในการเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาจักรท้องถิ่น แต่ว่าพัฒนาการอันประสบความสำเร็จนี้ทำให้ท่านต้องสูญเสียพลวัตด้านประกาศกในช่วงปีต้นๆ ของท่านไปไหม

บทที่ 6

ระดับของการเป็นประกาศก

เมื่อเราพิจารณาถึงปีที่้ายๆ ในชีวิตของบาทหลวงมงฟอร์ตแล้ว เราไม่เห็นการแตกหักเหมือนกรณีในปี 1684, 1700 และ 1706 ตรงกันข้ามเมื่อท่านธรรมทูตก้าวเดินต่อไปข้างหน้าจากแซงต์ มาโล่ไปจนถึงเมืองนังต์ และต่อไปที่ลา โรเชลล์นั้น ความก้าวหน้าของท่านไม่มีการขัดจังหวะ มีบางสิ่งเกิดขึ้นกับท่านในช่วงอายุ 40 ปี

เมื่อบาทหลวงกรีญองไปหาบาทหลวงยอห์น แบปติส แบลงที่เมืองรูอ็ง ในเดือนกันยายน 1714 นั้น บาทหลวงแบลงพบว่าท่านคูแก่ไปมาก “ผมพบว่าเขาคูแก่ไปมาก คูหมดเรียวแรงและร่วงโรยไปเพราะงานที่ทำและการพลีกรรมต่างๆ ผมรู้สึกว่าเขาใกล้จะสิ้นใจแล้ว แม้จะมีอายุเพียง 40 หรือ 41 ปีก็ตาม... เขาบอกผมว่าการที่เขาเสียเรียวแรงไปนั้นก็เพราะพวก Huguenots ได้ใส่ยาพิษในซูบของท่าน ในช่วงงานมิชชันงานหนึ่งซึ่งท่านเทศน์ที่ลา โรเชลล์” (แบลง 330, 331) คำอธิบายของมงฟอร์ตดูเรียบง่ายเกินไปแม้จะเป็นความจริงก็ตาม แบลงถูกต้องกว่าที่ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะงานและการพลีกรรมของท่านเพราะท่านหยุดไม่ได้ อย่างไรก็ตามมงฟอร์ตตระหนักถึงการแก่เกินวัยของตนเอง หนึ่งปีก่อนในปี 1713 ท่านต้องเข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลลา โรเชลล์ ทุกสิ่งแสดงว่าเมื่อเข้าใกล้วัย 40 มงฟอร์ตก็มาถึงจุดหักเหในชีวิต ความตายคูใกล้เข้ามา จำเป็นจะต้องวางแผนสำหรับอนาคต

วางแผนสำหรับอนาคต

ระหว่างปี 1700 – 1705 บาทหลวงกรีญองปรารถนาจะฝึกรบรบบรรดาศิษย์เพื่อสานงานของท่านต่อไป หลังปี 1705 ความปรารถนานี้อ่อนแรงลงและถึงกับหายไป ยกเว้นการหากระแสเรียกเป็นภราดาสองสามคนซึ่งจะไม่เพียรพยายามต่อไปหลังท่านสิ้นใจลง ในทันใดแผนการก็มีชีวิตชีวาขึ้นอีกในปี 1713 โดยท่านเขียนธรรมนูญขึ้นสำหรับบรรดาศิษย์ของท่าน และท่านเริ่มติดต่อกับมารี ลูอีส ตรีเซ่และแคเธอรีน บรู

วิสัยทัศน์สู่ออนาคตนี้มีลักษณะของความตั้งใจที่จะสร้างและก่อตั้ง ถึงเวลาแล้วที่จะทำแรงบันดาลใจ ในช่วงปี 1700 – 1702 ให้กลายเป็นความจริง และจัดการให้เป็นสถาบันและกลุ่มขึ้นมา ที่ชัดเจนที่สุดก็คือ ลูกศิษย์ฝ่ายชายของท่าน ประมาณเดือน มิถุนายน 1713 ท่านได้เขียนธรรมนูญของธรรมทูตคณะพระนางมา รีย์โดยมีบทกวีนำหน้าและการให้กำลังใจตามมา จากข้อความเหล่านี้เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เราได้พบ ลักษณะหลักต่างๆ ของจดหมายฉบับเดือนธันวาคม 1700 ของท่านคือ คณะหรือกลุ่มปฏิบัติการที่สัมพันธ์ อย่างใกล้ชิดกับพระนางมาเรีย บรรดาธรรมทูตที่ดำเนินชีวิตยากจน วางใจแต่พระญาณสอดส่องและจะไป หาคณยากจนและคนสามัญทั่วไป แรงบันดาลใจเหล่านี้ก่อตัวขึ้นเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ธรรมนูญฉบับปี 1713 นี้ระบุอย่างเจาะจงถึงการอุทิศตนผ่านทางศีลบน 2 ข้อคือ ความยากจนและความนบนอบ ความสัมพันธ์กับ พระสังฆราชต่างๆ ตารางเวลาประจำวันและการใช้สิ่งของฝ่ายโลก ในที่นี้เราได้เห็นถึงม่งฟอร์ตผู้มองความ เป็นจริงมากยิ่งขึ้น แม้จะยังครอบงำโดยแรงกระตุ้นด้านชีวิตสนิทกับพระเจ้าอยู่ก็ตาม ท่านทำนายถึงปัญหา ต่างๆ และความยุ่งยากทั้งหลายในอนาคตด้วย

บาทหลวงกริฌองไปที่สามเณราลัยของคณะพระจิตที่กรุงปารีส เพื่อหาผู้คนที่ จะดำเนินชีวิตตาม ธรรมนูญนี้ ท่านไปที่นั่นมาแล้วในปี 1703 ในเดือนสิงหาคม 1713 ท่านได้ทำในรูปของสัญญากับผู้รับช่วง งานต่อจากเพื่อนของท่านที่ชื่อ โกลด ปุลาส แด ปลาส ท่านถึงกับพยายามชนะใจสามเณรใหญ่บางคนด้วย อีกไม่นานท่านจะมีภรรยา 4 คนซึ่งติดตามท่านในงานมิชชั่นต่างๆ ทำศีลบนต่อความยากจนและความนบนอบ

แนวทางสำหรับศิษย์ฝ่ายหญิงของท่านเป็นไปในแบบเดียวกัน ในเดือนมิถุนายน 1713 บาทหลวง กริฌอง ขอให้มาเรีย ลุยส์ ทรีเซ่และแคเธอรีน บรูเน่ออกจากเมืองบัวติเออร์ซึ่งพวกเธอมีสถานภาพที่ไม่ชัดเจน ให้มาที่ลา โร เซลซึ่งพวกเธอจะมีบทบาทที่ชัดเจนในเดือนมีนาคม 1715 อีกไม่นานท่านผู้ก่อตั้งก็หาผู้สมัคร ใหม่มาร่วมกับพวกเธอ

มงฟอร์ตเขียนธรรมนูญสำหรับคณะนี้ขึ้น เพราะมีรายละเอียดหยาบหยาบมากมายงานเขียนนี้จึงห่างไกลจาก “ความโง่เขลา” ของหมู่คณะแรกขององค์ปัญญาซึ่งท่านก่อตั้งขึ้นที่เมืองบัวติเออร์ในปี 1702 ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบาทหลวงกริฌองเข้าใจดีถึงความจำเป็นต่อแนวทางอันละเอียด ซึ่งสตรีในสมัยนั้นประสบอยู่นอกจากนี้แล้วอิทธิพลของมารี ลูอีส ตรีเซ่ก็มีส่วนมอบให้ต่อการปรับแนวทางดั้งเดิมด้วยการลดบทบาทของชีวิตสนิทกับพระลงให้น้อยที่สุด มงฟอร์ตจัดการให้ธรรมนูญนี้รับรองโดยพระสังฆราชแห่งลา โรเซล เหมือนกับที่ท่านได้ทำกับธรรมนูญของคณะพระนางมารีย์ ในเดือนสิงหาคม 1715 มารี ลูอีส ตรีเซ่และแคเธอรีน บรูเน่ ทำพิธีถือศีลนเป็นสมาชิกของคณะธิดาปริชาญาณ

ความปรารถนาของมงฟอร์ตเพื่อก่อตั้งสิ่งที่ท่านคิดไว้นั้น มิได้จำกัดอยู่กับศิษย์ 2 กลุ่มนี้เท่านั้น ในช่วงปี 1713 – 1715 ท่านคิดค้นวิธีการอื่นๆ เพื่อให้ผลของการเทศน์มิชชันของท่านยั่งยืน นั่นคือในปี 1714 ท่านเริ่มตั้งโรงเรียนเล็กที่เมืองลา โรเซล ในปี 1714 – 1715 ท่านดำเนินการก่อตั้งกลุ่มผู้กลับใจสาว และชมรมพรหมจารีในเขตวัดต่างๆ สำหรับทั้ง 2 กลุ่มนี้ท่านเขียนธรรมนูญขึ้นด้วย ดูเหมือนว่าเวลากำลังหมดแล้วสำหรับชายท่านนี้

ในช่วงของชีวิตท่านตอนนี้ บาทหลวงกริฌองตรวจทานต้นฉบับทั้งหลายของท่านเป็นครั้งสุดท้าย ท่านเขียนหรือเขียนใหม่ส่วนหนึ่งของบทเพลงร้อง ท่านเขียนหนังสือเคล็ดลับของพระนางมารีย์ จดหมายถึงบรรดาเพื่อนกางเขน เคล็ดลับอันน่านับถือของสายประกาศศักดิ์สิทธิ์ “โอ ผู้ที่ศรัทธาต่อพระนางพรหมจารีผู้ศักดิ์สิทธิ์... นั้นหาได้ยากจริงๆ ในปัจจุบันนี้ สิ่งนี้ก็เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้หาได้ไม่ยากนักผมจึงหยิบปากกาขึ้นมาเพื่อเขียนสิ่งที่ผมได้สอนไปอย่างได้ผลมากลงในกระดาษทั้งในที่สาธารณะและเป็นส่วนตัว ในช่วงงานมิชชันหลายๆ ปีมาแล้ว” (TD 110) ดังนั้นมงฟอร์ตจึงทำให้มั่นใจถึงอนาคตเมื่อท่านต้องจากโลกนี้ไปอย่างไรก็ตามคงไม่เป็นการยุติธรรมที่จะจำกัดวิสัยทัศน์ของท่านอยู่แต่เพียงอนาคตอันใกล้ แม้ว่าบาทหลวงกริฌองจะมองความเป็นจริงมากขึ้นและเป็นหนึ่งเดียวมากขึ้นกับศาสนาจักรท้องถิ่นของลา โรเซลก็ตาม วิสัยทัศน์ของท่านนั้นอยู่ที่อนาคตแสนไกล “ผมค่อนข้างจะเชื่อและหวังมากยิ่งขึ้นต่อทุกสิ่งที่สลักไว้ในใจผมแล้ว” (TD 517) ท่านเห็นถึงอนาคตอันแสนไกลและยิ่งงดงาม “พระองค์มิได้ทรงเผยแสดงก่อนต่อ

มีคุณภาพสมบูรณ์ภายใต้เป้าหมายของกิจการแพรรธรรม

ในตัวของท่านผู้มีอายุสี่สิบปีผู้นี้ จิตความสามารถในการฝันถึงอนาคตเกิดขึ้นพร้อมกับการเข้าร่วมอย่างเต็มที่และยาวนานกับศาสนาจักรท้องถิ่นต่างๆ มิใช่เป็นวัยรุ่นที่แตกหักกับครอบครัวอีกแล้ว หรือเป็นสงฆ์หนุ่มที่กระแสรีบยกยั้งสันคลอนอยู่ นี่คือผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ซึ่งค่อยๆ มีวุฒิภาวะขึ้นมา

เครื่องหมายแรกของวิวัฒนาการเช่นนี้อาจเห็นได้จากวิธีการในงานเชิงเชาวน์ปัญญาของท่าน ซึ่งปรากฏชัดเจนเมื่อเราวิเคราะห์บันทึกบทเทศน์และบันทึกด้านพระนางมารีย์ของท่านซึ่งเริ่มไว้ที่แซงต์ ชูลปีสในปี 1700 และก่อนหน้านั้น การหยิบยืมจากแหล่งต่างๆ ของท่านนั้นมีมากมายและเป็นเชิงทฤษฎี ต่อมาท่านคงเสริมด้วยข้อความสั้นๆ ในเชิงปฏิบัติลงในบันทึกด้านบทเทศน์ของท่าน เช่น สามหน้ากระดาษที่นำมาจากบทความยาวเรื่องหน้าที่ด้านความสัมพันธ์ระหว่างสามภรรยา สี่หน้ากระดาษเรื่องวิธีการกลับใจคนนอกศาสนาและสองหน้ากระดาษเรื่องกฤษฎีกาของสภาเกี่ยวกับการฝังศพในวัด ในบันทึกเกี่ยวกับพระนางมารีย์นั้นยังมีความแตกต่างมากกว่าอีก ข้อความที่บันทึกหลังปี 1711 จะสั้นกว่าโดยไม่เกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของพระนางมารีย์อีกเช่นในกรณีก่อนปี 1700 แต่เป็นประเด็นต่างๆ ด้านอภิบาล เช่น สายประจำและประโยชน์มากมายของสายประจำ ข้อคัดค้านต่างๆ ที่หยิบยกมาต่อต้านศรัทธาต่อพระนางมารีย์และการแก้ต่างต่อทาสรักของพระนางมารีย์เราพบว่าบาทหลวงมงฟอร์ตเลือกแหล่งอ้างอิงของท่านมากยิ่งขึ้น และเลือกเฉพาะสิ่งที่มีความหมายต่อความจำเป็นของงานแพร่ธรรม

พัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาของบาทหลวงกริฌอง ต่อวิธีการทำงานที่เป็นส่วนตัวมากขึ้น ยิ่งชัดเจนในผลงานของท่านเอง ในหน้าแรกๆ ของบทความยาวเกี่ยวกับศรัทธาที่แท้จริงนั้นข้อความที่หยิบยืมมาจะมีมากมาย แต่มีการปรับและขยายเพื่อให้เหมาะกับรูปแบบที่แท้จริงของมงฟอร์ต เป็นความจริงว่าในอีกด้านหนึ่งนั้น ในหนังสือเคล็ดลับอันน่านับถือของสายประจำท่านขึ้นกับผลงานของบาทหลวงคณะโดมินิกันชื่อ Antonin Thomas มาก แต่แม้ท่านจะยืมจาก Antonin Thomas มงฟอร์ตก็ยังคงรักษารูปแบบส่วนตัวของตนเองไว้ ท่านเลือกความจริงต่างๆ ที่จะเหมาะกับผู้ที่มาฟังท่าน และเน้นต่อสิ่งที่จะเหมาะกับคนสามัญ แม้ในด้านนี้เราก็เห็นถึงพัฒนาการเชิงบวกที่เป็นเพราะท่านเข้าร่วมในกิจการแพร่ธรรม

ที่ยิ่งสำคัญคือวิวัฒนาการของบาทหลวงกริฌองในด้านความสัมพันธ์กับคนอื่นๆ เรามีคำยืนยันของบาทหลวงปีแอร์ แด บาสติเออร์ซึ่งเป็นผู้ร่วมงานที่ซื่อสัตย์ที่สุดของท่านระหว่างปี 1709 และ 1715 “เราอ่านจากชีวิตของนักบุญฟรังซิสแห่งซาลว่าท่านนั้นมีนิสัยรุนแรงและโมโหง่าย แต่การฝึกฝนคุณธรรมทำให้ท่านสุภาพดังลูกแกะ... เช่นเดียวกันกับบาทหลวงกริฌอง... ท่านได้พยายามอย่างไม่น่าเชื่อเพื่อควบคุมนิสัยหุนหันพลันแล่นของท่าน ท่านทำได้สำเร็จและได้รับคุณธรรมอันมีเสน่ห์ของความสุภาพ... ท่านได้มันเหมือนกับระบายไวนสีหน้าของท่าน และส่องประกายออกมาในการสนทนาทุกครั้งของท่าน” (กรังเด 373 – 374) คำยืนยันของบาทหลวงแด บาสติเออร์ทำให้เราเข้าใจถึงการทรมาณตนเองประจำวันของมงฟอร์ตในด้านความสัมพันธ์กับคนอื่นๆ ในช่วงงานแพร่ธรรมของท่าน การฝึกฝนความอดทนครั้งนี้สะท้อนออกมาจากธรรมเนียมและกฎเกณฑ์ซึ่งบาทหลวงมงฟอร์ตต่อต้านในตอนท้ายๆ ของชีวิตท่าน โดยท่านยินยอมต่อสภาพการณ์ต่างๆ และความเป็นไปได้ในการหลีกเลี่ยงไปจากแนวทางของท่าน เราทราบด้วยว่าความสุภาพของพระคริสต์นั้นเป็นคุณธรรมข้อหนึ่งที่ท่านเพ่งพิศถึงอยู่บ่อยๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบาทหลวงมงฟอร์ตจะยังคงมีบางอย่างเกี่ยวกับการชอบความรุนแรง และการระเบิดออกมาของความกระตือรือร้นไปจนถึงวันสิ้นชีวิตของท่าน แม้ว่าท่านประสบความสำเร็จในการทำให้พลังอันมากมายของท่านบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไปเป็นความกระตือรือร้น แต่ท่านก็ไม่สามารถควบคุมมันได้อย่างสมบูรณ์ อยากรู้ก็ตามเราคงต้องยอมรับว่าท่านวิวัฒนาการไปมากในด้านการสัมพันธ์กับผู้อื่น

คล้ายกับพัฒนาการที่ควบคู่กันไปนี้ เราเห็นว่าบาทหลวงกริฌองขยายความสัมพันธ์ของท่านกว้างขวางออกไป โดยในตอนต้นนั้นท่านฝืนถึงแต่คนยากจนซึ่งอยู่ชายขอบของสังคม ต่อมาท่านเริ่มเทศน์สอนผู้คนในเขตวัดต่างๆ และร่วมมือกับบรรดาพระสงฆ์ เมื่อเวลาผ่านไปท่านถึงขั้นมีเพื่อนบางคนเป็นชนชั้นกลางและชนชั้นสูง ดังเช่นที่เมืองนังต์ เด็กสาวตระกูล Dauvaise เป็นลูกสาวของพ่อค้าผ้า และนาย d' Orville ที่เมืองแรนนั้นเป็นชนชั้นนำคนหนึ่งของเมือง แน่ละคนเหล่านี้ยอมรับวิธีการหยาบๆ ของท่านและยอมที่จะรับใช้คนยากจนและปฏิบัติรูปแบบศรัทธาแบบประชานิยมซึ่งท่านเผยแพร่ แต่ในตัวของมงฟอร์ตที่เหมาะสมกับฝูงชนมากกว่าความสัมพันธ์เป็นส่วนตัวแล้ว พัฒนาการเช่นนี้มีความสำคัญมาก

กรณีของคุณนาย d' Oriou แห่ง Villiers en Plaine ยิ่งน่าสนใจ โดยนางนั้นมีอคติต่อท่านธรรมดาอย่างมากๆ และไม่ต้องถามว่าจะกลับไปวัดเพื่อฟังการเทศน์ที่เต็มไปด้วยอารมณ์ของท่านอีก เมื่อมาคิดดูอีกทีหนึ่งนางก็เห็นว่าเหมาะสมที่จะไปที่ Villiers กับสามีเพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีต่อผู้คน “ฉันไม่ได้ไปที่นั่นเพื่อเข้าเฝ้า แต่เพื่อศึกษาอย่างระมัดระวังถึงสิ่งที่บาทหลวงมงฟอร์ตกระทำและกล่าว เพื่อว่าฉันจะได้สนุกสนานเกี่ยวกับท่านหลังงานมิชชั่น... การพูดทุกครั้งของท่านนั้นร่าเริง ให้ข้อคิดดีๆ และสนุกสนานมาก เมื่อฉันสนทนากับท่านเกี่ยวกับบรรดาเพลงและเรื่องไร้สาระเพื่อดูว่าท่านจะโมโหหรือสะอึดใจไหม ท่านก็เพียงแก้ไขฉันอย่างสุภาพพร้อมอารมณ์ขันด้วย หลังจากครบ 15 วันฉันกลับปรารถนาเต็มที่ที่จะทำการเข้าเฝ้า” การได้พบว่ามงฟอร์ต ก่อนสิ้นใจ 2 เดือนคุณเป็นกันเองกับสตรีชนชั้นสูงที่ค่อนข้างเจนจัดทางโลกอายุ 25 ปี เป็นการแสดงออกอันแน่นอนถึงมุมมองที่กว้างขวางขึ้นของท่าน

คำยืนยันของคุณนาย d' Oriou นั้นยังสำคัญเพราะเกี่ยวข้องกับสตรี เราได้เห็นแล้วว่าหลุยส์ มารีมีวิวัฒนาการด้านความรักเชิงซ้ำ เมื่อตอนท่านเป็นสามเณรที่แซงต์ ชูลิปส์ท่านมองผู้หญิง “ก็เพื่อหนีไปจากพวกเขาหรือเพื่อที่จะสามารถดูว่าเป็นใคร” (แบลง 188) คุณเหมือนว่าความสัมพันธ์แบบคู่หมั้นกับองค์ปัญญาสวรรค์เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการเติบโตทางด้านความรัก ในตอนนี้ที่ท่านตัดสินใจสร้างหมู่คณะสตรี อาจกล่าวได้ว่า ตลอดชีวิตของท่านประสบการณ์ที่ท่านมีกับพระเจ้านั้นเป็นจริงผ่านทางคนกลางที่มีภาพลักษณ์ของสตรี

บาทหลวงกริฌองวิวัฒนาการไปอย่างมากในด้านความสัมพันธ์ของท่านกับมารี ลุยส์ ทรีเซ่ ทศนคติของท่านต่อเธอในปี 1715 ค่อนข้างต่างไปจากที่เป็นในปี 1702 ท่านไม่หยาบคายกับเธอเหมือนเมื่อตอนอยู่ที่เมืองบัวติเออร์ ตรงกันข้ามท่านยอมรับข้อเสนอแนะของเธอในการเขียนธรรมนูญ เป็นได้ว่าเป็นเธอเองที่ชักชวนท่านให้กลับไปสู่หัวเรื่ององค์ปัญญาแม้ว่าท่านเองได้คิดไปถึงพระญาณสอดส่อง เป็นไปได้ว่าอิทธิพลของมารี ลุยส์นั้นมีส่วนทำให้ข้อความในธรรมนูญมีความสมดุลมากกว่ามีพลวัต ยิ่งสำคัญกว่าที่จะสังเกตว่ามงฟอร์ตยอมรับสตรีท่านนี้ซึ่งต่างจากท่านมากแต่ก็เป็นองค์ประกอบของกันและกันมากด้วย และ

การยอมรับผู้อื่นนี้เกิดขึ้นได้ตามสัดส่วนที่ท่านเรียนรู้ที่จะยอมรับตนเอง ต่อยอห์น แบปติส แบลงผู้คัดค้านนิสัยที่ไม่เหมือนผู้ใดของท่านในปี 1714 นั้น ท่านตอบว่า “ท่านบอกผมว่าถ้าวิธีการของท่านนั้นผิดธรรมดาและพิสดารก็เป็นเพราะมันเป็นนิสัยของท่านเอง ท่านไม่ได้ต้องการมันหรือตระหนักถึงมัน” (แบลง 334) เราสังเกตถึงความปรารถนาของท่านที่จะเอาชนะความแปลกๆ ของตนเองด้วย กฎเกณฑ์ซึ่งท่านเขียนลงไว้ในบั้นปลายชีวิตของท่านมีเขียนในเรื่องนี้ไว้ว่า “เสื้อผ้าของท่านจะไม่แตกต่างไปจากของคนอื่นๆ ... อย่างไรก็ตามท่านอาจมีสายประคำในมือและกางเขนบนหน้าอกโดยไม่แปลกจนเกินไป... พวกเขาจะไม่แตกจากกลุ่ม หรือกระทำการสิ่งใดพิสดาร นอกจากเมื่ออธิการให้อนุญาตแล้ว” (OC 818, 820) ท่านเขียนไปถึงกลุ่มผู้กลับใจของวัดแซงต์ ปอมแปงซึ่งกำลังจะไปแสวงบุญที่ซัวมีอร์

แน่นอนว่ามงฟอร์ตไม่ได้เป็นคนที่เหมือนคนอื่นๆ ท่านต้องจัดการกับนิสัยที่รุนแรงของท่านซึ่งเสริมโดยความยากลำบากต่างๆ ในวัยเด็ก ช่วงอยู่บ้านเณรและแม่แต่ต่อๆ มา ชื่อเสียงของการเป็นคนพิสดารซึ่งแพร่สะพัดไปสู่หลายเขตของฝรั่งเศสก็เป็นความลำบากใจต่อท่านด้วย ท่านถูกขวางกั้นโดยมุมมองที่มีต่อคน ต่อคริสตชนและต่อสังคมตามประเพณีของสมัยนั้น ต่อการวิพากษ์วิจารณ์ของยอห์น แบปติส แบลง ท่านตอบไปว่า “เป็นสิ่งจำเป็นที่จะอธิบายสิ่งที่คนเราให้ความหมายต่อนิสัยแปลกๆ และพิสดาร ถ้าในความหมายของกิจการที่กระตือรือร้น การพลีกรรมและกิจปฏิบัติทางคุณธรรมอันน่าสรรเสริญแล้ว ท่านก็มีความสุขที่จะแปลกๆ ในกรณีนี้” (แบลง 334, 335) ท่านยอมรับว่า มีวิธีการอื่นในการดำเนินตามพระวรสาร แต่ท่านคิดว่าวิธีการของท่านนั้นดีที่สุด (แบลง 333) เช่นเดียวกับบรรดาอาจารย์ของท่านที่แซงต์ ชูลปีส ท่านไม่สามารถแยกแยะปัญหาส่วนตัวของท่านจากความเที่ยงแท้ของกระแสเรียกของท่าน และสิ่งนี้ในบางส่วนแล้วคอยเหนี่ยวรั้งพัฒนาการของท่าน

อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ลืมชื่นชมต่อความก้าวหน้าอย่างน่าสังเกตซึ่งท่านทำได้สำเร็จด้วย ท่านลำบากใจมากที่จะสื่อสารสัมพันธ์กับคนอื่นๆ จนท่านค่อนข้างจะถอนตัวไปสู่ความสันโดษ กับแต่ละ

ลำแสงแห่งความหวัง

ด้วยนิสัยที่กระตือรือร้น เจ้าอารมณ์ และจับปล้นรวมทั้งความยุ่งยากต่างๆ ในชีวิตของท่าน มงฟอร์ต จึงเหมาะที่จะเล่นบทบาทของประกาศก ความพยายามของท่านในการหาความสมดุลให้กับตนเองและเพื่อจะเปิดกว้างต่อคนอื่นนั้น ช่วยให้คุณสำรวจตนเองถึงความเป็นไปได้ต่างๆ ในเชิงปฏิบัติเพื่อนำคนอื่น ๆ แต่ประกาศกนั้นแรกที่สุดเป็นผู้ที่เผยแสดงภาพลักษณ์และสารจากพระเจ้าในสภาพการณ์หนึ่งๆ และเกินเลยออกไปด้วย

เราเผยแสดงถึงพระเจ้าตามสัดส่วนที่เราได้พบปะกับพระองค์ เราเห็นมาแล้วว่าในปี 1703 มงฟอร์ต คิดไปถึงขนาดเลิกงานแพร่ธรรมทั้งหมดเพื่อจะลิ้มรสของความยินดีจากองค์ปัญญา สิบหรือสิบสองปี ต่อมา มงฟอร์ตยังคงอุทิศเวลามากมายไปกับการเพ่งพิศ และการภาวนาของท่านดังที่เราเห็นได้นั้นกลับเปลี่ยนทิศทางไป โดยในตอนนี้อยู่เชื่อมโยงมากยิ่งขึ้นกับกิจกรรม ท่านมีภาพลักษณ์ของศิษย์ที่พักผ่อนบนภูเขาของพระนางมารีย์เพื่อเข้าใจถึงความสุขแปดประการและร่วมในงานแพร่ธรรมด้วย โดยการต่อสู้กับบรรดาศัตรู (PE, 25) ท่านเดินทางไปกรุงปารีสเพื่อหาศิษย์ที่บ้านเนรใหญ่ของคณะพระจิต การภาวนาและกิจกรรมของท่านต่างช่วยกันและกันให้ครบครัน อาจกล่าวได้ว่าผู้ที่ชอบกิจกรรมท่านนี้หล่อเลี้ยงการเพ่งพิศของท่านผ่านทางกิจการแพร่ธรรมของตนเอง เมื่อตอนใกล้สิ้นชีวิตคำภาวนาของมงฟอร์ตดูเหมือนจะยิ่งละวางมากกว่าในปี 1703 เมื่อท่านกล่าวถึงผู้รับใช้ของพระนางมารีย์นั้น ท่านให้ความมั่นใจกับพวกเขาว่าพระนางจะทรงบรรเทาการประจัญของพวกเขา อย่างไรก็ตาม “พวกเขาจะถูกต่อต้าน ปองร้ายและถูกป้ายสี หรือ

สำหรับท่านแล้วสิ่งยิ่งใหญ่ก็คือ “วันสุดท้าย” อนาคตอันไกลโพ้นซึ่งท่านทำนายถึง ท่านมีทัศนคติที่มั่นใจและเฉยๆ กับอนาคตนี้ “จะเกิดเมื่อไรและอย่างไรหรือ... มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบ เราจะต้องนั่งเฝ้ายาม สวดภาวนา ทอดถอนใจและรอคอย” (TD, 59) แต่ว่าบ่อยๆ แล้ว คำภาวนาของท่านกลับกระตือรือร้น ท่านร้อนรนขึ้นเสมือนกับท่านต้องการบีบคั้นพระเจ้าเพื่อจะได้ศิษย์ “เพื่อพระมารดาของพระองค์เท่านั้นที่ลูกภาวนาต่อพระองค์ โปรดระลึกถึงกรรมกรรมและน้ำนมของพระนาง และขอจงอย่าผินพระพักตร์ไปจากลูก โปรดทรงระลึกว่าพระองค์เป็นบุตรผู้ใดและขอทรงตอบลูกด้วย ขอทรงระลึกว่าพระนางทำอะไรเพื่อพระองค์และพระองค์ทรงมีความหมายกับพระนางอย่างไร และขอโปรดให้เป็นไปตามที่ลูกปรารถนาด้วย ลูกขออะไรจากพระองค์หรือ มิใช่เพื่อตัวลูกเลย แต่ทุกสิ่งเพื่อพระสิริของพระองค์เท่านั้น ลูกเรียกร้องอะไรจากพระองค์หรือ สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำได้ และลูกกล้ากล่าวว่าคุณควรประทานแก่ลูกในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ ผู้ทรงได้รับอำนาจทั้งหมดทั้งในสวรรค์และบนโลกนี้ และในฐานะลูกที่ดีที่สุดซึ่งรักพระมารดาของพระองค์อย่างไม่มีที่สิ้นสุด” (PE, 6) คำภาวนาอย่างรักใคร่นี้เป็นเสียงร้องแห่งความหวังที่สุกมาจากใจของประกาศกท่านหนึ่ง และในความหวังนี้เราเห็นได้ถึงความปรารถนาในแบบที่เป็นเจ้าของซึ่งหลุยส์ มารี แสดงออกมาในปี 1692 เกี่ยวกับอนาคตของท่าน และในปี 1703 เกี่ยวกับเรื่องปรัชญา เราเห็นด้วยว่าศิษย์ที่ท่านกำลังร้องขอก็คือพระศาสนจักรในอนาคต หลุยส์ มารียังคงต้องข้ามไปสู่อีกขั้นหนึ่งของความก้าวหน้าของท่านสู่ความหวังอย่างสิ้นเชิง

การละวางอย่างที่สุด

สองเดือนก่อนสิ้นใจ ในเดือนกุมภาพันธ์ 1716 มงฟอร์ตเขียนจดหมายไปถึงบาทหลวง M Caris อธิการของบ้านแรโรใหญ่คณะพระจิตที่กรุงปารีส ท่านย้ำขอร้องขอให้ส่งพระสงฆ์บางคนมาให้ท่านเพื่อทำงานร่วมกับท่านและแทนตัวท่าน เดือนถัดมาท่านส่งบรรดาผู้กลับใจจากวัดแซงต์ ปอมเปงไปแสวงบุญที่ Notre Dame des Ardilliers ที่ Saumur “พวกเขาจะไม่ปรารถนาสิ่งใดในช่วงการแสวงบุญครั้งนี้ นอกจากเพื่อวิงวอนพระเจ้าโดยผ่านทางการวิงวอนของพระนางมารีย์ เพื่อให้บรรดากรรมทูตที่ดี ผู้จะเดินทางรอย

ในเดือนธันวาคม 1700 บาทหลวงกริฌองกล่าวถึงความปรารถนาที่จะมีศิษย์เป็นครั้งแรก ในช่วงนั้น ท่านคิดถึงแต่ผู้ชาย เนื่องจากติดอยู่กับทัศนคติในสมัยของท่าน ท่านรู้ดีว่าศิษย์เหล่านี้จะต้องเป็นพระสงฆ์ นอกจากนี้แล้วในสมัยของท่านมีแต่พระสงฆ์เท่านั้นที่เรียกกันว่าฆราวาส

แต่ศิษย์พวกแรกซึ่งพระเจ้าส่งมาให้ท่านเป็นสตรีทั้งหมด -สตรีจนๆ ของเมืองบัวติเออร์ พร้อมกับมารี ลุยส์ ทรีเซและแคเธอรีน บรูเน จากนั้นบาทหลวงกริฌองได้ศิษย์เป็นฆราวาสคือภราดาฆราวาสคนแรกในปี 1705 และคนอื่นๆ ในช่วงปีต่อๆ มา ฆราวาสคนแรกของคณะพระนางมารีย์ซึ่งท่านเขียนขึ้นในปี 1713 นั้นมุ่งหมายเพื่อ บรรดาสงฆ์ฆราวาส มีกล่าวถึงพวกภราดาไว้แต่เพียงเล็กน้อยและไม่สลักสำคัญอะไร ยิ่งเป็นเรื่องน่าแปลกใจ เนื่องจากทัศนคติที่ม่งฟอร์ตมีต่อบรรดาภราดานั้นจะถ่อมตนและแบบฉันทนึ่งองเสมอ ท่านปรักษาพวกเขาเสมอ แต่เนื่องจากอัครลักษณะของพระศาสนจักรที่มีต่อพระสงฆ์ในช่วงนั้น ท่านจึงยังคงปรารถนาจะมี ศิษย์ที่เป็นสงฆ์ นอกจากนี้แล้วในธรรมนูญปี 1713 ยังไม่มีสักบทหนึ่งที่กำลังกล่าวถึงการปกครอง บาทหลวง กริฌองจะเป็นศูนย์กลางของกลุ่มและศิษย์จะเป็นของท่านเท่านั้น

ต่อมาในปี 1715 ท่านได้ก่อตั้งคณะธิดาปริชาญาณขึ้นที่เมืองลา โรแซลพร้อมธรรมนูญ ศิลบและ ผู้สมัครใหม่บางคน ภราดา 4 คนที่อยู่กับท่านทำศิลปในปีเดียวกันนี้ ในตอนสิ้นปี 1715 ท่านได้รับบ้าน 2 หลังที่โหววังเพื่อเป็นที่พักสำหรับศิษย์ที่เป็นชายของท่านแต่ท่านก็ยังไม่มศิษย์ที่เป็นสงฆ์เลย

ม่งฟอร์ตหวังว่าพระสงฆ์บางคนที่จะช่วยงานมิชชันท่าน โดยเฉพาะบาทหลวงเอเดรียน วาเตลและเร เน มูโลซึ่งท่านได้เกณฑ์มาเกือบในแบบบังคับในปี 1715 จะสืบทอดต่อจากท่าน แต่ทั้งสองก็ไม่เต็มใจอุทิศ ตนเอง บาทหลวงกริฌองเดินทางไปที่แซงต์ โลรัง ซัวร์ แซฟร์เมื่อวันที่ 1 เมษายน 1716 เพื่อเริ่มงานมิชชัน

เราไม่อาจทราบถึงความรู้สึกของหลุยส์ มารีเมื่อต้องเผชิญกับการละวางที่สุดนี้ เราเคยได้บ้างจากจดหมายซึ่งท่านเขียนถึงคณะศิษยาภิบาลในเดือนเมษายน 1716 ว่า “ถ้าพระเจ้าให้แต่ลูกนัยตาที่ได้รับจากบิดามารดาเท่านั้น พ่อคงบ่นและวิตกเช่นคนโง่ของโลกที่อยู่เหยงนี่ แต่พ่อจะไม่ทำดั่งนั้น พ่อหวังในทางตรงกันข้ามยิ่งขึ้น ซึ่งจะใหญ่หลวงกว่าและเจ็บปวดมากกว่า เพื่อทดสอบความเชื่อและความวางใจของเราในการก่อตั้งคณะศิษยาภิบาล มิใช่บนทรายเงินทรายทองที่ไม่แน่นอน อันเป็นเครื่องมือของปีศาจ... หรือด้วยพลังของผู้ใด... ซึ่งไม่มากไปกว่าเพียงฟางกำมือเดียว แต่บนศิษยาภิบาลของกางเขนแห่งกัลวารี” (จดหมาย 34) ขณะอ่านจดหมายฉบับนี้อยู่ฉันอยากจะทำออกมาว่า อ้อ ท่านเป็นคนเช่นนั้น ทันควัน ขรุขระ ป่าเถื่อนและใจร้อน แต่ว่าเบื้องหลังภาษาแบบนี้ที่ต่างไปจากพวกเรา เราจะไม่เห็นถึงประกายกระแสน้ำของอาบราฮัมซึ่งหลุยส์ มารีกล่าวถึงกับเพื่อนชื่อแบลงในปี 1692 ไว้ว่า “จงออกจากแผ่นดินของท่าน จากญาติพี่น้อง... และไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้ท่าน เราจะทำให้ท่านเป็นชนชาติใหญ่” (ปฐมก 12:1-12) มงฟอร์ตตื่นใจด้วยความหวังเดียวกัน ในอนาคตอันแสนไกล ท่านมองเห็นพระศาสนจักรที่ยากจนลง เสรีในแบบอัครสาวกยิ่งขึ้น โดยพระนางมารีย์จะเป็นที่รู้จักดีขึ้น และความเชื่อของผู้ใกล้สิ้นชีวิตนี้ก็จะขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงชีวิตเท่านั้น

--:(☺):--

ภาคสอง

ข้อคำสอนและประสบการณ์ของกริอุอง เดอ มงฟอร์ต

เมื่อเราได้อ่านบางหน้าของหนังสือที่เขียนโดยกริอุอง เดอ มงฟอร์ต เช่น เคล็ดลับของพระนางมารีย์ และจดหมายถึงบรรดาเพื่อนกางเขน เราจะรู้สึกประทับใจไปกับการได้ยินคำที่มีชีวิตชีวาเหล่านั้น สิ่งนี้เป็นเพราะรูปแบบของการเขียนที่ตรงไปตรงมาและเป็นส่วนตัวของผู้เขียน ท่านเขียนเหมือนกับท่านกำลังพูดจาอยู่กับผู้ฟัง งานเขียนของท่านนั้นเกี่ยวกับบางส่วนของข้อคำสอนคริสต์ เนื่องจากมีน้อยหัวเรื่องที่บรรดาธรรมทูตนำมาเทศน์สอน เช่นเดียวกับธรรมทูตเหล่านั้นมงฟอร์ตจึงไม่ค่อยห่วงใยในการค้นหาสิ่งใหม่ๆ มากเท่ากับการปรับตัวต่อผู้คนด้วยข้อคำสอนที่ใช้กันโดยทั่วไป นอกจากข้อยกเว้นที่สำคัญบางข้อซึ่งท่านนำมาจากที่อื่นแล้วสิ่งที่ท่านบันทึกไว้จะอยู่ในรูปแบบที่ชัดเจน สั้นๆ และซึ่งใจ มงฟอร์ตมิใช่ นักคิดผู้ยิ่งใหญ่ในแบบของเบรูลหรือปาสกาล

แต่เมื่อได้วิเคราะห์งานเขียนของมงฟอร์ตและเปรียบเทียบหนังสือเหล่านั้นกับแหล่งดั้งเดิมแล้ว เราจะสังเกตเห็นถึงความเป็นตัวของท่านเอง ความเป็นตัวของท่านเองนั้นเห็นได้ชัดเจนในข้อความต่างๆ ที่กล่าวถึงประสบการณ์ส่วนตัวหรือด้านการแพร่ธรรม ยังเห็นได้จากวิธีการที่ท่านเลือก ขยายและปรับแหล่งดั้งเดิมของท่านเพื่อให้เหมาะสมกับเค้าโครงใหม่ ยิ่งกว่านั้นแล้วความเป็นตัวของตัวเองของท่านเปล่งประกายออกมาในนิสัย กิจกรรมและปฏิภิกิริยาของท่าน เราได้พบกับมงฟอร์ตในชีวิตของท่านมากกว่าในงานเขียนของท่าน แม้ว่าเราไม่ควรแยกสองสิ่งนี้ออกจากกันก็ตาม หลุยส์ มารีให้บางอย่างกับเรามากกว่าข้อคำสอน ท่านบอกเราถึงสิ่งที่ท่านมีประสบการณ์ในช่วงเวลาของการพัฒนาการส่วนตัวของท่าน สิ่งที่ท่านประสบมาในด้านความสัมพันธ์กับพระเจ้าและคนอื่นๆ แก่นของประสบการณ์นี้คือท่านมีแรงบันดาลใจต่างๆ ที่เหนือขึ้นไปและทำให้ข้อคำสอนด้านมนุษย์และพระเจ้า ด้านพระนางมารีย์และพระศาสนจักรมีความสมดุล

บทที่ 1

ด้วยการช่วยให้รอดของพระเจ้ามนุษย์ก็สามารถทำให้ตนเองสมบูรณ์

ตลอดชีวิตแพร่ธรรมของท่าน กริฌอง เดอ มงฟอร์ดทำงานกับและเพื่อนมนุษย์ วรรณกรรมกองโตของท่านนั้นเพื่อมนุษย์โดยตรง มันประณามบาปของมนุษย์ แนะนำให้เขาดำเนินชีวิตดีขึ้น เผยแสดงให้มนุษย์ได้เห็นถึงความยินดีที่ประสบจากการรับใช้พระเจ้า บางครั้งท่านผู้เขียนจะหยุดเพื่อบรรยายถึงมนุษย์ที่ท่านกำลังพูดคุยด้วย โดยเฉพาะความอ่อนแอต่างๆ แต่ท่านไม่เคยบอกเหมือนกับนักเทววิทยาหรือนักปรัชญาว่ามนุษย์นั้นเป็นอย่างไรในตัวเอง อย่างไรก็ตามจากสิ่งที่ท่านบอกกับผู้ที่ฟังและอ่านข้อเขียนท่านรวมทั้งจากงานและชีวิตของท่าน เราอาจคาดเดาได้ถึงวิสัยทัศน์มนุษย์ของท่านว่าเป็นเช่นไร เพื่อจะได้ภาพอันชัดเจนนั้น จำเป็นที่เราต้องมองว่าแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่เป็นอยู่ในศตวรรษที่ 17 ของฝรั่งเศสเป็นอย่างไร

นอกระแสมานุษยวิทยา

แรกเลยนั้นเราอาจอยากอ่านจากหนังสือเรื่องความรักขององค์ปัญญาในคริสต์ศักราชหน้าหนึ่ง ในตอนที่ท่านกล่าวถึงการเนรมิตสร้าง รูปแบบการเขียนที่เต็มไปด้วยภาพพจน์ของท่านบอกเราถึงความคิดต่อมนุษย์ของท่านใหม่ ท่านบรรยายเขาวนปัญญา ใจและแม้แต่กายของอาดัมด้วยถ้อยคำที่อบอุ่นและมีชีวิตชีวา (ASE, 36, 38) เราพบมานุษยวิทยาที่นั่นบ้างไหม

มีกระแสของมานุษยวิทยาอยู่บ้างในชีวิตฝ่ายจิตฝรั่งเศสศตวรรษที่ 17 การแสดงออกที่ชัดเจนที่สุดพบได้ในงานเขียนของสงฆ์เยซูอิตชื่อ Louis Richeame หรือจากสงฆ์คณะคาปูชินชื่อ Yves de Paris ซึ่งอธิบายว่า “มนุษย์นั้นเป็นฉายาและผลงานชิ้นเอกของพระเจ้า มนุษย์ผู้มีประสบการณ์ต่อพระเจ้าจะต้องถวายสิ่งสร้างทั้งหมดคืนแด่พระเจ้า แม้ว่าบาปจะทำให้ความกลมกลืนและอิสรภาพนี้ยุ่งเหยิงไปก็ตาม แต่

มงฟอร์ตเขียนข้อความที่กระตือรือร้นนี้เกี่ยวกับความมั่งคั่งเบื้องต้นของมนุษย์ในปี 1703 ซึ่งท่านกำลังประสบวิกฤตและดังนั้นจึงกำลังสับสน สิ่งที่ท่านบอกเรานั้นเป็นความรู้สึกที่ท่านประสบในโลกของท่านเองเสียมากกว่าที่จะเป็นข้อคิดของท่านเกี่ยวกับมนุษย์ นอกจากนี้แล้วทันทีหลังจากสรรเสริญมนุษย์แรกเริ่ม ท่านก็บรรยายถึงมนุษย์คนเดียวกันนี้ ซึ่งตามสภาพการณ์แท้จริงทางประวัติศาสตร์หลังอาควัมได้ทำบาป จึงตกต่ำ แดกสลาย บึงตึงและน่ารังเกียจ ความแตกต่างของภาพลักษณ์ทั้งสองนั้นทำให้เข้าใจได้ถึงการบรรยายถึงความน่าสงสารของมนุษย์ กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของวิสัยทัศน์ที่บาทหลวงกริฌองซ็องชอบ และท่านกล่าวถึงอยู่บ่อยๆ คำบรรยายที่เลิกละต่อมนุษย์แรกเริ่มนั้นควรทำความเข้าใจแตกต่างไปจากสภาพที่น่าสงสารนี้

จากสภาพซึ่งหลุยส์ มารี กริฌองมองมนุษย์อย่างคำมีคจนดูเหมือนหมดหวังนี้ ไม่นานต่อมาเพื่อชดเชยต่อการมองในเชิงลบท่านจึงผันใฝ่ถึงมนุษย์ในอุดมคติอันแสนอัศจรรย์ นี่ก็คือสิ่งที่ท่านอธิบายถึงมนุษย์ในตอนเนรมิตสร้าง เช่น ความเป็นอมตะของร่างกาย มงฟอร์ตรู้สึกจำเป็นต้องชดเชยต่อความน่าสงสารของมนุษย์ ทันทีที่อธิบายถึงความพิกลพิการของคนบาปท่านก็ยกย่องพระนางมารีย์ “ว่าเป็นธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของเรา” (TD, 85) อย่างไรก็ตามคำบรรยายถึงความมั่งคั่งของมนุษย์แรกเริ่มก็มีใช้จะไม่มีความสำคัญเสียเลย เราจะอธิบายกันต่อไปในภายหลัง แต่ที่สำคัญนั้น มิใช่ในข้อความที่อธิบายความเลอเลิศของมนุษย์ที่เราจะมาค้นหาว่าวิสัยทัศน์ของมงฟอร์ตต่อมนุษย์เป็นอย่างไร

ตามปกติเมื่อมงฟอร์ตพูดถึงมนุษย์นั้น ท่านหมายถึงกระแสความคิดที่ต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง Henri Gouhierเรียกมันเป็นการต่อต้านมานุษยนิยม นี่เป็นคำค่อนข้างกว้างแต่แสดงอย่างชัดเจนว่ากระแสนี้แตกต่างจากมานุษยนิยมอย่างมาก เราอาจกล่าวถึงแนวโน้มเชิงออกุสติน (augustinian tendency) ซึ่งก็คือแนวโน้มที่สืบสาวขึ้นไปจนถึงนักบุญออกุสตินถ้าเรตีความต่างไปบ้าง Pierre Berulle ผู้ได้รับการฝึกอบรม

บ่อยๆ แล้วการมองในเชิงลบนี้เกิดสับสนกับลัทธินิยมเจนเช่น การมองในแง่ลบนั้นกว้างขวางและหลากหลายมากกว่าในเวลาเดียวกัน บาทหลวงกร็องซ็องนั้นต่อต้านลัทธินิยมเจนเช่นอย่างที่สุด แม้ท่านจะสนิทสนมกับพระสงฆ์บางคนซึ่งทันทีที่ท่านสิ้นใจลงได้กลายเป็นผู้นิยมเจนเช่นไป อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับพวกเขา ท่านประเมินธรรมชาติมนุษย์ต่ำเกินไป แต่ว่าในตอนสิ้นศตวรรษที่ 17 นั้น การไม่ยกย่องมนุษย์แสดงออกมาในรูปแบบและภาษาต่างๆ กันไป

ท่านเป็นผู้ที่ถวายนแด่การช่วยให้รอดแบบให้เปล่าๆ ของพระเจ้า

ในปัจจุบันเป็นเรื่องลำบากที่จะยอมรับคำต่างๆ คือ ละวางจากตนเองและทำตนให้ว่างซึ่งมงฟอร์ต ใซ้อยู่บ่อยๆ แรกสุดนั้นสิ่งนี้เนื่องมาจากความกำกวมของคำนั้นๆ ตนเองที่ท่านกล่าวถึงนั้นมีชื่อบุคลิกของเราเองแต่เป็นความเห็นแก่ตนในตัวเรา อีกเหตุผลหนึ่งที่เข้าใจผิดก็คือมุมมองของมงฟอร์ตนั้นเกี่ยวกับการสนิทกับพระเจ้าซึ่งเราไม่มองดั่งนั้น

มงฟอร์ตกล่าวถึงมนุษย์โดยมีพระเจ้าและพระเยซูคริสต์เป็นจุดเริ่มต้น เช่นเดียวกับผู้ที่เป็นอย่างเดียวกับพระเจ้าทั้งหลาย ท่านชื่นชมที่สุดเมื่อค้นพบกิจการของพระเจ้าในมนุษย์ผ่านทางพระพรของการ

บาทหลวงมงฟอร์ตแสดงออกถึงทัศนคติเดียวกันนี้ เมื่อท่านคัดค้านบรรดาคริสตชนผู้ต้องการจะ
ฝึกอบรมตนเอง ให้มองคนอื่นที่ยอมให้พระเจ้าฝึกอบรมพวกเขาในเบ้าหลอมของพระนางมารีย์ “โปรด
สังเกตว่าผมกล่าวว่าบรรดานักบุญได้รับการหล่อหลอมในพระนางมารีย์... ผมคิดว่าผมสามารถเปรียบเทียบ
บรรดาวิญญาณรักย์และบรรดาผู้ศรัทธา ซึ่งปรารถนาจะหล่อหลอมพระเยซูคริสต์ในตนเองและในคนอื่น
ด้วยวิธีการที่ต่างไปจากวิธีการนี้ เป็นเหมือนกับช่างแกะสลักทั้งหลายซึ่งเชื่อมั่นในความรู้ ความชำนาญและ
ความเป็นศิลปินของตนเอง สักดหินแข็งหรือไม้หยาบๆ ออกไปด้วยก้อนและสิ่วเรื่อยๆ โดยพยายามสร้าง
ให้เป็นภาพของพระคริสต์ และบางครั้งทำไม่สำเร็จ... ไม่ว่าจะเพราะขาดความรู้และประสบการณ์ต่อพระ
เยซูคริสต์ หรือเป็นเพราะการสักดที่มุ่งงามจนทำให้งานทั้งหมดเสียไป แต่กับบรรดาผู้ยอมรับพระพรที่เป็น
เคล็ดลับที่ผมแนะนำให้นี้ ผมคงเปรียบเทียบได้อย่างถูกต้องว่าเป็นช่างหล่อซึ่งเมื่อได้พบแบบหล่อที่งดงาม
ของพระนางมารีย์ ซึ่งพระเยซูคริสต์ได้รับการหล่อหลอมขึ้นมาตามธรรมชาติและในแบบของพระเจ้าแล้ว
ก็ไม่เชื่อในความชำนาญของตนเองต่อไปอีก แต่เชื่อมั่นในความดีเลิศของแบบพิมพ์นั้น หลอมและปล่อย
วางตนเองในพระนางมารีย์เพื่อเป็นภาพลักษณ์ที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์... แต่โปรดจำด้วยว่ามีแต่สารที่
หลอมเหลวแล้วเท่านั้นที่จะเทลงในเบ้าหลอมได้ ซึ่งหมายความว่าท่านต้องทำให้เป็นชิ้นเล็กๆ และ
หลอมเหลวอาดัมเก่าเสีย” (TD, 219, 220, 221) ในสมัยปัจจุบันการเปรียบเทียบด้วยเป้าหลอมนั้น เราารู้สึกว่า
ไม่ชัดเจน เพราะว่าดูเหมือนจะไม่พูดถึงการร่วมมืออย่างกระตือรือร้นของคริสตชนสู่ความศักดิ์สิทธิ์ของ

เช่นเดียวกับศิษย์ทั้งหลายของเบรุต หลุยส์ มารีต้องพึ่งพาคุณธรรมด้านความเชื่อ ความวางใจและความรัก และสองด้านที่แยกกันไม่ออกคือการถวายและการสละ สิ่งนี้เป็นวิธีการซึ่งท่านนำเสนอการถวายตนเอง “ลูกมอบและถวายร่างกาย วิญญาณ สมบัติทั้งภายในและภายนอกของคุณแต่พระองค์ในฐานะของทาสรัก... โดยให้สิทธิเต็มแก่พระองค์เพื่อทรงจัดการกับตัวลูก” (OC, 215, 216) ท่านมองการถวายตนนี้เป็นการยืนยันสัญญาศีลล้างบาป ท่านทำให้เรียบง่ายทั้งในรูปแบบและเนื้อหาในช่วงงานเทศน์มิชชันว่า “ลูกมอบตนเองทั้งหมดแก่พระเยซูคริสต์ผ่านทางพระหัตถ์ของพระนางมารีย์ เพื่อแบกกางเขนของคุณติดตามพระองค์ตลอดทุกวันในชีวิตของคุณ” (OC, 824) การถวายตนนี้สำหรับท่านแล้วจะไร้ความหมายนอกเสียจากว่ามนุษย์ยอมรับถึงการสละที่จำต้องมี

บาทหลวงกริฌองกล่าวถึงความหยิ่งโส ความทะนงตัวและการเอาแต่ใจตนเองเพื่ออธิบายถึงจุดประสงค์ของการสละนี้ว่า “เมื่อเขาวนัปัญญาที่เสื่อมโทรมของเรามองพระพรบางประการของพระเจ้าในตัวเองอย่างพึงพอใจนั้น พระพร กิจการ พระพรหรรษาอันนี้ก็เปลี่ยนเป็นขุ่นมัวและเสื่อมโทรมไป แล้วพระเจ้าก็ทรงเบือนพระพักตร์หนี ถ้าการมองและความคิดของเขาวนัปัญญามนุษย์ทำลายกิจการและพระพรจากพระเจ้ามากที่สุดแล้ว กิจการที่กระทำลงไปตามน้ำใจตนเองซึ่งยิ่งเสื่อมโทรมกว่าเขาวนัปัญญาจะเป็นอย่างไรกัน” (LAC, 47) นี่เป็นการประณามวิธีการรักและการใช้พระพรของพระเจ้าอย่างขอไปทีของมงฟอร์ตแทนที่จะกระทำอย่างอ้าแขนรับด้วยความจริงใจ ท่านนั้นละเอียดอ่อนเป็นพิเศษต่อแนวโน้มนุ่มต่างๆ ในเชิงเป็นเจ้าของซึ่งคริสตชนมีต่อพระพรที่พระเจ้าทรงประทานแบบให้เปล่า มงฟอร์ตเรียกแนวโน้มนุ่มเช่นนี้ว่า “การเป็นเจ้าของ” “สำนึกในเชิงเป็นเจ้าของที่หลุดเข้ามาอย่างไม่รู้ตัวในแม้แต่กิจการที่ดีที่สุดของเรา” (TD, 137) เพื่อแก้ไขสิ่งนี้บาทหลวงกริฌองจึงเน้นที่การถวายตนและการบริจาค “ของขวัญภายในต่างๆ” หรือพระพรของพระเจ้าในตัวเรา ดังนั้นท่านต้องการจะทำให้คริสตชนเป็นเครื่องบูชาอย่างถึงที่สุด จนถึงขั้นที่

ผู้ที่ติดอยู่กับเครือข่ายของข้อปฏิบัติต่างๆ

หลุยส์ มารี กริฌองนั้น โศกคดีที่ได้รับการฝึกอบรมที่บ้านเนอร์ใหญ่ของแซงต์ ซูลปีส ซึ่งเป็นสถานที่หนึ่งในฝรั่งเศสที่สงฆ์สามารถเริ่มฝึกฝนชีวิตสนิทกับพระเจ้าแนวเบรูลได้อย่างดีที่สุด แต่เมื่อตอนที่ท่านไปอยู่ที่นั่นในปี 1692 นั้น ชีวิตสนิทกับพระเจ้านี้ได้รับการผสมผสานกับสิ่งอื่น ที่คล้ายคลึงแต่เป็นกระแสที่ต่างไปมากคือลัทธินิยมศีลธรรม เมื่อเวลาผ่านไปนั้นแนวโน้มของการเปิดตนเองต่อพระเจ้าได้เปลี่ยนไปเป็นการหมกมุ่นกับการจัดการชีวิตคริสตชนไปตามแบบแผนที่เข้ารูปลเข้ารอยดีแล้ว การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับรูปแบบของการรำพึงที่บ้านเนอร์ใหญ่แซงต์ ซูลปีสเป็นสิ่งบ่งชี้อันดีต่อความแตกต่างนี้ ตามความคิดของท่านผู้ก่อตั้งคือบาทหลวงฌาน-ฌาค โอลิเออร์นั้น การรำพึงประกอบไปด้วยกระแสใหญ่ๆ 3 กระแส บาทหลวงครองของซึ่งเป็นอธิการของคณะซูลปีสในตอนสิ้นศตวรรษได้อธิบายถึง 3 กระแสนี้ด้วยคำอธิบายอย่างละเอียดที่ต้องถือตามอย่างที่สุด ความจำเป็นต้องกระทำอย่างมีเหตุผลและมีประสิทธิผลต่อศีลธรรมของมนุษย์นั้นเห็นได้อย่างชัดเจนในวิวัฒนาการนี้

บาทหลวงกริฌองต้องทนทุกข์กับลัทธินิยมศีลธรรมที่คับแคบนี้ของแซงต์ ซูลปีสซึ่งต้องการให้ท่านเข้าสู่เป้าหมายอันเคร่งครัดของตน แต่การนิยมศีลธรรมนี้ก็จะทิ้งร่องรอยไว้ในตัวท่าน เมื่อท่านเริ่มทำกิจกรรมในหมู่คนจนและสามัญชนนั้น ท่านเข้าใจถึงความจำเป็นต่อข้อปฏิบัติอย่างละเอียดเพื่อให้ผู้คนเหล่านี้มีความเชื่อที่ยั่งยืน สำหรับลูกวัดที่กลับใจการเทศน์มีชั้นนั้นท่านจะให้ระเบียบปฏิบัติชุดหนึ่ง ในรูป

การปรับให้เข้ากับผู้อื่นนั้นมิใช่เป็นเหตุผลเดียวของการชอบข้อปฏิบัติอันละเอียดของท่าน มันได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของตัวท่านเองถึงขั้นที่ว่า ท่านให้ความสำคัญต่อความนอบนอบและกฎเกณฑ์เมื่อท่านอธิบายถึงศิษย์ของท่าน สิ่งนี้ชัดเจนอย่างยิ่งในธรรมเนียมของคณะธิดาปริชาญาณ เราเห็นได้ว่าธรรมเนียมนี้เป็นผลงานที่เลิศเลอด้านนิยมนิสิตธรรม ทั้งในด้านความสำคัญที่ให้กับความนอบนอบและต่อข้อกำหนดปลีกย่อยต่างๆ มากมายซึ่งบ่อยๆ แล้วเป็นเชิงลบ ข้อเขียนเช่นนั้นควรทำความเข้าใจในบริบทของภาพลักษณ์สตรีในสมัยนั้น ซึ่งจะต้องคอยชี้นำอยู่เสมอและทำได้เพียงทำตามทีบอกเท่านั้น เราต้องมองด้วยว่าในธรรมเนียมฉบับนี้มีอิทธิพลของมารี ลุยส์ ทรีเชออย่างชัดเจนด้วย ในธรรมเนียมของธรรมทูตก็เช่นกันการทำตามมีส่วนสำคัญที่เดียวโดยมาจากมงฟอร์ตโดยตรง ความไม่นอบนอบแม้ในเรื่องเล็กน้อยนั้นถือว่า “เป็นความผิดยิ่งใหญ่ต่อคณะ และบางทีเป็นเรื่องเดียวที่คณะอาจให้ออกได้” (RM, 25) ในที่นี้กฎเกณฑ์ที่เล็กน้อยที่สุดเป็น “สิ่งที่โปรดปรานของพระเยซูคริสต” (RM, 24) โชคดีว่าการวิเคราะห์ธรรมเนียมช่วยให้เราสามารถแยกแยะส่วนที่เป็นเชิงศีลธรรมได้จากข้อความส่วนใหญ่อื่นๆ ซึ่งถูกกระตุ้นโดยกระแสของชีวิตสนิทกับพระเจ้าและอิทธิพลของธรรมทูต

เมื่อมองวรรณกรรมทั้งหมดของมวงฟอร์ดแล้ว ก็ต้องยอมรับว่าท่านมีร่องรอยเล็กๆ ของการนิยม ศิลธรรมในช่วงทศวรรษสุดท้ายของศตวรรษที่ 17 อยู่ แต่ก็พบว่าเมื่อเปรียบเทียบกับบรรดานักเขียน ด้านฝ่ายจิตส่วนใหญ่แล้ว ท่านก็ยังเปิดกว้างอย่างมากต่อกระแสชีวิตสนิทกับพระเจ้า อย่างไรก็ตามการนิยม ศิลธรรมนี้ทำให้ท่านลดคุณค่าของมนุษย์ลงไป

ผู้ที่รังเกียจตนเอง

แม้ว่ามวงฟอร์ดยอมให้ตนเองสรรเสริญมนุษย์คนแรกไว้ครั้งหนึ่งก็ตาม โดยทั่วไปแล้วท่านหาคำที่ รุนแรงพอไม่ได้เพื่อบรรยายถึงความน่าสงสารและความเสื่อมโทรมของมนุษย์ในชีวิตจริงของท่าน ท่านได้ อธิพิพการมองในแง่ร้ายของแซงต์ ซูลปีสมา และความลำบากของท่านในการสื่อสารสัมพันธ์กับคนอื่นยิ่ง โหม กระพือให้ท่านรังเกียจตนเองยิ่งๆ ขึ้นไป

หลังปี 1700 การมองในแง่ร้ายของท่านธรรมชาตินี้มีรูปแบบที่ต่างออกไป แต่ก็ยังเห็นได้ว่ารุนแรงอยู่ ข้อสังเกตต่างๆ ของท่านเกี่ยวกับความยากลำบากทั้งหลายของคริสตชนในการเพียรพยายามทำตามที่ได้ ตั้งใจเอาไว้ นิสัยของท่านในการใช้ภาพลักษณ์หยาบๆ เพื่อบรรยายถึงความน่าสงสารทั้งหลายของคนบาป จะยิ่งนำไปให้ท่านทำให้ภาพนั้นดูมืดมิดลงไป การบรรยายถึงความเสื่อมโทรมของธรรมชาติมนุษย์นั้น เกือบจะเรียกได้ว่าตำรา (TD, 78-79) ควรสังเกตด้วยว่าท่านระบุถึงการรังเกียจตนเองว่าเป็นแบบฝึกหัด แรกและผลลัพธ์แรกจากความศรัทธาต่อพระนางมารีย์ แม้ก่อนที่จะได้พบพระคริสต์หรือพระนางมารีย์ “ท่านจะทราบถึงความขัดสน ธรรมชาติอันชั่วร้ายของตนเองและการที่ท่านไม่สามารถทำอะไรได้เอง เลย ซึ่งไม่ได้มาจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์ปฐมของธรรมชาติและพระหรรษทาน และผลจากความรู้นี้จะทำ ให้ท่านรังเกียจตนเองและมองตนเองว่าน่ากลัว” (TD, 213) การมองในแง่ร้ายของข้อความนี้ชัดเจนทีเดียว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผลอันแรกจากการรู้จักตนเองนี้เตือนให้ระลึกถึงคำของนักบุญออกุสตินที่ว่า “Noverim me Noverim te โปรดให้ลูกรู้จักตนเองเพื่อว่าลูกรจะได้รู้จักพระองค์” แต่ท่านนั้นยังห่างไกลจากนักบุญ

วิสัยทัศน์ที่มัวๆ ต่อมนุษย์นี้มีพื้นฐานมาจากปรัชญาและทฤษฎีแบบหนึ่งซึ่งคุณค่าของมนุษย์นั้นขึ้นอยู่กับวิญญูณของเขาและพระหรรษทานจากพระเจ้าเท่านั้น จึงสำคัญที่เขาจะปลดปล่อยตนเองให้มากที่สุดจากร่างกายของเขาและจากสภาพมนุษย์ของเขา เช่นเดียวกับคนร่วมสมัยของท่านหลายๆ คน มงฟอร์ตใช้คำว่า “มนุษย์” “ธรรมชาติ” และ “สิ่งสร้าง” ด้วยความหมายในเชิงลบ ตัวอย่างเช่น

“ให้เราจับธรรมชาติออกไป

แล้วพระหรรษทานจะเข้ามาแทนที่มัน

ให้เราเรียงเกี่ยงถึงสร้าง

และพระองค์จะทรงเสด็จมา”

(บทเพลง 28, 33)

เราอาจบอกว่านี่เป็นภาษาของนักเขียนฝ่ายจิตหรือนักเทศน์ประชานิยมมิใช่ นักเทววิทยา แต่ในงานเขียนของท่านนั้นเราไม่พบข้อคิดจริงๆ ของคุณค่าในเชิงบวกของมนุษย์เลย บทเพลงกรีกของแบ่งปันสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นความล้มเหลวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคาทอลิกฝรั่งเศสในตอนหลังของศตวรรษที่ 17 คือการขาดหายไปของข้อคิดเกี่ยวกับมนุษย์

ผู้ที่แยกห่างจากโลก

การนิยมศีลธรรมนั้นใส่ใจอยู่ที่การแยกมนุษย์จากโลกที่เป็นอยู่เพื่อชำระมนุษย์จากธรรมชาติ คำว่า “โลก” ซึ่งใช้กันบ่อยๆ ในศตวรรษที่ 17 นั้น มีความหมายต่างๆ กันไป “โลก” อาจหมายถึงจักรวาลที่ถูกสร้างขึ้นมา อาจหมายถึงเวลาที่ผ่านไป ชีวิตด้านศีลธรรมของมนุษย์ซึ่งตรงข้ามกับนิรันดร์ อาจหมายถึงสังคมมนุษย์ทั้งหมด หรือเพียงสังคมชั้นสูง เราต้องหาคว่ามฟอร์ตกำหนดมนุษย์ลงใน “โลก” นี้อย่างไร และที่ไหน ตามความหมายต่างๆ

เช่นเดียวกับบรรดาอาจารย์ซูลปีซของท่าน แรกที่สุดดมฟอร์ตสนใจชีวิตภายในของมนุษย์และสนใจน้อยมากกับธรรมชาติภายนอกของท่าน สังเกตได้ว่า “ในข้อกำหนดสำหรับผู้ทีกลับใจมาทำตามงานเทศน์มิชชั่น” (บทเพลง 139) ส่วนที่กำหนดให้กับการทำงานในกรอบของตารางเวลาประจำวันทีละเอียดนั้นเกือบไม่มีกล่าวถึงเลย แต่กิจศรัทธาทั้งหมดจะกล่าวถึงโดยละเอียด และการทำงานทีกล่าวถึงน้อยมากนั้นควรกระจายไว้ด้วยกิจการของการประทับอยู่ของพระเจ้าบ่อยๆ บทเพลงกรีกของไม่เคยกล่าวถึงงานของชานาหรืองานของช่างฝีมือ เมื่อท่านกล่าวถึงงานของพ่อค้ารายย่อยๆ ทีเมืองปัวติเอร์นั้นก็เพื่อจะห้ามพวก

อย่างไรก็ตาม มงฟอร์ตจะชดเชยตนเองเมื่อท่านแต่งเพลงเกี่ยวกับปาเมร์วังที่ท่านไปอยู่บ่อยๆ ท่านร้องเพลงถึงหินผาและแม่น้ำ เสียงร้องของบรรดานกและสัตว์ป่า (บทเพลง 157) บทเพลงแต่สิ่งสร้างนี้อาจจะจริงจังก้น้อยกว่าที่เห็นก็ได้ ที่หลุยส์ มารี กริฌองตื่นเดินไปกับธรรมชาติป่าของแมร์วังนั้นก็เพราะท่านคิดว่ามันอยู่ใกล้พระหัตถ์ของพระเจ้า ในด้านบวกนั้นเราเห็นได้ถึงความจำเป็นของสันติ “ทะเลทราย” แม้แต่ความมั่งคั่งเพื่อจะได้สงบ เพื่อสนทนากับพระเจ้าด้วยการเพ่งพิศอันยาวนาน แต่เราก็ต้องยอมรับด้วยว่าบาทหลวงกริฌองต่อต้านต่อธรรมชาติที่เป็นการเปลี่ยนแปลงโลกด้วยน้ำมือมนุษย์ได้ง่าย โดยเฉพาะในชีวิตด้านเศรษฐกิจซึ่งเป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงนี้ สำหรับท่านนั้น “เงินตราเป็นพระเจ้าแห่งความชั่วร้าย” (OC 1695) ท่านประณามพ่อค้าว่าเป็นคนไร้ศีลธรรมที่ไม่ศรัทธา (TD 27) ท่านจัดพวกเขาว่าอยู่ตรงข้ามกับความยากจนในอุดมคติของเด็กหญิงเลี้ยงแกะที่ดีหรือบรรดาคริสตชนในยุคแรกๆ ท้ายที่สุดแล้ว วิสัยทัศน์ของท่านต่อโลกภายนอกนั้นดูจะค่อนข้างเป็นเชิงลบ

ด้านที่เป็นเชิงลบนี้ชัดเจนอย่างยิ่งเมื่อท่านใช้คำว่าโลกหมายถึงสังคมโลก ไม่ว่าจะ เป็น “พระสงฆ์มากมายตามสังคมโลก” (RM 6) หรือพวกที่ถูกตัดสินแล้วซึ่ง “ฉลาดและรู้ดีในเรื่องสังคมโลก” (TD 126) คำนี้จะถูกนำมาใช้ในความหมายที่ไม่ดี อาจแปลความหมายของคำว่า “สังคมโลก” ที่ท่านใช้ว่าไร้ศาสนา ซึ่งตรงข้ามกับผู้เคร่งศาสนาและผู้ดำเนินชีวิตฝ่ายจิต ในความเห็นของท่านนั้นคริสตชนจะต้องดำเนินชีวิตแยกห่างจากโลกภายนอกให้มากที่สุด

เช่นเดียวกันตามความเห็นของมงฟอร์ตนั้น คริสตชนควรเป็นอิสระจากโลกและเวลาที่ผ่านไป โดยเร็วของมัน ในบทเพลง 139 ท่านแสดงความเหยียดหยามต่อเวลาแห่งความสนุกสนานที่ตรงข้ามกับนิรันดร แต่ทำไมจึงหลีกเลี่ยงหนีจากโลกและเวลาหรือ เพราะบาทหลวงกริฌองเห็นว่ายุคของท่านนั้นแย่กว่าอดีต เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมและความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์ซึ่งกำลังเกิดขึ้นในตอนนั้น

การแนะนำให้เห็นจากเวลานั้นมีพื้นฐานมากกว่าอีกจากการตระหนักดีถึงความไม่แน่นอนของมนุษย์ และความเปราะบางของแผนการของท่าน “ทำไมสัตว์บุรุษส่วนใหญ่แทนที่จะก้าวหน้าทางคุณธรรมไปเรื่อยๆ ...บ่อยๆ แล้วกลับสูญเสียบรรยากาศและคุณธรรมน้อยนิดที่มีอยู่ไป ความชั่วร้ายนี้... มาจากความจริงที่ว่ามนุษย์นั้นต่ำทราม อ่อนแอและแปรเปลี่ยนได้ง่ายมาก” (TD 173) มงฟอร์ตมีประสบการณ์ต่อความรู้สึกถึงความต่ำทรามจากกาลเวลาเช่นเดียวกันเมื่อท่านมองที่พระศาสนจักร หมู่คณะนักบวชต่างๆ สถาบันอภิบาลทั้งหลายที่อยู่รอบตัวท่าน “ทุกสิ่งแม้แต่ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดก็ผันแปรไปเมื่อขึ้นอยู่กับใจมนุษย์” (SAR 18) เพื่อเลี้ยงทางลาดชันอันลื่นนี้บาทหลวงมงฟอร์ตต้องการให้ศิษย์ของท่านรักษาความกระตือรือร้นดั้งเดิมเอาไว้ และพระศาสนจักรหันกลับไปสู่ความบริสุทธิ์ดั้งเดิม ถ้าเป็นไปได้แล้วท่านให้ถวายตนทั้งครบแด่พระนางมารีย์ เพื่อเป็นการหลบหนีจากความเหี้ยมโหดของกาลเวลา จากสิ่งนี้เราเห็นได้ถึงแรงบันดาลใจจากพระพรหมทานของการซื้อสัตย์ซึ่งศรัทธาต่อพระนางมารีย์จะนำมาให้ แต่เราต้องไม่ลืมสังเกตถึงความปรารถนาที่จะหนีหนีจากความไม่แน่นอนของกาลเวลาเพื่อจะเข้าสู่แควดวงของนิรันดร์กาล

มงฟอร์ตมองในแง่ลบพอๆ กันเมื่อกล่าวถึงโลกในความหมายของสังคมมนุษย์ ซึ่งเป็นกรณีที่เกิดขึ้นบ่อยๆ เราจำต้องสังเกตถึงลักษณะปัจเจกอันชัดเจนของวิสัยทัศน์ของมนุษย์นี้ ในพันธสัญญากับพระเจ้าซึ่งท่านให้แต่ละคนทำสัญญาในช่วงเทศน์มิชชันนั้น ไม่กล่าวถึงสิ่งอื่นใดนอกจากในความหมายของการหนีหนีไปจากกลุ่มคนไม่ดี กฎเกณฑ์ของผู้ที่กลับใจจากการเทศน์มิชชันนั้นมีเพียง 4 บาทที่ให้กับความรักแบบพี่น้องจากจำนวนทั้งหมด 426 บาท และในส่วนนี้เช่นกันที่เป็นเพียงการยกโทษให้ความผิดพลั้ง (บทเพลง 129) ความเป็นปัจเจกของบาทหลวงกรีญองนี้ส่วนหนึ่งมาจากความลำบากในความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ที่สำคัญนั้นมาจากแนวคิดด้านความศักดิ์สิทธิ์ในแนวดังกล่าวเดียว ซึ่งดีกรอบอยู่ตรงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์เท่านั้น สิ่งนี้ทำให้ท่านธรรมทูตมองสังคมด้วยสายตาที่เยินยา

เมื่อมองฟอรัทใช้คำว่า “โลก” ในความหมายของสังคมนั้น บางครั้งท่านมีความหมายถึงชนชั้นสูง โดยปกติแล้วคำๆ นี้จะหมายรวมถึงสังคมทั้งหมด ในความเห็นของท่านนั้น 99 % ของผู้คนร่วมสมัยของท่าน เป็นของโลก ท่านอุทิศมากกว่า 2,000 บาทเพื่อจะบรรยายถึงมัน คำบรรยายของท่านนั้นห่างไกลจากสิ่งที่เราทราบถึงสภาพการณ์จริงๆ ของสังคมฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 17 นัก การประเมินของท่านถูกกำหนดโดยความลำบากส่วนตัวของท่านเองในการดำเนินชีวิตด้านสังคม และจากทัศนคติของสงฆ์ที่เป็นอยู่ในยุคนั้น ในอีกด้านหนึ่งนั้นท่านวินิจฉัยอย่างชัดเจนกว่าต่อบรรดาพระสงฆ์ร่วมสมัยของท่าน ถึงอิทธิพลที่สังคมมีต่อแต่ละคน ท่านเข้าใจได้ถึงอิทธิพลนี้ดีจนใช้มันเพื่อนำผู้คนสู่การกลับใจและศรัทธาในงานอภิบาลของท่าน แม้เมื่อท่านบรรยายถึงโลกท่านจะมองอิทธิพลนี้ในด้านลบเสมอ สังคมกำหนดพฤติกรรมภายนอกและทัศนคติต่อมนุษย์ การปฏิเสธสังคมนำมาซึ่งการประณามโดยกลุ่มชน

ถ้าคำนึงถึงวิสัยทัศน์ของโลกในเชิงนี้ไว้แล้ว เราจะเข้าใจได้ดีขึ้นถึงวิธีการที่ท่านมองความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสังคม สำหรับท่านนั้นโลกคือกองทัพที่ทำสงครามกับบรรดาศิษย์พระคริสต์ โดยถ้าไม่ต่อสู้ซึ่งๆ หน้าก็หลอกล่อให้มาติดกับดัก เช่นความสนุกสนาน หรือการกลัวว่าคนอื่นเขาจะติดกับเราอย่างไร เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรูเช่นนี้ทัศนคติของมองฟอรัทและศิษย์ของท่านจึงเป็นการทำสงครามอย่างเปิดเผย สิ่งนี้อธิบายถึงการใช้คำเชิงสงครามมากมายเมื่อท่านกล่าวถึงมิชชั่นของท่าน แต่กับคริสตชนนั้นท่านแนะนำให้หลีกเลี่ยงจากกับดักของโลก เกือบจะเป็นการหลีกเลี่ยงไปจากสังคมทีเดียว ท่านให้คริสตชนแต่ละคนสัญญาจะหลีกเลี่ยง “เหมือนกับหลีกเลี่ยงสัตว์ที่เป็นพาหะของโรคร้าย สถานเริงรมย์ การละเล่น สาธารณะและการเต้นรำ” ซึ่งเป็นสิ่งชั่วร้ายที่มีในสมัยนั้นเท่านั้น ท่านถึงขนาดเขียนว่า “เท่าที่เป็นไปได้เราควรหลีกเลี่ยงฝูงชน... แม้แต่กลุ่มคนที่ศรัทธาเมื่อใดที่พวกเขาไว้ประโยชน์แล้ว” (ASC 200) ในข้อแนะนำเช่นนี้เราเห็นถึงคุณค่าจริงๆ ของการเข้าเจียบและความสันโดษเพื่อพบปะกับพระเจ้า แต่ที่สำคัญเราเห็นถึงวิสัยทัศน์คริสต์ที่ไม่เข้าสังคม แน่แน่นอนว่าในเรื่องนี้เช่นกันมองฟอรัทมีร่องรอยของทัศนคติในยุคของท่าน ซึ่งพระสงฆ์ในอุดมการณ์นั้นจะดำเนินชีวิตที่ตัดขาดจากคนอื่น แต่ท่านเน้นการแยกห่างนี้ต่อไปด้วยการขยายไปถึงคริสตชนทุกคน วิสัยทัศน์คริสต์ชนของมองฟอรัทที่ตัดขาดจากสังคมตรงกับข้อแนะนำของท่านให้หนี

ผู้ที่ดำเนินชีวิตตามแนวพลวัตของตนเอง

ได้กล่าวไปแล้วว่า วิสัยทัศน์ในอุดมการณ์ของมนุษย์ดั้งเดิมที่มีนำเสนอในหนังสือความรักขององค์ปัญญานิรันดร์นั้นมีไว้จะขาดความสำคัญในเชิงบวกไป มันเผยแสดงด้วยภาษาในเชิงความใฝ่ฝันถึงความมุ่งมั่นที่มงฟอร์ตมีอยู่ในตนเองต่อความเข้าใจถึงมนุษย์ที่ต่างไปอย่างสิ้นเชิงจากสิ่งที่เราได้เห็นมาแล้ว แต่การจะเข้าใจสิ่งนี้นั้นเราต้องเข้าถึงมงฟอร์ตจากอีกมุมมองหนึ่ง เราต้องมองประสบการณ์ในชีวิตจริงของท่านมากขึ้นแทนที่จะมองแต่แนวคิดต่างๆ ในงานเขียนทั้งหลายของท่าน

ในจดหมายฉบับแรกที่ท่านเขียนหลังจากบ้านเณรใหญ่มานั้น หลุยส์ มารี กริญองเขียนว่า “ตั้งแต่กระผมได้มาอยู่ที่นี้ ผมมีความรู้สึกที่ขัดกัน 2 อย่าง ในด้านหนึ่งนั้นผมปรารถนาลึกๆ ต่อความสันโดษและชีวิตปกปิดเพื่อจะต่อสู้และทำลายธรรมชาติที่ต่ำทรามของผองเองซึ่งรักที่จะแสดงออกให้คนอื่นเห็น ในอีกด้านหนึ่งนั้นผมปรารถนาอย่างที่สุดที่จะไปสอนคำสอนให้คนยากจนในชนบท ในแบบที่ยากจนและเรียบง่าย” (จดหมาย 5) แนวโน้มแรกนั้นตรงกับวิสัยทัศน์ของมนุษย์ที่เราเพิ่งจะวิเคราะห์ไปคือผู้ที่รังเกียจตนเองและใช้ชีวิตแบบตัดขาดจากโลก ในอีกด้านหนึ่งนั้นแนวโน้มที่สองแสดงถึงการตระหนักรู้ที่ชัดเจนต่อความปรารถนาของท่าน อันเป็นความปรารถนาเดียวกันซึ่งท่านแสดงออกในปี 1692 เมื่อจากเมืองแรนน์มา เราเห็นแล้วว่า ความปรารถนาเหล่านี้ตรงกับความปรารถนาที่ท่านอยากเป็นและกับแนวพลวัตของตัวท่าน การแสดงถึงความมุ่งหวังอันลึกซึ้งของท่านขึ้นแรกด้วยวาจาและต่อๆ ไปยิ่งที่ยิ่งมากขึ้นในกิจการนี้ มงฟอร์ต พุ่งเป้าไปที่การเป็นตัวตนที่แท้จริงในแบบที่ต่างไปอย่างสิ้นเชิงจากสิ่งที่ท่านเรียกร่องในขณะที่กระตุ้นให้ผู้คนรังเกียจตนเอง

ยอห์น บัปติส แบลงผู้ซึ่งรู้จักมวงฟอร์ตอย่างสนิทสนมกว่าผู้ใดนั้น เป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่จะบอกเรวามงฟอร์ตเปลี่ยนความหมายหลังนี้ให้เป็นชีวิตส่วนตัวของท่านอย่างไร ต้องขอขอบคุณต่อมิตรภาพอันลึกซึ้งและยั่งยืนซึ่งแบลงมีต่อหลุยส์ มารี ท่านจึงสามารถช่วยเราได้ดีกว่าคนอื่นๆ เพื่อความมวงฟอร์ตมองมนุษย์โดยผ่านทางความตระหนักที่ท่านมีกับตนเองอย่างไร ความยั่งยืนของมิตรภาพนี้บอกเรวว่า นี่คือนัที่มิใช่จะเป็นปัจเจกและขาดความรู้สึกในแบบมนุษย์นัก เหมือนที่ได้เห็นมาก่อนหน้านี้เราได้พบหลุยส์ มารีผู้รู้สึกจำเป็นจะต้องวางใจอย่างสนิทสนมต่อเพื่อนที่ชื่อบาทหลวงแบลงนี้ “บาทหลวงกริฌองผู้ซึ่งเคยเปิดใจกับผมง่ายๆ ในทุกสิ่ง จึงให้ความวางใจต่อผมว่า...” (แบลง 196) ต่อมาเราพบท่านมีมิตรภาพอันสนิทสนมเกือบเช่นกันกับบาทหลวงแด บัสติเอร์ ชัดเจนว่าทุกสิ่งนี้อยู่นอกเหนือจากด้านฝ่ายจิตเท่านั้นออกไป ในด้านอื่นก็เช่นกันบาทหลวงกริฌองแสดงออกถึงความรักใคร่อย่างมากๆ การคลั่งไคล้ของท่านต่อองค์ปัญญาความอ่อนหวานของท่านต่อพระนางมารีย์ การอุทิศตนของท่านต่อคนยากจน

อาจมีคนคัดค้านว่า การยกความรักใคร่ของท่านขึ้นสู่พระเจ้าและพระนางมารีย์หรือหันเหไปสู่คนยากจนตามชายขอบสังคมนั้น ท่านหันเหความรักใคร่ของท่านจากผู้อยู่ในแวดวงและคนใกล้เคียงท่านไปซึ่งก็จริงในส่วนหนึ่ง เพียงระลึกถึงการตัดขาดกับบิดามารดาหรือความไม่ราบรื่นกับพระสงฆ์อื่นๆ ก็พอแล้ว แต่เราก็สังเกตด้วยว่าโดยเฉพาะในด้านหลังนั้น บาทหลวงกริฌองได้พัฒนาการแบบก้าวหน้าไปมาก พัฒนาการของท่านนั้นมีขอบเขตเนื่องจากนิสัยของท่านเองและวิสัยทัศน์ต่อต้านสังคมของคริสตชนของท่าน อย่างไรก็ตามสิ่งนี้เป็นความจริง ดังนั้นท่านจึงพูดคุยตามปกติและด้วยใจจริงกับคุณนาย d' Oriou แห่ง Villiers en Plaine ที่ยังเยาว์วัยอยู่ได้โดยไม่เคอะเขิน แม้ว่าความรักใคร่ของมวงฟอร์ตยังคงอยู่ในกรอบที่เรารับไม่ได้ก็ตาม ก็ยังแตกต่างมากกับสิ่งที่ท่านเขียนถึงจิตใจมนุษย์ว่าเย็นเป็นน้ำแข็ง กระจกและแสงน้ำใจ

เราเห็นถึงความแตกต่างแบบเดียวกันระหว่างแนวคิดของลัทธิเจตจำนง และการนบนอบต่อกฎเกณฑ์ ที่จริงนั้นมวงฟอร์ตให้ความสำคัญต่อเซว่นปัญญามากกว่าที่ปรากฏ ท่านเน้นถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า พระคริสต์และพระนางมารีย์ว่าเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นก่อนจะรักและรับใช้ได้อย่างแท้จริง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความรู้เช่นนี้นั้นสำหรับท่านแล้วเป็นพระพรอันสำคัญจากพระเจ้า ซึ่งอยู่เหนือเหตุผลของมนุษย์

ที่ยิ่งใหญ่กว่าคือการ โจมตีต่อแนวคิดปัจเจกของมนุษย์ ด้วยบทบาทที่ท่านให้ต่อจินตนาการของท่าน ยอห์น แบปติส แบลงบอกเราว่า “ท่านมีจินตนาการดีมากจนสามารถประดิษฐ์ทุกสิ่งเพื่อหล่อเลี้ยงศรัทธาของผู้คน” (แบลง 306) การจินตนาการนี้ชัดเจนในบางโอกาส เช่นในความฝันของวัยรุ่นที่จะจากบ้านเกิดไปประเทศอื่น ในการก่อตั้งกลุ่มปรัชญาณที่เมืองบัวติเออร์ในปี 1702 โดยมีสมาชิกสตรียากจนประมาณหนึ่งโหล ในการก่อสร้างเนินกัลวาริโอขนาดใหญ่ที่ปอง ซาโต จินตนาการเดียวกันนี้ทำให้ท่านสามารถเห็นภาพพระศาสนจักรที่รุ่งโรจน์ในอนาคตอันไกลโพ้น บรรดาผู้ร่วมสมัยกับท่านรู้สึกว่าคุณมีจินตนาการมากเกินไป ขณะที่พวกสงฆ์ในสมัยของท่านจะทำตนเป็นผู้ฉลาดและรอบคอบไว้ก่อน

การต่อต้านแนวคิดมนุษย์ปัจเจกของท่านนั้นไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการรักเสรีภาพของท่าน มงฟอร์ต ต้องการเป็นอิสระในพระศาสนจักรซึ่งยิ่งที่ยิ่งเป็นไปในแบบเดียวกัน เมื่อท่านถูกห้ามในสังฆมณฑลหนึ่ง ท่านก็ไปทำงานทำในที่อื่น ท่านปฏิเสธตนเองและเพื่อนของท่านที่จะร่วมในระบบเศรษฐกิจของสงฆ์ ท่านต้องการศิษย์ที่เหนือสิ่งอื่นใดเป็นอิสระ “ข้าพเจ้าขออะไรหรือ ผู้ที่เป็นอิสระ บรรดาสงฆ์ที่เป็นอิสระด้วยอิสรภาพของพระองค์ ละวางจากทุกสิ่ง...” (PE 7) “และดังนั้นจึงตัดขาดจากการใช้และการดูแลสิ่งของทั้งหมดซึ่งสามารถหยุดพวกเขา พวกเขาจะเป็นอิสระที่จะวิ่ง... ไปในที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงเรียกให้ไป...” (RM 6) ไม่มีความคล่องของระหว่างอิสรภาพแบบนี้และแนวคิดเชิงศีลธรรมต่อมนุษย์ หลุยส์ มารีแสดงถึงความไม่คล่องของในระดับของคุณธรรมทั้งสองประการนี้ ซึ่งท่านพิจารณาแล้วว่าเป็นพื้นฐานสำหรับศิษย์ของท่านคือความยากจนและความนบนอบ ประการหลังนั้นมีบทบาทสำคัญแต่เป็นรอง แต่ก็เป็นการแรกในด้านนิยามศีลธรรม ความสำคัญที่สุดตกอยู่กับความยากจน นั่นคืออยู่กับการตัดขาดจากสิ่งของฝ่ายโลกเพื่อจะเป็นอิสระเสมอในการตอบสนองต่อลมปราณของพระจิตและการเรียกของผู้คน อาจมีคนสงสัยในวิสัยทัศน์แบบอุดมคติที่เข้าถึงไม่ได้ของเสรีภาพ แม้ว่าเมื่อเวลาผ่านไปแล้วก็เป็นอย่างยิ่งๆ ขึ้นไป แต่ก็ต้องยอมรับว่าการดำเนินชีวิตด้วยพลวัตของเสรีภาพเช่นนี้ ซึ่งฝังลึกอยู่ในตัวตนของท่านและต้องการ

ผู้ที่ลี้ภัยระหว่างความเชื่อฟังและความคิดริเริ่ม

เพื่อจะทำความเข้าใจระหว่างความสำคัญเบื้องต้นที่มงฟอร์ตให้กับความเชื่อฟังนั้น ไม่เพียงพอที่จะระลึกไปถึงความสำคัญซึ่งท่านให้ต่อระดับชั้นและต่อกฎเกณฑ์ เราต้องจำไว้ด้วยว่าท่านถือว่าเป็นเรื่องเข้าถึงความศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ นอกจากผ่านทาง การถวายตนอย่างครบครันต่อพระเยซูคริสต์ ด้วยการเต็มใจยอมให้ตนนั้น ได้รับการหล่อหลอมโดยพระพรหรรษา ในข้อนี้ นั้นภาษาของผู้มีชีวิตสนิทกับพระเจ้าเหมือนกันกับภาษาของผู้นิยมศีลธรรมต่างๆ ที่ต่างกันมากในมุมมอง ไม่มีที่ใดจะเห็นได้เด่นชัดเท่ากับเมื่อท่านกล่าวถึงคนที่ทำกิจกรรมอยู่เสมอ สำหรับบาทหลวงกริยองนั้น กิจการของมนุษย์มีคุณค่าเท่ากับสิ่งที่พระเจ้าทรงใส่ลงในตัวพวกเขา “คุณค่าและความดีเลิศของพระพรหรรษาที่พระเจ้าทรงประทานให้... ก็คือคุณค่าและความดีเลิศของกิจการของเรา” (SM 5) ในความคิดของท่านนั้น กิจการของพระเจ้าจะมีประสิทธิผลยิ่งขึ้นเมื่อมนุษย์ลงมือน้อยที่สุด เมื่อมนุษย์อยู่เฉยและเชื่อฟัง ท่านแสดงความแตกต่างของนักเทศน์ที่ได้รับแรงบันดาลใจผู้ทำอัศจรรย์ กับนักเทศน์อื่นๆ ซึ่งเตรียมบทเทศน์ของตนอย่างระมัดระวังโดยไม่ก่อให้เกิดการกลับใจเลย การดำเนินชีวิตของท่านโดยขึ้นอยู่กับพระญาณสอดส่องนั้นดีที่สุดใน เพราะเริ่มต้นโดยใคร่ครวญหรือจัดการมาก่อน วางใจแต่พระเจ้าเท่านั้น ในปี 1713 เมื่อท่านต้องการก่อตั้งศิษย์ซึ่งท่านฝันมานานถึง 13 ปีแล้ว ท่านภาวนาว่า “เป็นพระองค์เท่านั้นที่จะทรงตั้งกลุ่มนี้ด้วยพระพรหรรษาของพระองค์ ถ้ามนุษย์เป็นผู้ริเริ่มแล้ว จะไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้าเขาร่วมมือกับพระองค์แล้วเขาก็จะทำลายทุกอย่างลง” (PE 26) โชคดีที่ท่านมิได้ทำตามตรรกะนี้เกินไปในชีวิตจริง ท่านต้องการให้ศิษย์ของท่านศึกษา ท่านบอกพวกเขาให้เอาเงินไปบ้างเพื่อต้องพบกับลูกวัดที่แล้งน้ำใจ ตัวท่านเองเดินไปกรุงปารีสในปี 1713 เพื่อไปหาศิษย์ที่นั่น แต่อย่างไรก็ตามอุดม

อย่างไรก็ตามมงฟอร์ตก็เป็นคนที่ชอบกิจการ เมื่อยอห์น แบปติส แบลงเล่าถึงตอนที่หลุยส์ มารีกำลังค้นหากระแสเรียกของตนอยู่นั้น ท่านอธิบายถึงหลุยส์ มารีกว่า “เกิดมาพร้อมนิสัยชอบทำกิจกรรมและการแพร่ธรรม” (แบลง 17) ผู้ใหญ่ที่ท่านเอาเป็นแบบอย่างคือแบลติเออร์และเลอคูเจนั้นเป็นคนที่ไม่อยู่นิ่ง หลังการฝึกอบรมจากบ้านเณรใหญ่เราก็เห็นว่าท่านค่อยๆ หาสมดุลของตัวเองในด้านกิจการอภิบาล งานแพร่ธรรมธรรมดาๆ ยังไม่พอสำหรับท่าน ท่านไม่เป็นตัวของตัวเองเท่ากับเมื่อตอนรับภาระที่น่าเสี่ยงและกล้าหาญ เช่นการก่อสร้างเนินกัลวารีโอที่ปองซาโตหรือไปช่วยบรรดาเหยื่อของน้ำท่วมที่เมืองนังต์ เมื่อกล่าวถึงศิษย์ในอนาคตท่านใช้คำที่หมายถึงกิจกรรมเสมอ และในปี 1714 เมื่อต้องอธิบายตนเองต่อเพื่อนคือบาทหลวงแบลงท่านอธิบายถึงผู้แพร่ธรรมว่า “มีบางสิ่งใหม่ๆ ทำเสมอ ภาระอันศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องทำให้สำเร็จ และต้องปกป้อง จึงเป็นไปได้ที่คนอื่นๆ จะไม่พูดถึงมัน... และสุดท้าย ถ้าผู้ใดที่ฉลาดอยู่เสมอและไม่ได้ทำอะไรใหม่ๆ สำหรับพระเจ้า ไม่ลงมือทำอะไรเพื่อพระเกียรติของพระองค์เพราะกลัวคนอื่นแล้ว บรรดาอัครสาวกคงผิดพลาดในการจากกรุงเยรูซาเลมไป พวกเขาควรอยู่ในห้องทานอาหารเย็นที่ปิดประตู นักบุญเปาโลก็ไม่ควรเดินทางมากนัก หรือนักบุญเปโตรไม่ควรรกล้ำยอมรับกางเขนบนเนินในเมืองหลวง” (แบลง 337) กิจกรรมเป็นคำที่เบาเกิน ไป เราควรเรียกว่าความคิดสร้างสรรค์ แต่ตอนนี้เรากำลังพูดถึงอีกขั้วหนึ่งของการเชื่อฟัง อย่างไรก็ตามแนวคิดของมงฟอร์ตเกี่ยวกับมนุษย์นั้นเป็นการผสมผสานทุกสิ่งเหล่านี้ในเวลาเดียวกัน

มงฟอร์ตทำให้การเชื่อฟังอย่างที่สุดกลมกลืนไปกับความคิดริเริ่มอย่างไรหรือ การจะรวมทั้งสองสิ่งนี้เข้าด้วยกันนั้น ท่านควรเป็นนักปรัชญามากกว่าที่ท่านเป็นอยู่ ในเรื่องนี้มากกว่าสิ่งอื่นใดเรารู้สึกว่า แม้ท่านจะมีบุคลิกที่เข้มแข็ง มีน้ำใจ และมีจินตนาการดี แต่ท่านด้อยในด้านแนวคิด สิ่งนี้อธิบายได้ถึงการทำท่านไม่สนใจในทฤษฎีและการที่ท่านต่อต้านวิชาในเชิงคาดการณ์ เราต้องไม่พูดถึงการสังเคราะห์แต่พูดถึงการ

ถ้าเรามองมงฟอร์ตในยุคของท่าน เราจะสังเกตว่าองค์ประกอบต่างๆ ในการที่ท่านเข้าใจในมนุษย์จะไม่สำคัญเท่าเทียมกัน มากกว่าบรรดาอาจารย์ที่ซูลิปัสของท่านและเพื่อนที่ชื่อแบลงของท่านท่านได้เน้นในด้านชีวิตสนิทกับพระเจ้าของมนุษย์ ซึ่งมอบตนเองต่อการช่วยให้รอดแบบให้เปล่าของพระเจ้า เหนือสิ่งอื่นใดเพื่อต่อต้านแนวโน้มที่ครอบงำอยู่ทั่วไปในพระศาสนจักร ท่านตระหนักด้วยประสบการณ์ส่วนตัวของท่านว่า มนุษย์นั้นถูกสร้างมาเพื่อความรัก เสรีภาพ กิจการและความกิดสร้างสรรค์ ในระหว่างความเครียดทั้งสองนี้เองที่เราได้พบความหมายอันดีที่สุดซึ่งมงฟอร์ตมีต่อมนุษย์ ความเครียดที่เกี่ยวกับมนุษย์จำเป็นต้องแสดงออกมาในรูปแบบที่เขาเข้าหาพระเจ้า

บทที่ 2

พระเจ้าสูงสุดผู้ทรงเผยแสดงพระองค์เองที่ละน้อย

เช่นเดียวกับธรรมทูตอื่นๆ ในสมัยของท่าน มงฟอร์ตกล่าวถึงพระเจ้าน้อยกว่าถึงหน้าที่ของเราต่อพระองค์ ในงานเขียนของท่านนั้นข้อความที่ยาวที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างชัดเจนคือหนังสือความรักขององค์ปัญญาจันทร์และบทเพลงต่างๆ เกี่ยวกับรหัสลับคริสมาสต์ กางเขน ศีลมหาสนิทและพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ โดยจดจำความสำคัญของบทเพลงเหล่านี้และความรักขององค์ปัญญาจันทร์ไว้เราจะต้องไม่ลืมว่าธรรมชาติของความศรัทธาและรูปแบบเชิงบทกลอนของมันนั้น ไม่ได้ช่วยเสมอไปในการเผยแสดงถึงความคิดที่ดีที่สุดของผู้เขียน นอกจากนี้แล้วจะเป็นอันตรายถ้าศึกษาบทเพลงเหล่านี้และความรักขององค์ปัญญาจันทร์โดยคิดจะแยกเป็นหัวเรื่องเช่น กางเขน พระญาณสอดส่อง ปัญญาหรือดวงหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเริ่มด้วยหัวเรื่องต่างๆ แล้วเราจะเสี่ยงต่อการหยุดอยู่แต่กับความคิดต่างๆ บางทีกับเพียงคำเท่านั้นโดยไม่

เราได้เห็นกันมาแล้วเมื่อพูดถึงเกี่ยวกับวิสัยทัศน์มนุษย์ของมงฟอร์ตว่า ส่วนใหญ่ของประสบการณ์ของท่านแม้แต่ส่วนที่ดีที่สุดก็ไม่พบในงานเขียนของท่าน แต่พบในประสบการณ์ชีวิตท่าน สิ่งนี้เป็นจริงพอๆ กันเกี่ยวกับแนวคิดของมงฟอร์ตต่อพระเจ้า พระนางมารีย์และพระศาสนจักร การทิ้งขว้างประสบการณ์ชีวิตของมงฟอร์ตไปเสียก็จะเป็นการทำให้ข้อคำสอนของท่านขาดวินไป

สิ่งที่หลุยส์ มารี กริฌองบอกเราเกี่ยวกับพระเจ้าและพระนางมารีย์นั้นมิใช่ข้อคำสอนโดยทั่วไป ที่สำคัญนั้นมันเป็นผลและการไตร่ตรองถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวของท่านกับพระเจ้า โดยมีร่องรอยซึ่งผู้มีชีวิตร่วมสมัยกับท่านถือว่าหมายถึงพระเจ้า นี่มิใช่ประเด็นของการลดความสำคัญของความคิดต่างๆ ของท่าน แต่เป็นการจัดแนวคิดเหล่านี้ให้อยู่ในจุดที่ถือกำเนิดขึ้นมานั้นคือในตัวท่านเอง ในการฝึกอบรมของท่าน ในมโนธรรมของท่าน ในวิวัฒนาการชีวิตของท่านเอง ดังนั้นแนวคิดของท่านต่อพระญาณสอดส่องที่ควรได้รับการวิเคราะห์ตามความเห็นของคนส่วนใหญ่ จะไม่สามารถเข้าใจได้นอกจากในความสัมพันธ์กับแนวคิดที่เป็นที่ยอมรับกันในสมัยนั้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและประวัติศาสตร์ โดยไม่จัดให้อยู่ในรสนิยมส่วนตัวของท่านที่มีต่อการผจญภัยและเสรีภาพ โดยไม่สอดแทรกมันในการค่อยๆ ค้นพบถึงความห่วงใยแบบบิดาของพระเจ้าต่อการเป็นอยู่ของเรา เราอาจกล่าวได้ว่าความเหมาะสมของวิธีการดังนี้นั้นชัดเจนอย่างในตัวของมันเองแล้ว อย่างไรก็ตาม มันก็แตกต่างไปอย่างมากจากวิธีการตามประเพณีที่กระทำกันมาเป็นเวลานานแล้ว

พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

เมื่อเราพยายามค้นหาแนวคิดของมงฟอร์ตต่อพระเจ้านั้น ภาพลักษณ์ที่ปรากฏบ่อยๆ นั้นมิใช่พระเจ้าผู้ใกล้ชิดกับมนุษย์ดังที่เราชอบจะมองพระองค์ในปัจจุบัน แต่เป็นพระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือขึ้นไป

มงฟอร์ตดูเหมือนห่วงใยกับความทรงอำนาจที่สุดของพระเจ้า มากกว่าความยิ่งใหญ่ของพระองค์ การคุ้นเคยกับสามัญชนนำให้ท่านทำดังนี้ ผู้คนค่อนข้างจะพบการเข้าแทรกแซงของพระเจ้าในทุกสิ่งทีเห็น่ออำนาจของพวกเขา และพากันมาหาพระองค์เพื่อให้ทรงแก้ปัญหามในทุครั้งที่ทำอะไรไม่ได้ เพื่อตอบสนองต่อทัศนคติเช่นนี้ มงฟอร์ตจะเตือนให้ระลึกถึงอัศจรรย์ต่างๆ ในอดีตหรือแนะนำวิธีการต่างๆ ซึ่งให้ความมั่นใจว่าจะสำเร็จ แต่การยึดอยู่กับอำนาจอันไร้ขอบเขตของพระเจ้านั้นก้าวไกลไปกว่าการปรับให้เข้ากับผู้คนและสนองตอบต่อวิธีการส่วนตัวในการมองพระเจ้า เพื่อจะดำเนินชีวิตเหมือนบรรดาอัครสาวก เราต้องหวังทุกสิ่งจากพระเจ้าเท่านั้นและสละวิธีการอยู่รอดต่างๆ ออกไป ซึ่งในตอนนั้นบรรดาสงฆ์ถือกันเช่นนั้น “วางใจที่สุดในทุกสิ่งต่อรางวัลจากพระญาณสอดส่อง ผู้จะทรงทำอัศจรรย์มากกว่าจะทำให้บรรดาผู้วางใจในพระองค์ผิดหวัง” (RM14) และเช่นกันเป็นพระเจ้าผู้ทรงให้ประสิทธิผลต่อพระวาจาเพื่อกลับใจ

การวางใจนี้ควบคู่ไปกับความชื่นชมต่อสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าทรงได้กระทำไปแล้ว ความชื่นชมนี้แสดงออกอย่างเด่นชัดในความรักขององค์ปัญญาอันรันดร ที่ซึ่งมงฟอร์ตร้องเพลงสรรเสริญความวิเศษของปรีชาญาณและความมหัศจรรย์ของอำนาจและรางวัลของมัน ดั่งศิษย์ที่แท้จริงของเบรูต มงฟอร์ต เทิดทูนพระเจ้าผู้ที่ท่านชื่นชม ความชื่นชมนี้เรียกร้องมากต่อบรรดาลูกๆ มงฟอร์ตทำให้พระเจ้าทรงตรัสว่า

“บรรดาคริสตชนทั้งหลาย เจ้าต้องเชื่อเราหรือโลก...

บรรดาคริสตชน เจ้าต้องติดตามเราหรือโลก

จงเลือกระหว่างเรากับโลก” (บทเพลงที่ 106)

ในบรรดาข้อแนะนำต่อผู้กลับใจนั้น เราเห็นได้ถึงข้อสงสัยบางประการต่อคำนิยามฝ่ายโลกต่างๆ แต่เราก็ตกได้ถึงความชื่นชมอย่างเด่นชัดต่อข้อผูกมัดทั้งหลายจากศีลล้างบาป พระเจ้าทรงประสงค์การรับใช้อย่างเต็มที่ ด้วยใจเดียวและบาทหลวงกริอุองนำเสนอถึงพระเจ้าผู้ทรงเรียกร้องนี้ในฐานะเป็นเจ้านายที่น่าเกรงกลัวมากกว่าเป็นสหายคู่ใจ สาเหตุหลักของสิ่งนี้เป็นเพราะการมีนิสัยคอยควบคุมของบรรดาธรรมทูตต่อผู้คนที่ทำให้กลัว และเนื่องมาจากการทำตัวเป็นผู้แทนซึ่งแพร่หลายในพระศาสนจักรในตอนนั้นด้วย

เราจะไม่อาจเข้าใจถึงวิสัยทัศน์ของพระเจ้าที่ทรงอำนาจและเรียกร้องนี้ โดยมิได้คำนึงถึงโครงสร้างของสังคมในสมัยนั้นและอิทธิพลของมันต่อการเป็นตัวแทนเช่นนี้ อิทธิพลนี้สังเกตเห็นได้ดีในมงฟอร์ต ใน

มงฟอร์ตเยี่ยมภาพลักษณ์จากครอบครัวเพื่อแสดงถึงพระเจ้าด้วยเช่นกัน ตัวอย่างต่อไปนั้นชี้ชัดมาก “จงยินดีกับการเขียนดีซึ่งบิดาที่ดีทำกับท่านและจะกระทำต่อไป เพราะท่านลงโทษลูกๆ ทุกคนของท่าน” (LAC 25) ท่านกล่าวถึงพระเจ้าว่าเป็นเหมือนผู้ลงโทษ ซึ่งต้องเพลาความโกรธาของพระองค์ผู้ไม่ยอมรับของขวัญของเรา (TD 149) หรือผู้ที่ทรงหนีจากเราไปเพื่อว่าเราจะได้เข้าไปไม่ถึงพระองค์ (TD 143) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลุยส์ มารินำเสนอพระเจ้าเป็นดังบิดาที่ดีด้วย บางครั้งท่านกระทำอย่างน่าซึ่งใจ เราจะเห็นกันต่อๆ ไป แต่เมื่อท่านกล่าวถึงพระเจ้านั้นภาพลักษณ์ของบิดาที่ดีปรากฏน้อยกว่าบิดาที่ดุ รุนแรงและโกรธ เรามีสิทธิจะคาดหวังการนำเสนอถึงพระเจ้าผู้ทรงเรียกพระองค์เองว่าความรักดีกว่านี้ แน่แน่นอนว่าพระเจ้านั้นยุติธรรมด้วย แต่เมื่อมงฟอร์ตนำเสนอพระนางมารีย์เป็นผู้แก้ต่างที่ใจดีและอ่อนหวาน ผู้ทรงวิงวอนเพื่อเรา เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแห่งความกลัวพระองค์นี้นั้น ท่านกำลังใช้ความแตกต่างที่ไม่ค่อยดีนัก เราจะไม

วิสัยทัศน์ต่อพระเจ้าผู้ซึ่งขงนี้ ใกล้เคียงกับภาพลักษณ์ก่อนของพระเจ้าผู้ทรงเรียกร้องและทรงอำนาจของกษัตริย์ผู้ที่เราไม่กล้าเข้าไปใกล้ตรงๆ เมื่อพิจารณาคำที่ม่งฟอร์ดใช้อย่างละเอียดเพื่อแสดงและอธิบายพระเจ้านั้น เราไม่พบคำที่แสดงถึงมิตรภาพและความสนิทสนมเลย แต่เป็นคำเช่นยิ่งใหญ่ สูงสุด จอมกษัตริย์ ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ทรงอำนาจ ฯลฯ สิ่งนี้ไม่ให้ความประทับใจถึงพระเจ้าที่ใกล้ชิดกับเรา แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงทำพระองค์ให้ใกล้ชิดในการรับเป็นมนุษย์ แต่วิสัยทัศน์ของม่งฟอร์ดต่อรหัสบัญนี้นี้มีอิทธิพลมาจากวิสัยทัศน์ของท่านต่อพระเจ้านั่นเอง

พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรับเป็นมนุษย์

การรับเป็นมนุษย์นั้นเป็นหัวใจของข้อคำสอนของม่งฟอร์ดจริงๆ ซึ่งเช่นเดียวกันท่านถือตามแนวคิดของเบรุต แต่เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องที่จะมองข้อคำสอนนี้ของม่งฟอร์ดว่าเป็นมุมมองสมัยใหม่ของการรับเป็นมนุษย์ โดยมองรหัสบัญนี้ว่าเป็นการรับความเป็นจริงของมนุษย์ทั้งหมดโดยพระบุตรของพระเจ้า ม่งฟอร์ดกล่าวถึงการรับเป็นมนุษย์โดยสัมพันธ์กับพระนางมารีย์มากกว่า โดยท่านมองรหัสบัญนี้มีใช่การยกมนุษย์ให้สูงส่งขึ้น แต่เป็นการถ่อมพระองค์ของพระเจ้า “องค์พระผู้สูงสุดทรงลงมาพบปะเราผ่านทางพระนางมารีย์ผู้ทรงถ่อมพระนางเอง... มิได้สูญเสียความเป็นพระเจ้าของพระองค์เลย... องค์ผู้ที่มีอาจเข้าถึงได้ทรงเสด็จมาใกล้เรา... ผ่านทางพระนางมารีย์ โดยไม่สูญเสียความยิ่งใหญ่ของพระองค์เลย” (TD, 157) และเกี่ยวกับพระนางอีกเช่นกัน ท่านยังคงเน้นถึงความแตกต่างตามที่ท่านชอบกระทำ “พระเจ้าผู้ทรงมาเป็นมนุษย์ได้พบเสรีภาพของพระองค์ด้วยการกักพระองค์ในครรภ์ของพระนาง พระองค์ทรงสำแดงอำนาจของพระองค์ด้วยการยินยอมให้พระองค์อยู่ในครรภ์ของสาวน้อยผู้นี้ พระองค์ทรงมีความรุ่งโรจน์ของพระองค์และของพระบิดาเจ้าด้วยการทรงซ่อนความยิ่งใหญ่ของพระองค์จากสิ่งสร้างทั้งหมดเบื้องล่างนี้ โดยทรงเผยแสดงแก่พระ

หลุยส์ มารี กริญองกล่าวถึงการรับเป็นมนุษย์เองน้อยกว่าบางตอนในชีวิตของพระเจ้าผู้ทรงรับเป็นมนุษย์ เป็นเรื่องจริงเกี่ยวกับการกำเนิดของพระคริสต์ซึ่งท่านแต่งบทเพลง 11 บท เราพบว่าในบทเพลงเหล่านี้มีเส้นที่ตรงที่แสดงภาพพจน์มากมายและอ่อนหวานนี้มนวล ซึ่งบรรดาชาวนาพากันชื่นชอบในเทศกาลคริสต์มาสขณะกำลังร้องเพลงคริสต์มาสกันอยู่ แต่เมื่อภาพพจน์ต้องหลีกทางให้กับแนวคิดแล้ว ท่านจะหันกลับไปสู่ความแตกต่างระหว่างความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และการถ่อมพระองค์ในการทรงมาเป็นมนุษย์

“องค์พระผู้สูงสุด พระองค์ผู้มีอาจเข้าใจได้

องค์นิรันดร์และทรงอำนาจที่สุด

เพ็งถือกำเนิดมา

นี่เป็นไปได้หรือ...

องค์พระผู้ทรงยิ่งใหญ่ที่สุดทรงกลายเป็นทารก” (บทเพลงที่ 57)

วิสัยทัศน์เช่นนี้ยิ่งชัดเจนเมื่อมองฟอรัทอธิบายว่า ในช่วงวัยเด็กพระคริสต์ทรงต้องการดำเนินชีวิตโดยขึ้นอยู่กับพระนางมารีย์ “ในเรื่องนี้เอง... ที่มนุษย์นี้ไม่ถึงเมื่อใครควรอยู่อย่างจริงจังต่อการกระทำคั่งนี้ขององค์ปัญญารับเอากาย ซึ่งแม้จะทรงกระทำได้ดีก็เต็มใจมอบพระองค์ต่อมนุษย์มิใช่ในแบบตรงๆ แต่กลับผ่านทางพระนางมารีย์ ทรงเต็มใจมาในโลกนี้ มิใช่ในแบบชายในช่วงวัยที่สมบูรณ์ที่สุด เป็นอิสระเต็มที่ แต่กลับ

จากวิทยาทารกของพระคริสต์ บาทหลวงมิงฟอร์ดข้ามไปถึงพระทรมานและความตายบนไม้กางเขน กับสิ่งนี้ท่านอุทิศสองบทของหนังสือความรักขององค์ปัญญาจันทร์และบทเพลง 11 บทให้กับการทนทุกข์ต่างๆ ของพระคริสต์ การยึดติดอยู่กับพระทรมานของพระคริสต์นี้ดูซับซ้อน ในที่นี้เราได้เห็นถึงทัศนคติของคนทั่วไปที่รักจะเทียบความยากลำบากของตนกับความทุกข์ยากของพระบุตรของพระเจ้า ในเรื่องนี้เราเห็นถึงแนวโน้มที่แพร่ไปในหมู่ผู้ดำเนินชีวิตฝ่ายจิตในอันที่จะทำให้ตนเองทุกข์ยาก ในสิ่งต่างๆ นี้เราเห็นได้ถึงวิสัยทัศน์บางอย่างของการรับเป็นมนุษย์ ที่พระคริสต์ดูจะยังเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในทางตรงกันข้ามมิงฟอร์ดกลับพูดถึงการฟื้นคืนชีพของพระเยซูเพียงสั้นๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าท่านยกย่องความยิ่งใหญ่ของชัยชนะจากกางเขน ซึ่งเป็นบางสิ่งที่แตกต่างไปจากการฟื้นคืนชีพ มีความสำคัญอะไรไหมที่หลุยส์ มารี กริญองหยุดอยู่กับช่วงเวลาในชีวิตของพระคริสต์ก่อนที่พระองค์จะมาถึงช่วงวัยที่สมบูรณ์ที่สุดของความเป็นมนุษย์และเมื่อตอนยุติการเป็นมนุษย์ การเลือกครั้งนี้แสดงว่ามิงฟอร์ดมีความ

พระเยซูคริสต์ผู้เป็นชีวิตของเราในปัจจุบัน

มงฟอร์ตรำพึงถึงพระวรสารมากทีเดียวและให้คนอื่นๆ กระทำเช่นกัน แต่ท่านไม่สนใจมากนักกับเรื่องราวในพระวรสารต่างๆ โดยถือว่ามันเป็นเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ท่านพูดถึงพระคริสต์ผู้ทรงดำเนินชีวิตในปัจจุบันในตัวคริสตชน นี่เองที่เราได้พบมิติของการมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางในด้านความเชื่อซึ่งเบรุตและลูกศิษย์ได้ค้นพบในคำสอนของนักบุญเปาโลและยอห์น “ดังที่อัครสาวกได้กล่าวไว้ เราไม่ทำงานอื่นใด นอกจากเพื่อทำให้มนุษย์ทุกคนครบครันในพระเยซูคริสต์... เพราะในพระองค์เท่านั้นที่เราได้รับพระพรฝ่ายจิตทุกประการ... สัตบุรุษทุกคนที่ไม่เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์เช่นเดาองุ่นกับต้นองุ่นแล้วก็จะเหี่ยวแห้งและเหมาะที่จะถูกโยนเข้ากองไฟไปเท่านั้น ถ้าเราอยู่ในพระคริสต์และพระคริสต์อยู่ในตัวเราแล้วเราไม่ต้องกลัวความพินาศ... หรือมนุษย์ของโลกนี้ หรือสิ่งสร้างใดๆ .. จะมาแยกเราไปจากความรักของพระเจ้าซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ได้” (TD, 61) ความเป็นตัวเองของมงฟอร์ตนั้น นอกเหนือสิ่งอื่นใดอยู่ตรงการอธิบายด้วยภาษาที่แสดงภาพพจน์เรียบง่ายและประชานิยมของข้อคำสอนกลุ่มเบรุตถึง “สภาวะ” ของพระคริสต์ รหัสนัยต่างๆ ของพระเยซูเป็นเรื่องราวในอดีต แต่ผลนั้นยังคงดำเนินต่อไปจนถึงปัจจุบัน “สภาวะ” เหล่านี้ยังคงส่องสว่างมาที่เราและในตัวเรา ถ้าเราเพ่งพิศถึงมันและยอมให้ตัวเราถูกมันเข้าครอง ครอง บาทหลวงมงฟอร์ตนำสิ่งนี้มาใช้โดยเฉพาะกับการสวดส่ายประจำ นมมานก่อนท่านแล้วที่การภาวนาประชานิยมนี้กระทำกันเป็นประจำในเขตวัดต่างๆ ของฝรั่งเศส แต่เป็นอัจฉริยภาพของท่านที่เปลี่ยนแปลงมันให้เป็นการเพ่งพิศอย่างแท้จริงต่อรหัสนัยต่างๆ ของพระคริสต์ นำที่ที่ปรับให้เข้ากับผู้คนส่วนใหญ่ที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้สำเร็จ เราจะพบการนำสิ่งนี้มาใช้ในสูตรที่ท่านเสนอแนะให้สวดในตอนจบบทต่างๆ ของส่ายประจำ “ขอพระพรจากรหัสนัย.. จงหลั่งลงมาในดวงวิญญาณของพวกเรา” สิ่งนี้แสดงว่าเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของพระคริสต์นั้นท่านสนใจอย่างถาวรเสมอ

ด้วยแสงสว่างนี้เองที่เราอาจเข้าใจได้ถึงท่าทีอันแปลกๆ ของบาทหลวงมงฟอร์ต ในแถบบ้านเกิดของท่านในปี 1707 แทนที่จะเทศน์สอนจากบัลลังก์เทศน์ ท่านกลับเดินไปท่ามกลางกลุ่มผู้มาฟังเทศน์โดยยื่นกางเขนใหญ่ของท่านให้พวกเขาจูบและบอกว่า “นี่คือองค์พระผู้ไถ่ของท่าน ท่านไม่เสียใจที่ได้ทำผิดต่อพระองค์หรือ” (แบลง 284 – 285) ท่านให้ความสำคัญแบบเดียวกันกับกัลวารีโอัยกซ์ซึ่งท่านตั้งขึ้นที่ปอง ซาโต

การยึดพระคริสต์เป็นศูนย์กลางของเปาโลและเบรุต คือรากฐานของความสัมพันธ์ระหว่างพระนางมารีย์และคริสตชนที่ถวายตนแก่พระนาง คำอธิบายของมงฟอร์ตต่อสิ่งนี้นั้นเรียบง่ายน้อยกว่าการสวดสายประคำ มันทำให้เราแปลกใจยิ่งขึ้น เนื่องจากเรารู้สึกว่าพระนางมารีย์นั้นเข้ามาแทนที่พระเยซูคริสต์ “โปรดใส่คุณธรรมพื้นฐานทุกประการในตัวผู้ที่ได้รับเลือกของเรา ... เพื่อที่ว่า ด้วยความยินดีเราจะได้เห็นในตัวพวกเขาถึงรากเหง้าของความเชื่ออันไม่สั่นคลอนในตัวพระนาง ความถ่อมตนอย่างที่สุด การทำพิธีกรรมเสมอๆ ภาวนาอย่างร้อนรน รักอย่างเร่าร้อน หวังอย่างมั่นคงและคุณธรรมอื่นๆ ทั้งหมด” (TD, 34) “พระนางทำให้พระองค์ห้อมล้อมไปด้วยความลุ่มลึกของพระพรต่างๆ ของพระนาง พระนางทรงดบแต่งพระองค์ด้วยกุศลต่างๆ ของพระนาง พระนางสนับสนุนพระองค์ด้วยอำนาจของพระนาง พระนางทำให้พระองค์เข้าใจด้วยแสงของพระนาง พระนางจุดประกายความรักของพระนางในตัวพระองค์ พระนางสื่อคุณธรรมของพระนางกับพระองค์ ความถ่อมตน ความเชื่อ ความบริสุทธิ์ของพระนาง ฯลฯ” (TD, 144) ในการนำเสนอซึ่งค่อนข้างทำให้สิ่งต่างๆ เป็นพระพรของพระเจ้านี้ เราควรเห็นถึงวิธีการสนิทกับพระเจ้าในการคำนึงถึงความสัมพันธ์ของคริสตชนกับพระคริสต์และพระนางมารีย์ซึ่งทรงมีชีวิตชีวาเสมอ

พบปะกับพระเจ้าวันแล้ววันเล่า

แต่ละวันมงฟอร์ตพบปะกับพระเจ้าผู้ทรงชีวิตในการภาวนาและงานแพร่ธรรม สิ่งนี้เป็นองค์ประกอบของเค้าโครงตารางเวลาประจำวันของท่าน แต่ลึกๆ ลงไปในสองกิจกรรมนี้นั้นท่านมีวิธีการของท่านเองในการพบปะพระองค์ในแบบที่เข้มข้นหรือพิเศษมากกว่า เราจะต้องมาดูที่บางสิ่ง

สิ่งแรกคือศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ บรรดาธรรมทูตในสมัยนั้นให้ความสำคัญน้อยมากกับศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ในการเทศน์ของพวกเขา แม้ว่าการแก้บาปมูลและการรับศีลมหาสนิทเป็นกลุ่มจะเป็นตัวช่วยหลักของการเทศน์มิชชันนารีก็ตาม แตกต่างจากธรรมทูตคนอื่นๆ ในสมัยของท่านมงฟอร์ตจะเน้นที่การแก้บาปอย่างจริงจังและรับศีลมหาสนิทอย่างเหมาะสม ในมุมมองที่ต่างไปท่านเขียนถึงคณะธิดาปริชาญาณในปี 1715 ซึ่งเพิ่งมาอยู่ที่ลา โรแซลว่า “จงรับศีลมหาสนิททุกวัน เพราะ... พวกเธอต้องการมาก ขอเพียงแต่ว่าเธอไม่ได้ทำบาปเป็นอย่างตั้งใจเท่านั้น”(จดหมายฉบับที่ 29) ข้อแนะนำดังนี้คล้องจองกับบางบาทซึ่งบาทหลวงกริญองได้เขียนไว้ “เรื่องความปรารถนาต่อศีลมหาสนิท” (บทเพลงที่ 112) ในอีกด้านหนึ่งนั่นสิ่งนี้คือเป็นเรื่องดั้งเดิมในฝรั่งเศสปี 1700 และดำเนินไปเช่นนั้นในสังฆมณฑลลา โรแซลพระเจ้าสังฆราชแนะนำนักบวชหญิงของตนให้รับศีลมหาสนิทสัปดาห์ละสองครั้ง เราอาจอยากกล่าวว่าสิ่งนี้ก็เหมือนเรื่องอื่นๆ มงฟอร์ตนั้นสับสนกับความต้องการที่จะพบปะพระเจ้าและสำนึกถึงความเร่งด่วน ท่านมองสิ่งต่างๆ จากมุมมองของความมีคุณค่าทางศีลธรรมของมนุษย์มากกว่าพระพรของพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความขัดแย้งนี้เนื่องมาจากความอ่อนแอทางด้านเทววิทยาศีลศักดิ์สิทธิ์ของท่านเอง ความอ่อนแอนี้ยังชัดเจนเมื่อท่านกล่าวถึงวิธีการสื่อสารกับพระนางมารีย์ นั่นคือลดมนุษย์ลงให้มากที่สุดเพื่อที่ว่าพระเจ้าจะได้รับการต้อนรับดีกว่า ในที่นี้เดือนเราถึงวิสัยทัศน์ที่ตัดสินลงของรหัสสัญญาการรับเอากาย

เราเห็นบางสิ่งคล้ายๆ กันในวิธีการใช้พระคัมภีร์ของหลุยส์ มารี สำหรับท่านแล้วพระคัมภีร์เป็นพระวาจาของพระเจ้าจริงๆ ท่านพยายามดำเนินชีวิตตามแบบพระคัมภีร์ตรงตามตัวอักษร เช่นการปฏิบัติที่จะมีเสื้อผ้าสองชุด (กรังเด 351) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการประณามผู้คิดวิเคราะห์ของท่านนั้นมุ่งไปยังบรรดานักศึกษาค้นคว้าทั้งหลาย ซึ่งในตอนนั้นเริ่มค้นหาความหมายทางประวัติศาสตร์ที่แท้จริงของพระคัมภีร์แล้ว อย่างไรก็ตามท่านอ่าน ราฟิงและย่อพระคัมภีร์ ข้อพิสูจน์คือข้ออ้างทั้งที่ชัดเจนและลอยๆ มากมายถึงพระ

การพบปะพระเจ้าของบาทหลวงกริฌองในคนจนนั้นยิ่งชัดเจน เพียงนึกไปถึงความสำคัญที่ท่านให้กับพวกเขาในงานแพร่ธรรมของท่านก็พอแล้ว ตามแนวทางพระวรสารและประเพณียุคกลางนั้นคนจนเป็นตัวแทนของพระเยซู นี่คือนิยามที่ม่งฟอร์ตอธิบายในบทเพลงบทหนึ่งของท่าน โดยท่านระบุว่าคนจนคือพระเยซูคริสต์ (บทเพลงที่ 18) ไม่มีสิ่งใดเผยแสดงถึงการระบุว่าพระบุตรของพระเจ้าคือคนยากจนได้ดีไปกว่าคำกล่าวของม่งฟอร์ตที่เมืองคีนังในฤดูหนาวระหว่างปี 1706 – 1707 โดยท่านกลับมาถึงที่พักและแบกคนเจ็บคนหนึ่งมาด้วย เนื่องจากบรรดาธรรมทูตซัคซ้าที่จะเปิดประตูให้ท่าน ท่านจึงตะโกนออกมาว่า “จงเปิดรับพระเยซูคริสต์”

ในการระบุครั้งนี้เราเห็นได้ถึงสำนึกของการประทับอยู่ของพระเจ้าในตัวผู้อื่น แต่ประเด็นนี้ซับซ้อนถ้าม่งฟอร์ตเห็นพระเจ้าในคนยากจน ก็เพราะพวกเขาไม่เป็นที่โปรดปรานของมนุษย์และสังคมพากันทอดทิ้ง ท่านถึงกับคิดว่าความน่าสงสารของพวกเขานั้นสำหรับพวกเขาแล้วเป็นโอกาสพิเศษที่ทำให้ได้รับเลือก และดังนั้นท่านจึงไม่ลงแรงเพื่อความก้าวหน้าของพวกเขา ท่านเพียงต้องการทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์และทำให้สภาพการณ์ของพวกเขาพอทนได้ แน่นอนเมื่อกิจกรรมของท่านขยายออกไปนั้นสำนึกต่อคนจนของท่านก็ละเอียดอ่อนขึ้น และจุดยืนซึ่งท่านให้กับคนจนก็กลายเป็นสัญลักษณ์ยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามบาทหลวงกริฌองจะไม่ยอมรับเลยว่ามนุษย์เองนั้นจะเป็นคนกลางกับพระเจ้าได้ นี่ก็เช่นกันที่มุมมองของ

ตามความเห็นของยอห์น แบปติส แบลงซึ่งเป็นผู้เขียนชีวประวัติคนแรกๆ ของมวงฟอร์ดนั้น ชีวิตที่ขึ้นอยู่กับพระญาณสอดส่องของท่านนั่นเองที่ท่านพบปะพระเจ้าทุกวันอย่างเห็นได้ชัดเจนที่สุด แต่รูปลักษณ์ของพระเจ้าแห่งพระญาณสอดส่องนี้เป็นอย่างไรกันหรือ ในด้านหนึ่งนั่นก็คือภาพลักษณ์ของพระบิดาตามที่หลุยส์ มารี ได้อธิบายไว้ในจดหมายของท่านในปี 1694 “ผมมีพระบิดาในสวรรค์ผู้จะไม่ทรงทำให้ผมผิดหวัง พระองค์ทรงนำผมมาไกลขนาดนี้ พระองค์ทรงปกป้องผมมาจนถึงขณะนี้ พระองค์จะยังคงช่วยเหลือผมด้วยพระเมตตาตามปกติของพระองค์... ผมยังคงอธิษฐานภาวนาต่อพระเจ้าและละวางตนต่อพระญาณสอดส่องของพระองค์” (จดหมายฉบับที่ 2) ในจดหมายของท่านถึงคณะพระแม่มารีย์ ท่านหันกลับไปหาภาพลักษณ์ของพระบิดาผู้ทรงดูแลดูๆ ของพระองค์ แต่ในบทเพลงที่ 28 มวงฟอร์ดให้ภาพลักษณ์เพศหญิงต่อพระญาณสอดส่อง การผสมผสานกันระหว่างเพศชายและหญิงของภาพลักษณ์เช่นนี้ที่เราพบในบทเพลงที่ 28 ไม่ควรทำให้เราสับสน เนื่องจากพระเจ้านั้นอยู่เหนือความแตกต่างที่เรามองออกไป บาทหลวงมวงฟอร์ดนำเสนอถึงพระญาณสอดส่องในฐานะหัวหน้างานในครอบครัว โดยทรงจัดการภารกิจของพระองค์ตามแผนการที่ได้คิดไว้ดีแล้ว และท่านนำเสนอถึงพระญาณสอดส่ององค์เดียวกันในฐานะมารดา ผู้ทรงจัดการครอบครัวและเตรียมอาหารเพื่อให้ลูกปากทุกคน ภาพลักษณ์ทั้งสองนี้ตัดกันอยู่บ่อยๆ แต่ภาพลักษณ์สตรีจะเด่นกว่า การยึดติดกับพระญาณสอดส่องของมวงฟอร์ดนั้นจะเข้าใจได้ด้วยความหมายของบุคลิกและมโนธรรมของท่านเท่านั้น ท่านนั้นโปรดปรานความเลื่องและการผจญภัยเป็นชีวิตจิตใจ ไม่มีผู้ใดจะทำอย่างนี้ได้เป็นเวลานานโดยไม่มี ความมั่นคงอยู่ข้างเลย สำหรับหลุยส์ มารีแล้วพระญาณสอดส่องที่ถูกกระทำคือพระนางมารีย์ก็คือความมั่นคงนี้เอง ทศนคติของท่านมีเงื่อนไขมาจากวิสัยทัศน์ของการแทรกแซงโดยตรงและต่อเนื่องของพระเจ้านอกเหนือเหตุธรรมดาๆ ขึ้นไป ความคิดเช่นนี้ซึ่งในสมัยนั้นเป็นเรื่องปกติในพระศาสนจักรยังต้องมีการโต้เถียงกันต่อไป แต่ในวิสัยทัศน์นี้เราก็ได้เห็นถึง

พระเจ้าแห่งความรักระหว่างคู่มั่น

เมื่อบาทหลวงมงฟอร์ตอายุได้ 30 ปี พระเจ้าทรงเผยแสดงพระองค์อย่างสนิทสนมยิ่งขึ้นในฐานะ
ปรีชาญาณ ขณะที่ท่านกำลังรับใช้คนยากคนจนที่เมืองปัวติเอร์และรู้สึกว่าคุณเองอยู่ชายขอบของวงการสงฆ์
ของเมืองนั้น ท่านก็เริ่มสนใจอย่างคลั่งไคล้ต่อองค์ปรีชาญาณในพัฒนาการส่วนตัวที่จะเป็นขั้นตอนหนึ่ง
ของชีวิตท่าน ถ้าในข้อเขียนสุดท้ายท่านยังคงใช้คำว่าองค์ปรีชาญาณเพื่อหมายถึงพระเยซูคริสต์แล้ว ท่านก็
มิได้หมายความว่าเช่นนั้นที่สุดเหมือนเมื่อตอนที่กระทำไปในช่วงปี 1702-1704 ในช่วงปีเหล่านั้น โดยเฉพาะที่
กรุงปารีสซึ่งทุกๆ คนทอดทิ้งท่าน บาทหลวงมงฟอร์ตได้ข้ามพ้นวิกฤตร้ายแรงเกี่ยวกับกระแสเรียกของท่าน
แต่มาในตอนนี้อย่างไร ท่านได้ค้นพบความรักอันค้ำค้ำ

พระเจ้าที่มงฟอร์ตค้นพบในตอนนี้อย่างไร มิใช่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่อันเป็นที่โปรดปรานของชาวซูลปีสอีก
ต่อไป มิใช่แม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงยังคงอยู่ในตัวเราใน “สภาวะ” ของพระองค์อีกด้วย เป็นธรรมดาที่หลุยส์
มารีได้รับแรงบันดาลใจมาจากหนังสือเชิงปรีชาญาณเล่มต่างๆ ไม่เหมือนหนังสือเกี่ยวกับกฎหมายและ
ประกาศกในพระคัมภีร์เก่าซึ่งมุ่งหมายเพื่อผู้คนชาวอิสราเอลทั้งหมด หนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้มุ่งหมายเพื่อ
แต่ละคนจะได้มั่นใจถึงความสุขของพวกเขา องค์ปรีชาญาณผู้สำแดงองค์ในฐานะสตรีนั้นสนใจในชาย
พระนางเผยองค์ต่อเขาถึงศิลปะของการดำเนินชีวิตซึ่งไม่เป็นที่รู้จัก เป็นเชิงปฏิบัติและนำมาซึ่งความดีอื่นๆ
สำหรับมงฟอร์ตแล้วสิ่งนี้เป็นคำตอบต่อความปรารถนาของท่านในตอนนั้น ท่านแสดงออกอย่างใจจริงต่อ
วิสัยทัศน์นี้ขององค์ปรีชาญาณ “มีมิตรภาพอันสนิทสนมระหว่างองค์ปัญญาอันรันดร์และมนุษย์ที่ไม่อาจ

ตามแนวทางของวิสัยทัศน์นี้ หลุยส์ มารี กร็ององค้นพบประวัติศาสตร์ของความรอดในมุมมองที่
ค่อนข้างต่างไปจากมุมมองซึ่งแซงต์ ชูลปีสคุ้นเคยกันมา ในหนังสือชื่อความรักขององค์ปัญญานิรันดร์ ท่าน
เพิ่งพิศถึงองค์ปัญญาอย่างน่าอัศจรรย์ในพระญาณสอดส่องฝ่ายสวรรค์ ในการเนรมิตสร้างมนุษย์ ในการ
ตัดสินใจด้วยความเมตตาเพื่อทรงรับเป็นมนุษย์เพื่อช่วยพวกมนุษย์ให้รอด การแสดงออกทั้งหลายถึงความ
โนม์เอียงในทางดีต่อบรรดาผู้ที่ยุติธรรมในพระคัมภีร์เก่า ในพระพรต่างๆ ที่ทรงประทานแก่บรรดาผู้ที่
ได้รับอนุญาตให้สัมผัสพระนาง และในความกล้ากล้าที่ทรงรับกางเขน ด้านสุดท้ายนี้เผยแสดงเป็นพิเศษ
โดยแสดงให้เห็นว่าบาทหลวงมงฟอร์ตมิได้ยังคงเป็นนักโทษของบรรดาหนังสือเชิงปรัชญา แต่ท่าน
ได้รับพลวัตจากมันตามที่มันสนองตอบต่อมโนธรรมของท่าน โดยเฉพาะต่อความยินดีภายในที่ท่านได้
ประสบท่ามกลางความการถูกทอดทิ้งของท่าน หลังจากนั้นสิบปีท่านจะกล่าวถึงกางเขนต่างออกไป
ในตอนนี่ที่ท่านกล่าวทั้งหมดถึงองค์ปัญญานั้นท่านยังคงยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง คืบค้ำเดินไปกับการเพ่งพิศ
ของท่าน เช่นเดียวกับที่เราจะผิดพลาดถ้าลดการพบปะพระเจ้าของมงฟอร์ตอยู่เพียงขั้นตอนของปรัชญานี้
นี่เท่านั้น เราจะเห็นว่าการได้พบปะกับองค์ปัญญาทำให้มีร่องรอยอันสำคัญ ถ้าไม่ถึงขั้นเป็นจุดเปลี่ยนแปลง
ในวิวัฒนาการชีวิตของท่านไป และเมื่อท่านก้าวหน้าไปสู่การมีวุฒิภาวะด้านคริสตชนและมนุษย์ ท่านจะ
นำเอาส่วนที่ดีที่สุดของความรักแบบคู่หมั้นในการพบปะกับพระเจ้าซึ่งเป็นทั้งบูชาและยังลึกซึ้งติดตัวไป

พระเจ้าผู้ทรงเผยแสดงพระองค์เองในทางความสนิทสนม

ในตอนปลายชีวิตของท่านมงฟอร์ตไม่ได้บอกเราว่าพระเจ้าแบบใดที่ท่านได้ค้นพบ เป็นเราเองที่จะต้องวินิจฉัยด้วยการไตร่ตรองถึงประสบการณ์ต่อพระเจ้าของท่านแบบผาดๆ และไม่ตรง

ถ้าบอกอย่างอื่นที่จะเข้าใจถึงประสบการณ์เช่นนี้ต่อพระคริสต์ หนังสือศรัทธาที่แท้จริงกล่าวมากมายถึงการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ผ่านทางความมืดมิด ต่อการเปลี่ยนแปลงในตัวท่านและต่อการเข้าถึงความสมบูรณ์ของช่วงวัยของท่าน อย่างไรก็ตามทุกสิ่งเหล่านี้ท่านกล่าวถึงในแบบที่เข้าใจไม่ได้ง่ายนัก

ในทางตรงกันข้าม ความก้าวหน้าส่วนตัวของท่านนั้นค่อนข้างจะวินิจฉัยได้ชัดเจนกว่าจากบางข้อความที่บาทหลวงกริยองกล่าวถึงความรักแบบลูกกับพ่อแม่ต่อพระเจ้า เพื่อจะเข้าใจถึงความสำคัญที่สุดของข้อความเหล่านี้ เราจำต้องนึกไปถึงความลำบากต่างๆ ที่ท่านมีกับบิดาของท่าน และต่ออิทธิพลที่ท่านได้รับจากภาพลักษณ์ของพระเจ้าที่คุณเห็นห่าง นี่เองที่เราได้พบว่าไม่นานท่านก็กล่าวถึงพระเจ้าเป็นพระบิดาเมื่อกล่าวถึงพระญาณสอดส่อง แต่พระบิดานี้ยังดูขาดความอบอุ่นอยู่บ้าง หรือตรงกันข้ามพระองค์ทรงปรากฏองค์เหมือนเป็นมารดาเกินไป จะอย่างไรก็ตามหลุยส์ มารีไม่เคยแสดงทัศนคติแบบลูกกับพ่อแม่ที่แท้จริงต่อพระองค์ ตรงกันข้ามแล้วในตอนปลายชีวิตของท่านเมื่อมงฟอร์ตกล่าวถึงผลต่างๆ จากความศรัทธาต่อพระนางมารีย์ เราารู้สึกได้ถึงความสัมพันธ์แบบบิดากับลูกที่แท้จริง “องค์พระมารดาแห่งความรักอันยุติธรรมจะขจัดความกลัวผิดและความกลัวแบบทาสทุกอย่างออกไปจากจิตใจของท่าน พระนางจะเปิดและขยายจิตใจของท่านให้กว้างไป... ด้วยเสรีภาพอันศักดิ์สิทธิ์ของบรรดาลูกๆ ของพระเจ้า ...จนถึงขนาดที่ท่านจะไม่ดำเนินการตามที่เคยทำมาเพราะความกลัวพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก แต่ดำเนินการด้วยความรักอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ท่านจะมองพระองค์เป็นองค์พระบิดาผู้ทรงเมตตา ซึ่งท่านจะพยายามทำให้ทรงพึงพอใจและจะสนทนาคำด้วยอย่างมั่นใจ เหมือนกับเด็กๆ พูดกับพ่อของตน” (TD 215) ในการบรรยายสั้นๆ นี้เราคงอดที่จะเห็นถึงประสบการณ์ส่วนตัวของหลุยส์ มารีไม่ได้ มากเสียกว่าจากประสบการณ์ด้านการอภิบาลของท่าน

ยิ่งกว่าพระบิดานั้นองค์พระจิตดูเหมือนจะมีความสำคัญมากในชีวิตของมงฟอร์ต ในตอนปลายชีวิตของท่าน ศิษย์ของท่านจะได้รับการนำโดยพระจิต (PE 9) ท่านวิงวอนองค์พระจิตเพื่อให้ได้ศิษย์ (PE 15)

ม่งฟอร์ดกล่าวถึงกิจการของพระจิตในคริสตชนด้วยถ้อยคำที่อบอุ่นและอย่างรักใคร่ ดังนั้นในข้อความที่กล่าวถึงพระนางมารีย์ว่า “เมื่อพระจิต... ทรงพบพระนางมารีย์ในดวงวิญญาน พระองค์ทรงโฉบบินมาที่นั่นและเข้าไปอย่างครบครัน ทรงถือพระองค์เองแก่วิญญานอย่างสมบูรณ์... เหตุผลหลักข้อหนึ่งที่พระจิตไม่ทรงกระทำอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ในดวงวิญญานก็เพราะว่า พระองค์ไม่พบว่าดวงวิญญานนั้นๆ มีความเป็นหนึ่งเดียวอย่างใกล้ชิดเพียงพอกับองค์คู่มั่นที่แยกไม่ออกและชื่อสัตย์ของพระองค์” (TD 36) “เมื่อเวลานั้นมาถึงสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ จะเกิดขึ้นในโลก เพราะเมื่อพระจิตพบว่าองค์พระคู่มั่นซึ่งเป็นที่รักของพระองค์เกิดขึ้นในดวงวิญญาน ก็จะเสด็จมาในวิญญานนั้นอย่างครบครัน บรรจวิญญานนั้นๆ ด้วยพระพรต่างๆ ของพระองค์” (TD 217) ณ ที่นี้เราอยู่ที่จุดสูงสุดของประสบการณ์ด้านชีวิตสนิทกับพระของกริญอง เดอ ม่งฟอร์ด

ในข้อความเกี่ยวกับองค์พระจิตรวมทั้งในข้อความเกี่ยวกับพระบิดาเหล่านี้ เราได้พบความสดชื่นแบบเดียวกัน เปลวเพลิงเดียวกันกับที่ได้พบเมื่อ 10 ปีก่อน เมื่อตอนที่หลุยส์ มารี กริญองกำลังร้องเพลงถึงองค์ปัญญา แต่ในตอนนี่ม่งฟอร์ดจะแสดงความเป็นเจ้าของน้อยลง เปิดรับพันธกิจมากกว่าและโปร่งใสดต่อพระเจ้ามากขึ้น แน่ใจว่าการบรรยายถึงพระบิดาและพระจิตนี้จะไม่สำคัญที่สุด แม้ในบทความเรื่องศรัทธาที่แท้จริง พระเจ้าที่เราพบบ่อยๆ ก็ยิ่งใหญ่ มีศักดิ์ศรีและรู้ในทุกอย่าง ในแบบที่พระศาสนจักรสมัยนั้นชอบให้มองพระองค์ เป็นไปได้ว่าม่งฟอร์ดได้รับแรงบันดาลใจจากแหล่งนั้นหรือแหล่งนี้เมื่อกล่าวถึงองค์พระจิต แต่เหนือสิ่งอื่นใดแล้วประสบการณ์ส่วนตัวของท่านนี่เองที่เราได้พบ อย่างไรก็ตามเป็นที่ชัดเจนว่าการค้นพบความสนิทสนมกับพระเจ้านั้นเกิดขึ้นโดยผ่านทางการวิงวอนของพระนางมารีย์

บทที่ 3

พระนางมารีย์ สูงส่งแต่ก็ใกล้ชิดและซื่อสัตย์

กรีญอง เดอ มงฟอร์ตเขียนหนังสือเล่มหนาๆ เกี่ยวกับพระนางมารีย์และทัศนคติต่อพระนาง ซึ่งตั้งแต่เมื่อถูกค้นพบในปี 1842 รู้จักกันในชื่อ บทความเกี่ยวกับความศรัทธาที่แท้จริงต่อพระนางพรหมจารีผู้ศักดิ์สิทธิ์ การเผยแพร่หนังสือนี้ในช่วงทศวรรษสุดท้ายของศตวรรษที่ 19 และทศวรรษแรกๆ ของศตวรรษที่ 20 ในช่วงเวลาที่รูปแบบต่างๆ ของศรัทธาต่อพระนางมารีย์กำลังขยายตัวมาก ทำให้บางคนลดวิถีชีวิตจิตของมงฟอร์ตลงเป็นเพียงแค่ศรัทธาต่อพระนางมารีย์ ในอีกด้านหนึ่งนั้นตั้งแต่ปี 1950 เราพบว่าในที่ต่างๆ มีการลดความซื่อสัตย์ต่อเรื่องราวทำนองนี้ลงไป ตอนนี้ถึงเวลาที่จะหาวิธีการที่ดีที่สุดที่จะชื่นชมอย่างตรงไปตรงมาเท่าที่จะทำได้ ต่อข้อคำถามด้านพระนางมารีย์และประสบการณ์ต่อพระนางมารีย์ของท่านภารกิจเช่นนี้ก็ยังคงละเอียดอ่อน ถ้าเราถือบางวลีของบาทหลวงมงฟอร์ตตามตัวอักษรแล้ว เราก็เสี่ยงกับการได้เห็นถึงการขยายความจนเลยเถิดไปบ้าง ความโน้มเอียงไปในทางนี้ยิ่งรุนแรง เนื่องจากภาษาที่ท่านใช้นั้นต่างไปจากภาษาในปัจจุบัน เพื่อที่จะเข้าใจถึงแรงบันดาลใจดั้งเดิมของท่านต่อพระนางมารีย์นั้นมีความจำเป็นจะต้องศึกษางานเขียนต่างๆ ของท่านในบริบทของวรรณกรรม สังคมศาสตร์และเทววิทยาของยุคนั้นที่ยิ่งสำคัญคือเราต้องจัดมันในศูนย์กลางของความสัมพันธ์ซึ่งท่านมีต่อพระนางมารีย์ ในช่วงของการวิวัฒนาการซึ่งค่อนข้างไม่ปกติ

ภาพลักษณ์บางส่วนของความศักดิ์สิทธิ์

กรีญอง เดอ มงฟอร์ตหิบบิยามากมายจากบรรดาผลงานด้านความศรัทธาต่อพระนางมารีย์ของศตวรรษที่ 17 แต่อย่างน้อยในตอนปลายชีวิตของท่านนั้น ท่านค่อนข้างเลือกอย่างพิถีพิถัน ท่านเลือกบรรดาข้อความที่คล้องจองกับความเข้าใจที่ท่านมีต่อพระนางมารีย์ ท่านผสมผสานมันและทำให้เป็นการนำเสนอในแบบของท่านเอง

อย่างไรก็ตามการอธิบายถึงพระนางมารีย์ของมงฟอร์ต ก็มีเงื่อนไขมาจากแนวคิดของท่านต่อมนุษย์ด้วย ตัวอย่างเช่นท่านไม่เคยอธิบายถึงพระนางต่อเราในบริบทของความเป็นมนุษย์ของพระนาง ในบริบทของชุมชนคริสตชนแรกเริ่ม ตรงกันข้าม ท่านอธิบายถึงพระนางเป็น “ภานนะ” ซึ่งเป็นเชิงฝ่ายจิตที่สุด “พระนางเป็นภานนะของพระจิต นั่นคือภานนะ... ซึ่งกลายเป็นเชิงฝ่ายจิตอย่างสมบูรณ์และที่พำนักฝ่ายจิตของบรรดาวิญญาณฝ่ายจิตทั้งหลายเป็นส่วนมาก” (TD 178) สิ่งที่ท่านพยายามกระทำก็คืออธิบายถึงความศักดิ์สิทธิ์สูงสุดของพระนางมารีย์และความโปร่งใสที่สุดของพระนางต่อพระเจ้า แต่ท่านทำไปตามรูปแบบที่เฉพาะโดยการกล่าวซ้ำๆ ถึงคำว่า “ฝ่ายจิต” จนทำให้ไม่เข้าใจ ในการใช้คำศัพท์แบบนี้เราพบได้ถึงวิสัยทัศน์บางอย่างของมนุษย์ ที่มองว่าคริสตชนนั้นเป็นเพียงดวงวิญญาณที่ควรพยายามปลดปล่อยตนเองให้เป็นอิสระจากร่างกายของตน และจากความเป็นจริงต่างๆ ของมนุษย์ เพื่อจะได้กลายเป็นจิตบริสุทธิ์

อิทธิพลนี้ยังชัดเจนในด้านลบ เมื่อเราสำรวจทุกสิ่งที่มงฟอร์ตตัดออกไปโดยไม่รู้ตัวจากภาพลักษณ์ของพระนางมารีย์ ท่านไม่เคยกล่าวถึงเขาวนัญญาและความประสงค์ของพระนาง ท่านเกือบไม่เคยกล่าวถึงร่างกายของพระนาง เพราะเนื่องจากบรรดาสงฆ์ในสมัยของท่านถือว่าร่างกายสตรีเป็นบาป ท่านไม่เคยอธิบายถึงพระนางมารีย์กระทำกิจกรรม ความศักดิ์สิทธิ์ของพระนางดูยิ่งงดงามเพราะพระนางยอมตนให้พระเจ้าทรงหล่อหลอมโดยไม่มีส่วนช่วยอะไรเลย ความเป็นมารดาฝ่ายสวรรค์ของพระนางนั้นยังน่าประหลาดเนื่องเพราะพระนางทรงยินยอมอย่างเดียว ถ้าบางหน้ากระดาษของหลุยส์ มารี กริฌองอธิบายถึงพระนางมารีย์ว่ากระตือรือร้นในด้านการช่วยเหลือมนุษย์แล้ว ก็เป็นการกล่าวถึงพระนางมารีย์หลังสิ้นใจแล้วเท่านั้น หลังจากที่พระนางกลายเป็นผู้ช่วยของพระเจ้าในด้านฝ่ายจิตอันบริสุทธิ์ เช่นเดียวกันท่านไม่เคยอธิบายถึงพระนางมารีย์ในฐานะเป็นสตรีผู้ดำเนินชีวิตที่สัมพันธ์กับมนุษย์คนอื่นๆ ในยุคนั้นเลย ตรงกันข้ามแล้วท่านมองพระนางว่าเจียบเฉยเสมอ ไม่เป็นที่รู้จักของใครรอบข้างพระนางและแม้แต่บิดามารดาของพระนางเอง ทำให้พระนางเองศักดิ์สิทธิ์โดยไม่มีสิ่งสร้างใดๆ ช่วยเหลือเลย (TD 2-4) ท่านไม่อธิบายถึงพระนางมารีย์ในช่วงเวลาหรือในการดำเนินชีวิตประจำวันด้วย หรือในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ตรงกันข้ามแล้วท่านชอบที่จะอธิบายถึงพระนางว่าต่างไปจากบรรดาบิดาจารย์และประกาศกในพระคัมภีร์เก่า (TD 16) เรา

วิสัยทัศน์ของมวงฟอร์ดที่มีต่อความศักดิ์สิทธิ์ของพระนางมารีย์นี้ คล้องจองกับวิสัยทัศน์ของท่านต่อการรับเป็นมนุษย์ของพระบุตรพระเจ้าซึ่งแทบจะไม่ได้เป็นมนุษย์ สิ่งนี้คล้องจองกับการที่ท่านมองถึงความศักดิ์สิทธิ์ของคริสตชนผ่านทางความถ่อมตนและการยกตนให้สูงขึ้นไป “... เพื่อว่าพระนางผู้ทรงทำตนยากจนและต่ำต้อย และซ่อนพระนางในห้วงลึกของความไม่มีอะไรเลยด้วยความถ่อมตนอย่างที่สุดตลอดชีวิตของพระนาง จะได้รับรางวัล ยกให้สูงขึ้นและได้รับเกียรติจากองค์พระผู้สูงสุด” (TD 25) ในที่นี้เราเห็นได้ถึงวิสัยทัศน์ทางสังคมที่แบ่งแยกระหว่างความยิ่งใหญ่และความต่ำต้อย มั่งคั่งและยากจน เราเห็นอีกด้วยถึงความต้องการจะชดเชยต่อวิสัยทัศน์อันมีดมณที่ท่านมีต่อมนุษย์ด้วยการยกย่องพระนางมารีย์ “ธรรมชาติบริสุทธิ์ของเรา” (TD 85) เมื่อมองเช่นนี้แล้ว พระนางมารีย์จะอยู่เคียงข้างพระเจ้ามากกว่าเคียงข้างมนุษย์

พระนางมารีย์คล้ายกับพระคริสต์

เมื่อเราพิจารณาถึงคำอธิบายของมวงฟอร์ดต่อบทบาทของพระนางมารีย์ ในการช่วยมนุษย์ให้รอดนั้น เราเห็นว่าท่านอ้างพระคัมภีร์น้อยมาก ในข้อที่ 14-36 ของหนังสือศรัทธาที่แท้จริงซึ่งเป็นเสมือนรากฐานของศรัทธาต่อพระนางมารีย์ของท่านนั้น เราพบการอ้างอิงเพียง 3 ครั้งจากพระวรสารของนักบุญลูกาและยอห์น และข้ออ้างเหล่านี้ก็มีใช้รากฐานของความเป็นมารดาของพระนางมารีย์นัก เหมือนเป็นตัวค้ำยันของข้อเสนอ ช่องว่างเช่นนี้ในปัจจุบันทำให้เราแปลกใจ แต่เข้าใจได้เมื่อเราศึกษาถึงวิธีการต่างๆ ของมารีย์ศาสตร์ในศตวรรษที่ 17

วิธีการของหลุยส์ มารี กร็องต็องต่อมารีย์ศาสตร์นั้นเป็นแบบปิด เกือบตัดขาดจากเทววิทยาอื่นๆ อันเป็นประเพณีทางการเคลื่อนไหวด้านมารีย์ศาสตร์ของศตวรรษที่ 17 Rene Laurentin ได้แสดงอย่างชัดเจน

มารีย์ศาสตร์ในศตวรรษที่ 17 ใช้สิ่งที่เรียกกันว่าข้อโต้แย้งด้านความเหมาะสม สิ่งที่ยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าสามารถกระทำต่อพระนางมารีย์ พระองค์ก็ทรงกระทำมันต่อพระนาง ในความหมายนี้เองที่จะต้องเข้าใจถึงข้อยืนยันบางข้อของมงฟอร์ต ตัวอย่างเช่นพระนางมารีย์เป็นราชินีสวรรค์และในโลกทางพระพร เช่นที่พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขาทางสถานะและทางการเข้าครอบครอง” (TD 38) มงฟอร์ตใช้ข้อโต้แย้งแบบนี้ง่ายๆ เนื่องจากท่านกล่าวในนามของนักเทศน์มากกว่านักทฤษฎี ในรูปแบบประชานิยมของท่านนั้นสวรรค์จะเป็นฝ่ายคอยเน้นย้ำ “เช่นเดียวกับทางธรรมชาติและทางกายก็มีบิดาและมารดา ดังนั้นในด้านเหนือธรรมชาติและฝ่ายจิตก็มีพระบิดาคือพระเจ้าและมาราคือพระนางมารีย์ ลูกๆ ทั้งหมดของพระเจ้า บรรดาผู้ได้รับเลือก มีพระเจ้าเป็นบิดาและพระนางมารีย์เป็นมารดา และผู้ที่ไม่ใช่พระนางมารีย์เป็นมารดาก็ไม่มีพระเจ้าเป็นพระบิดา นี่เองที่บรรดาผู้ไร้ศีลธรรม เช่นพวกเฮเรติกส์ สคิสมาติก ... จึงไม่มีพระเจ้าเป็นบิดา แม้จะอวดว่ามีก็ตาม เพราะพวกเขาไม่มีพระนางมารีย์เป็นมารดา” (TD 30) ในปัจจุบันเราเข้าใจดีขึ้น ถึงข้อด้อยอันใหญ่หลวงของการรวมความเป็นมารดาของพระนางมารีย์เข้ากับความเป็นบิดาของพระ

การประทับอยู่ของพระมารดา

เป็นประเพณีที่จะกล่าวถึง “การเป็นคนกลางของพระนางมารีย์” เมื่อพูดถึงการมีส่วนร่วมให้แบบดั้งเดิมของมวงฟอร์ด วลีนี้อาจไม่เหมาะสมที่สุด บาทหลวงกรีญองเองไม่ใช่ตำแหน่งคนกลางแจกจ่ายพระพรนัก และเมื่อท่านใช้ก็เพื่อหมายความว่าพระนางมารีย์ทรงวิงวอนพระเจ้าแทนมนุษย์ เสมือนเป็นผู้แก้ต่าง เราต้องระลึกด้วยว่า มวงฟอร์ดนำเสนอถึงพระมารดาของพระเยซูในฐานะผู้มีหน้าที่แจกจ่ายพระพรทั้งหมดของพระเจ้า แต่เมื่อท่านอธิบายเรื่องนี้ท่านใช้ภาษาซึ่งไม่ทำให้เราพึงพอใจอีกแล้ว ท่านมีความโน้มเอียงในการนำเสนอพระพรของพระเจ้าในแบบของการรวบรวมพระพร คุณธรรมและกุศลต่างๆ ในแบบของการได้มาหรือเสียไป เมื่อท่านอธิบายบทบาทของพระนางมารีย์ในการช่วยเราให้ได้รับหรือรักษาพระพรเหล่านั้นนั้น ท่านใช้ถ้อยคำที่ชอบใช้กันในกลุ่มพ่อค้าสมัยนั้น “องค์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่นี้มีคลังสมบัติที่มั่งคั่งที่สุด โดยทรงบรรจุทุกสิ่งทั้งดงาม สุกใส หายากและมีค่า... และสมบัติมหิมานี้ก็มีใช้อื่นไกลนอกจากพระนางมารีย์” (TD 23) และท่านแนะนำคริสตชนให้ฝากพระพรเหล่านี้ใน “ภาชนะ” หรือตู้เซฟซึ่งก็คือพระนางมารีย์ “ด้วยความรักอันบริสุทธิ์ พระมารดาผู้แสนดีนี้จะรับทุกสิ่งที่เรามอบให้พระนาง และเมื่อพระนางได้รับของฝาก

การจะเข้าใจส่วนที่ดีที่สุดของข้อคำสอนของท่านนั้น เราต้องย้อนกลับไปดูประสบการณ์ของหลุยส์ มารี กรีญอง ท่านกล่าวถึงกลางคืนและความมืดมิดซึ่งคริสตชนทุกคนควรผ่าน เพื่อจะเข้าถึงการพบปะอย่างสนิทสนมกับพระเจ้า แม้ว่าท่านมีศรัทธาพิเศษต่อพระนางมารีย์แล้ว “แต่หนทางซึ่งก็คือพระนางมารีย์นั้น เราเดินไปได้อย่างนุ่มนวลและสงบ จริงที่ว่าเราต้องทำศึกหนักและต้องเอาชนะความลำบากยิ่งใหญ่ต่างๆ แต่พระมารดาผู้รักใคร่องค์นี้ทำพระนางเองให้ใกล้ชิด ประทับอยู่กับคนใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระนาง เพื่อให้แสงสว่างในความมืด เพื่อส่องสว่างให้เมื่อยามสงสย ให้ความเข้มแข็งในยามที่กลัว สนับสนุนในการทำศึก และในความยากลำบากซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับหนทางอื่นๆ แล้ว หนทางพรหมจารีเพื่อแสวงหาพระคริสต์ก็เป็นหนทางกุหลาบและน้ำผึ้ง” (TD 152) ในข้อความเช่นนี้ เราคงเห็นได้ถึงการสะท้อนออกมาของความใกล้ชิดและการปรากฏตัวของพระนางมารีย์ซึ่งท่านเองได้ประสบ ท่านเองได้บอกกับเพื่อนของท่านบางคน เช่น ยอห์น บัปติส แบลงและปีแอร์ แด บัสติเออร์ว่าท่านรู้สึกถึงการประทับอยู่ของพระนางมารีย์ในตัวตนของท่าน (แบลง 340 ครั้งเค 312) ดูเหมือนว่าประสบการณ์ต่อพระนางมารีย์เช่นนี้ค่อนข้างดั้งเดิมในแวดวงของคริสตชนที่มีชีวิตสนิทกับพระ แน่นนอนว่าเป็นพระพรจากพระเจ้า แต่เราสามารถแยกพระพรจากธรรมชาติได้ไหม การจะเข้าใจถึงพระพรนี้ เราต้องมองมันในประวัติส่วนตัวของหลุยส์ มารี กรีญอง

เราเห็นแล้วว่าอย่างน้อยในช่วงวัยเด็กของท่าน หลุยส์ มารี กรีญองมีความยากลำบากอย่างหนักกับบิดาของตน เราไม่พบความไว้วางใจซึ่งตามปกติลูกชายจะมีต่อบิดาในตัวท่าน เราทราบด้วยว่าในช่วงวัยเด็กนั้นท่านติดมารดาเป็นพิเศษ ยอห์น บัปติส แบลงซึ่งมีรูปแบบการเขียนที่หนักหน่วงนั้น บ่อยๆ แล้วชุกซ่อนความละเอียดอ่อนที่แท้จริงไว้โดยบอกเราว่า “ดูเหมือนว่าความรักต่อพระนางมารีย์นั้นเกิดมาพร้อมกับ

ส่วนหนึ่งนั้นการประทับอยู่ของพระนางมารีย์เอง ที่มิงฟอร์ดเข้าใจอย่างถ่องแท้และยืนยันอย่างจริงจังถึงชีวิตสนิทกับความเป็นมารดาของพระนางมารีย์ในด้านของคริสตชนและศาสนจักร ท่านไม่ได้อธิบายไว้อย่างละเอียดในเชิงเทววิทยาเนื่องเพราะไม่ชอบในด้านนี้ แต่ท่านอธิบายถึงบทบาทนี้ของพระนางมารีย์ด้วยถ้อยคำที่เหนือแหล่งต่างๆ ของท่านขึ้นไป จากนั้นท่านก้าวไกลออกไปอีกในตอนที่เป็นวิญญูณรักรัษ์ ท่านอธิบายว่าคริสตชนได้ประโยชน์จากบทบาทการเป็นมารดาของพระนางมารีย์อย่างไร ตัวอย่างเช่นท่านแสดงให้เห็นว่ามารดาของพระเจ้าช่วยมนุษย์กำจัดรูปแบบความเห็นแก่ตัวที่ละเอียดอ่อนอย่างไร และท่านยืนยันว่าเราจะมีประสบการณ์ของการสนิทกับพระเจ้าได้ยาก ถ้าไม่มีความสัมพันธ์แบบแม่กับลูกต่อพระนางมารีย์ “ข้าพเจ้าไม่คิดว่าผู้ใดจะสามารถมีความเป็นหนึ่งเดียวอย่างใกล้ชิดกับพระเจ้าและเชื้อสัจย์อย่างครบครันต่อพระจิตได้ ถ้าปราศจากการเป็นหนึ่งเดียวอันใกล้ชิดกับพระนางพรหมจารีผู้ศักดิ์สิทธิ์และขึ้นอยู่กับอย่างที่สุดกับความช่วยเหลือของพระนาง” (TD 43) ในการยืนยันที่คู่ค่อนข้างชัดเจนนี้ เราควรเห็นถึง

เพื่อจะอธิบายถึงการประทับอยู่ของพระนางมารีย์ต่อคริสตชน บาทหลวงกริอุองแม้นในบั้นปลายชีวิตก็ใช้คำศัพท์ที่ค่อนข้างกำกวม ตัวอย่างเช่น ใช้คำมากมายเช่น อูระ สวรรค์ ครอบครั้ว ตู้อีล น้ำพุ ต้นไม้ แห่งชีวิต ฯลฯ ในบทความเรื่องศรัทธาที่แท้จริง ท่านใช้คำศัพท์เหล่านี้เหมือนนักเขียนฝ่ายจิตคนอื่นๆ ซึ่งท่านหยิบยืมมาอย่างหน้าซันตาบาน ขึ้นอยู่กับตัวเราเองที่จะค้นหาข้อความที่เป็นส่วนตัวซึ่งท่านอธิบายถึงประสบการณ์ของท่านในด้านความสัมพันธ์เชิงบูชาต่อพระนางมารีย์

พระนางผู้ทรงเชื่อสัตย์

เมื่อมองฟอร์ตกล่าวถึงพระนางมารีย์นั้นคำคุณศัพท์ซึ่งท่านใช้บ่อยที่สุดคือ “เชื่อสัตย์” ตัวอย่างเช่น “พระนางพรหมจารีผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดก็คือพรหมจารีผู้เชื่อสัตย์ ซึ่งเพราะความเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าจึงทำให้ความไม่ภักดีของเอวามีเหตุมาจากความไม่เชื่อสัตย์กลับกลายเป็นดีขึ้นมาใหม่ และกับบรรดาผู้ที่ยึดมั่นอยู่กับพระนาง พระนางก็ให้ความเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าและความเพียรพยายาม” (TD 175) เพื่อจะเข้าใจถึงการเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดที่ท่านเห็นระหว่างพระนางมารีย์และความเชื่อสัตย์ เราต้องระลึกว่าท่านมีแนวทางในเชิงลบกับยุคของท่าน การมองในแง่ร้ายนี้เนื่องมาจากการที่ท่านต่อต้านความก้าวหน้าทางสังคมและวิทยาศาสตร์ และที่ยิ่งสำคัญคือประสบการณ์ที่ท่านมีกับความไม่แน่นอนของมนุษย์ “อา มีต้นสนสีดาแห่งเลบานอน มีดวงดาวในท้องฟ้าเท่าใดที่ตกอย่างน่าสงสารและสูญเสียดวงสูงเด่นและความสุกใสทั้งหมดไปในฉับพลัน อะไรทำให้เกิดการผันแปรนี้หรือ ไม่ใช่เพราะขาดพระพรซึ่งไม่เคยมีใครขาด แต่เป็นการขาดความถ่อมตน พวกเขาคิดว่าตนนั้นเข้มแข็งและดีพอแล้วมากเกินไป พวกเขาคิดว่าที่พักของพวกเขามั่นคงพอ และมีทุนรอนมากพอที่จะปกป้องสมบัติอันมีค่าคือพระพรและเพราะการไว้วางใจในตนเองที่สังเกตไม่เห็น (แม้ตนจะรู้สึกว่าคุณกำลังวางใจที่สุดต่อพระพรของพระเจาก็ตาม) จนพระเจ้าผู้ทรงยุติธรรมที่สุดไม่ยุ่งเกี่ยว

เพื่อที่จะแก้ไขแนวโน้มนี้อาบาทหลวงมวงฟอร์ดเสนอให้ถวายตนทั้งครบเป็นทาสรักของพระนางมารีย์ ในการกระทำดังนี้ท่านกำลังถือตามข้อคำสอนของเบรุต แต่ท่านรู้สึกถึงความจำเป็นที่จะเน้นตรงการมอบแด่พระนางมารีย์ “สิ่งดีงามภายในและฝ่ายจิตของเรา ซึ่งก็คือกุศล คุณธรรมและกิจการดีต่างๆ ของเรา” (TD 127) การที่ท่านกล่าวถึง ‘สิ่งดีๆ ภายใน’ เหล่านี้มันท่านกำลังใช้ข้อความที่หยิบยืมมาจากเทววิทยาแบบคงที่ของยุคนั้น เช่นเดียวกันเมื่อท่านต้องการเปลี่ยนสภาพจิตใจ ความตั้งใจและคุณธรรมต่างๆ เป็นสภาพจิตใจ ความตั้งใจและคุณธรรมของพระนางมารีย์นั้น เราารู้สึกได้ถึงการจัดการทางการเงินซึ่งทำให้ชีวิตของพระเจ้าในตัวเราหดสั้นลง แต่เหนือภาษาเช่นนี้ที่ทำให้เราสับสนในสมัยนี้นั้น เราควรเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องละวางในห้วงลึกของจิตใจเราเอง เพื่อจะเข้าใจในสิ่งนี้นั้น เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เราต้องหันกลับไปดูวิวัฒนาการส่วนตัวของมวงฟอร์ด

เมื่อตอนเป็นสามเณรใหญ่อยู่ที่แซงต์ ซูลปีสนั้น ความสนใจของหลุยส์ มารีย์อยู่ตรงการภาวนาและพระนางมารีย์ ด้วยทัศนคติที่คุณแล้วยังมีใช้การถวายเป็นบูชาจริงๆ เราอาจเห็นได้ถึง “อารมณ์การเป็นเจ้าของที่หลบเข้ามาในกิจการดีที่สุดของเรา” ซึ่งท่านกล่าวต่อภายหลัง มโนธรรมของท่านในด้านของความสัมพันธ์กับพระเจ้าและพระนางมารีย์ใ้สสะอาดยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ท่านเข้าถึง “เสรีภาพภายในอันยิ่งใหญ่คือเสรีภาพของบุตรพระเจ้า... องค์กรเจ้านายที่ดี... ผู้ช่วยเราจากความตะขิดตะขวงใจและความกลัวแบบทาสที่ทำให้วิญญาณเกิดใจแคบ ถูกกั๊กขังและสับสน... ทำให้จิตใจกว้างด้วยความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ต่อพระเจ้า” (TD 169) ทีละน้อยท่านก็พบเสรีภาพแบบเดียวกันนี้ในด้านความสัมพันธ์กับพระนางมารีย์ แทนที่จะพบแต่ความพึงพอใจต่อความต้องการของท่านในพระนาง ท่านพบว่าพระนางคือผู้ที่ท่านวางใจได้เต็มที่

ในมุมมองของมงฟอร์ตนั้น การเพียรพยายามเป็นผลโดยเฉพาะจากความศรัทธาที่ครบต่อพระนางมารีย์ เพราะพระนางทรงมีพระพรพิเศษที่จะทำให้เราเชื่อสัตย์ “บรรดาคนรับใช้ขององค์พรหมจารีผู้เชื่อสัตย์ที่มีส่วนร่วมในความเชื่อสัตย์และความแน่วแน่ของพระนาง” (TD 101) ผลของความศรัทธาต่อพระนางมารีย์นั้นเนื่องมาจากความจริงที่ว่า พระมารดาของพระเจ้าได้เป็นบุชาที่ดีที่สุดในบรรดาคริสตชนและโปรงใสที่สุดต่อพระเจ้า “พระนางมารีย์นั้นสัมพันธ์กับพระเจ้าจริงๆ ข้าพเจ้าขอเรียกพระนางเป็นความสัมพันธ์กับพระเจ้า ผู้มีชีวิตอยู่เพียงเพราะพระเจ้า พระนางคือเสียงสะท้อนของพระเจ้า ผู้ทรงกล่าวและพูดซ้ำๆ ถึงพระเจ้าเท่านั้น... เมื่อพระนางได้รับการสรรเสริญพระเจ้าทรงได้รับเกียรติและความรัก และผ่านทางพระนางมารีย์พระเจ้าทรงได้รับของขวัญต่างๆ” (TD 225) นี่เป็นหน้ากระดาษที่สดใสที่สุดหน้าหนึ่งซึ่งมงฟอร์ตได้เขียนเกี่ยวกับพระนางมารีย์ ท่านได้พบความสดใสนี้จากการที่มีประสบการณ์ด้านความสัมพันธ์กับพระนางมารีย์ที่บริสุทธิ์กว่าและลึกซึ้งกว่า และในการละวางไปเรื่อยๆ ซึ่งถึงจุดสุดยอดในตอนที่ท่านสิ้นใจ แต่การทำบริสุทธิ์นี้ไม่อาจแยกได้จากประสบการณ์ด้านแพรธรรมของท่าน

พระนางมารีย์คือการมาถึงของพระอาณาจักร

ความสัมพันธ์ของมงฟอร์ตกับพระนางมารีย์และงานแพร่ธรรมของท่านค่อยๆ ซึมซับกันและกัน ในจดหมายซึ่งท่านเขียนในเดือนธันวาคม 1700 หกเดือนหลังรับศีลบรรพชา เราพบว่าท่านสองจิตสองใจระหว่างความปรารถนาต่อชีวิตปกปิดและความกระตือรือร้นต่อการมีส่วนร่วมในการแพร่ธรรม และในปี 1703 เช่นกัน ท่านถูกประจัญให้ละทิ้งกิจกรรมเพื่อเลือกสันโดษ ก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ท่านทำสำเร็จในการผสมผสานแนวโน้มนี่ทั้งสองนี้ แต่ตัวท่านเองก็เปิดเผยถึงวิวัฒนาการนี้น้อยมาก เพราะด้วยภาษาแบบสุดโต่งบางครั้งท่านเน้นว่าคริสตชนที่แท้จริงไม่ควรทิ้งชีวิตภายในซึ่งเขาต้องทำให้ตนเองเป็นหนึ่งเดียวกับพระนางมารีย์ และในบางครั้งบอกว่าต้องปฏิเสธที่จะปิดตนเองเพื่อจะ “ออกไปจากเยรูซาเลม” (แบบลง 327) สิ่งนี้แสดงว่าเราจะต้องรอบคอบที่สุดในการจัดการกับคำกล่าวในด้านเดียวของมงฟอร์ต มีความเสี่ยงที่จะลืมนอีกองค์ประกอบหนึ่งซึ่งสำคัญพอๆ กัน และเช่นนี้ก็จะทำให้ภาพลักษณ์ที่แท้จริงของท่านบิดเบี้ยวไป

อย่างไรก็ตามเมื่ออ่านงานเขียนของบาทหลวงกริญอง เราก็พบข้อความบางตอนที่นี่บ้างที่โน้มนางซึ่งแสดงว่าท่านผสมผสานศรัทธาต่อพระนางมารีย์ของท่าน เข้ากับความกระตือรือร้นด้านการแพร่ธรรมได้สำเร็จ “บรรดาวิญญูณที่ยิ่งใหญ่ที่เปี่ยมไปด้วยพระพรและความกระตือรือร้นจะได้รับเลือกให้ยื่นด้านบรรดาศักดิ์ของพระเจ้า... และพวกเขาจะโดดเด่นในด้านศรัทธาต่อพระนางพรหมจารีผู้ศักดิ์สิทธิ์ สุกใสไปด้วยแสงของพระนาง หล่อเลี้ยงด้วยน้ำนมของพระนาง นำโดยจิตของพระนาง สนับสนุนด้วยแขนของพระนาง... จนถึงขั้นว่าพวกเขาจะต่อสู้ด้วยแขนข้างหนึ่งและแขนอีกข้างหนึ่งก็จะก่อสร้าง ด้วยแขนข้างหนึ่งพวกเขาจะต่อสู้ เอาชนะและบทขี้เสเรติกและความนอกรีตของพวกเขา... บรรดาคณบาปและความชั่วร้ายของพวกเขา และแขนอีกข้างหนึ่งก็จะก่อสร้าง... เมืองทิพย์ของพระเจ้า ซึ่งก็มีโซ่ไร้อื่นนอกจากพระนางพรหมจารีผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด” (TD 48) เราต้องเรียนรู้ที่จะเจาะลึกลงไปในภาษาเช่นนี้ซึ่งดูๆ เหมือนเด็กทารกและชอบสงครามจนเกินไปในขณะเดียวกัน ลึกลงไปนั้นเราได้พบความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพันธกิจและพระนางมารีย์ ซึ่งบาทหลวงกริญองตระหนักถึงในแบบพัฒนาไปเรื่อยๆ เราไม่อาจพูดถึงมงฟอร์ตที่มีวุฒิภาวะจมอยู่กับกิจการแพร่ธรรม โดยไม่แสดงว่าท่านถวายแด่พระนางมารีย์เป็นที่สุด สำหรับท่านแล้วพระนางเป็นตัวแทนของคุณค่าต่างๆ ด้านภายในและการเพ่งพิศ ในทางกลับกันนั้นเราไม่มีสิทธิที่จะ

การผสมผสานซึ่งเป็นผลของวิวัฒนาการอันยาวนานนั้น เห็นได้ในทัศนคติของม่งฟอร์ตต่อพระนางมารีย์ บรรทัดแรกของหนังสือบทความเรื่องศรัทธาที่แท้จริง อย่างน้อยบรรทัดแรกๆ ที่หลงเหลือให้เราได้เห็น กำหนดพระนางมารีย์ในทันใดในมุมมองของการเสด็จมาของพระคริสต์ครั้งที่สอง “โดยผ่านทางพระนางพรหมจารีมารีย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดพระเยซูคริสต์ทรงมาในโลกนี้ และผ่านทางพระนางด้วยที่พระองค์จะปกครองโลก” (TD 1) วลีเช่นนี้ไม่พบในงานเขียนใดๆ เกี่ยวกับศรัทธาต่อพระนางมารีย์ที่ม่งฟอร์ตได้อ่านมา ดูเหมือนจะเป็นผลจากแรงบันดาลใจส่วนตัวของท่าน บทความที่เหลือชื่อสัตย์ต่อแนวทางเบื้องต้นนี้ บาทหลวงกรีญองนำเสนอถึงพระนางมารีย์ในแบบที่หันมาหามนุษย์มากกว่าพระเจ้า ท่านกล่าวถึงความเปี่ยมมารดาฝ่ายสวรรค์ของพระนางน้อยกว่าความเป็นมารดาของพระศาสนจักรของพระนาง นี่เองที่ทำให้เราไม่สามารถเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์ถึงสิ่งที่ท่านกล่าวเกี่ยวกับพระนางมารีย์และศรัทธาต่อพระนางมารีย์ ถ้าไม่ได้ดูว่าท่านมองพระศาสนจักรอย่างไร

บทที่ 4

พระศาสนจักรที่บริสุทธิ์มากด้วยการทำตนเป็นหนึ่งในเดียวกับสัตบุรุษ

ขณะที่ม่งฟอร์ตอุทิศวิสัยทัศน์ของท่านต่อพระนางมารีย์ลงในงานเขียนนั้น ในบทเพลง 164 บท หรือในบทเทศน์ 300 บท ไม่มีแม้เพียงบทเดียวที่กล่าวถึงพระศาสนจักร ส่วนที่ขาดหายไปนี้ดูเป็นสิ่งสำคัญในปัจจุบันนี้ แต่ต้องเข้าใจแนวคิดของการเทศน์มีขั้วตามทีกระทำกันในตอนนั้นทุกแห่งหนในฝรั่งเศส

มองพระศาสนจักรเชิงวิเคราะห์

ให้เรามาดูอีกหนึ่งของท่านซึ่งท่านกำลังภาวนาขอธรรมทูตเป็นตัวอย่าง “... พระศาสนจักรของพระองค์นั้นอ่อนแอและค้างพริ้วด้วยอาชญากรรมต่างๆ ของลูกๆ” (PE 20) แม้จะยกให้ในด้านความชำนาญในการเทศน์ เราคงต้องยอมรับว่าสิ่งที่ท่านกล่าวในที่นี้ตรงกันกับสิ่งที่ท่านกล่าวในข้อความอื่นๆ

เมื่อเราสำรวจถึงทัศนคติที่ท่านมีต่อสภาพการณ์จริงของพระศาสนจักรที่ท่านดำเนินชีวิตอยู่ เราพบว่าท่านประณามเกือบทุกส่วนที่ประกอบเป็นพระศาสนจักร... ท่านโจมตีนักบวชทั้งสองเพศ ซึ่งส่วนมากแล้วหันหลังให้กับการแพร่ธรรมและหันไปหลบอยู่ในอารามและคอนแวนต์ของพวกเขา (LAC 2) ท่านประณามบรรดานักเทววิทยาซึ่งหยิ่งผยอง ไร้แต่สมองและพึงพอใจในตนเอง (TD 65, 93, 245) ท่านวิจารณ์บรรดาผู้ศรัทธาซึ่งดำเนินชีวิตอยู่ในความมั่นคงของความเพื่อหนีจากการรำพึงต่างๆ ที่หยิ่งผยอง (SAR 51) ท่านรุนแรงโดยเฉพาะกับบรรดาพระสงฆ์ ซึ่งส่วนมากแล้วเป็นนักเทศน์ที่อยู่ไปวันๆ โดยรักความสะดวกสบายและสมบัติ (RM 6, 60) สุดท้ายมีความดีใดๆ บ้างไหมในพระศาสนจักรที่ท่านดำเนินชีวิตอยู่ เกือบไม่มีเลย สำหรับท่านแล้วจำนวนคริสตชนที่แท้จริง แม้แต่พระสงฆ์ดีๆ นั้นมีน้อยมาก “น้อยมาก

ในปัจจุบันนี้เรามองว่าวิสัยทัศน์เช่นนี้ดูมีมิติแน่นอนว่าเราต้องยกให้กับวาทศิลป์ที่เกินจริงไปบ้าง ความจริงคือบาทหลวง กรีญองร่วมมือกับบรรดาพระสงฆ์อย่างกระตือรือร้น ซึ่งทั้งหมดยังไม่ใช่ดีที่สุดในอีกด้านหนึ่งนั่นการวิจารณ์นี้ยิ่งดูรุนแรง เมื่อเราศึกษาถึงสภาพการณ์ของพระศาสนจักรฝรั่งเศสในช่วงปี 1700 ตรงข้ามกับการยืนยันของบรรดานักเขียนชีวประวัตินักบุญ เราทราบว่าพระศาสนจักรในตอนนั้นมีชีวิตชีวามากกว่าในช่วงหลายๆ ศตวรรษในอดีต ถ้าเรารู้ที่กรณีของพระสงฆ์ เราคงจะสังเกตเห็นว่าการฟื้นฟูเป็นเวลาคึ่งศตวรรษได้เปลี่ยนพวกเขา แม้ว่าแนวทางนี้จะเริ่มเชิงซ้าลงแล้วก็ตาม ตัวอย่างเช่น พระสงฆ์เกือบทั้งหมดมีศีลธรรมดี ได้รับการฝึกอบรมทางเขาวนัญญูอย่างเข้มข้นและได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยวิถีชีวิตจิตที่ถูกต้อง และมีได้ขาดความรื้อร่นต่องานแพร่ธรรม จะอธิบายถึงการวิจารณ์อย่างรุนแรงของกรีญอง เดอ มงฟอร์ตต่อพระศาสนจักรในสมัยของท่านอย่างไรดี

ข้ออธิบายข้อหนึ่งคือบาทหลวงกรีญองมีความสัมพันธ์อันยากลำบากกับพระสงฆ์อื่นๆ ระลึกถึงความลำบากต่างๆ ที่ท่านมีเมื่อยังเป็นสงฆ์หนุ่มกับบรรดาสงฆ์ของเมืองบัวติเออร์และปารีสก็พอแล้ว ความขัดแย้งทั้งหลายนั้น ส่วนใหญ่เนื่องมาจากลักษณะนิสัยที่ไม่เข้าสังคมนักและความลำบากที่ท่านได้ประสบในการเข้าร่วมกับกลุ่มสงฆ์ ความจริงข้อนี้สำคัญต่อการเข้าใจถึงวิสัยทัศน์ที่มีมิติของพระศาสนจักรและสงฆ์ แต่ก็มีไม่ใช่เพียงข้อเดียว โดยที่หลุยส์ มารีนีมีนวลขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปและทำสำเร็จในการเป็นส่วนหนึ่งของกิจการอภิบาลของสังฆมณฑล ท่านได้เขียนข้อความที่รุนแรงที่สุดในด้านความอ่อนแอและความไม่บริสุทธิ์ของพระศาสนจักรในช่วงเวลาก่อนนั้น ดังนั้นเราจึงต้องมองหาข้ออธิบายใหม่

พระศาสนจักร กายทิพย์ของพระคริสต์

วิสัยทัศน์ของมงฟอร์ตนั้น มีพื้นฐานจากการฝึกอบรมฝ่ายจิตที่ท่านได้รับในบ้านเณรใหญ่มากกว่าในด้านวิชาการทางเทววิทยาที่ท่านเรียนที่นั่น ตั้งแต่เบรุตตลอดศตวรรษที่ 17 กลุ่มออกุสติเนียนชอบคำนึงถึงพระศาสนจักรว่าเป็นกายทิพย์ของพระคริสต์ มงฟอร์ตได้รับวิสัยทัศน์นี้มาเต็มที่ ซึ่งมีแรงบันดาลใจมาจากนักบุญเปาโล และสิ่งนี้เป็นพื้นฐานในทุกสิ่งที่ท่านกล่าวเกี่ยวกับชีวิตคริสตชน บ่อยๆ แล้วบาทหลวงมงฟอร์ตจะอ้างถึงภาพลักษณ์ของกายทิพย์นี้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะเมื่อท่านกล่าวถึงบทบาทของพระนางมารีย์ในชีวิตคริสตชน “ถ้าพระคริสต์ซึ่งเป็นองค์ศิระะทรงถือกำเนิดมาจากพระนาง ดังนั้นบรรดาผู้ได้รับเลือกซึ่งเป็นสมาชิกต่างๆ ของศิระะ...” (TD 32) “พวกท่านต่างเป็นสมาชิกของพระเยซูคริสต์... ถ้าพวกท่านถูกนำโดยพระจิตองค์เดียวกัน และถ้าพวกท่านดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์ องค์ศิระะของพวกท่าน...” (LAC 27) ข้อคำสอนเกี่ยวกับพระกายทิพย์นี้เน้นที่กิจการอภิบาลทั้งหมดของท่านท่ามกลางผู้คน

อย่างไรก็ตามเราไม่ควรใช้วิธีการมองพระศาสนจักรในศตวรรษที่ 20 ของเราด้วยภาพลักษณ์ของพระกายทิพย์นี้กับมงฟอร์ต โดยเฉพาะในข้อหนึ่งที่แตกต่างกันอย่างสำคัญ เมื่อบาทหลวงกริฌองใช้คำต่างๆ เช่นกายทิพย์ กลุ่ม เถาองุ่น ผู้คน ฯลฯ เพื่อหมายถึงคริสตชน ท่านมิได้คิดถึงบรรดาผู้รับศีลล้างบาปว่าเป็นชุมชน ที่สำคัญนั้นท่านคิดไปถึงความสัมพันธ์ในแนวคิดที่ทำให้คริสตชนแต่ละคนเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ อย่างไรก็ตามในฐานะนักเทศน์ที่ประชานิยม ท่านเคยชินอยู่กับการจัดการฝูงชน แต่ด้านสังคมวิทยาของการกระทำดังนี้ ไม่ช่วยท่านหรือผู้คนร่วมสมัยกับท่านให้มีพื้นฐานทางเทววิทยาถึงวิสัยทัศน์กลุ่มของการช่วยให้รอด วิสัยทัศน์ของพระศาสนจักรในแบบพระกายทิพย์ทำให้ท่านต้องมีข้อผูกมัดต่อความศักดิ์สิทธิ์ส่วนตัว ซึ่งเชื่อมโยงกับวิธีการมองพระเยซูคริสต์ของท่านว่าทรงประทับอยู่ในคริสตชนแต่ละคน

ข้อผูกมัดต่อความศักดิ์สิทธิ์แบบนี้ นั้น ชัดเจนในรูปแบบที่มงฟอร์ตอธิบายและเสนอการกลับใจต่อสามัญชนที่ท่านทำงานด้วย ท่านไม่เคยชินกับความแตกต่างระหว่างการช่วยให้รอดและความศิบริบูรณ์สำหรับท่านรวมทั้งกลุ่มออกุสติเนียนในศตวรรษที่ 17 นั้น การซื่อสัตย์ต่อศีลล้างบาปเรียกร้องให้กลับใจอย่างถึงรากถึงโคนอย่างที่สุด สิ่งใดที่แสดงออกถึงการประนีประนอมระหว่างความเชื่อและชีวิตด้านสังคมแล้วจะต้องตัดทิ้งไปโดยถือว่าเป็นฝ่ายโลก จริงที่ว่าในเชิงปฏิบัตินั้นท่านเข้าใจถึงความจำเป็นของสามัญชน

พระศาสนจักรที่เป็นกลุ่มน้อยๆ

ในความคิดของมงฟอร์ตนั้นพระศาสนจักรมิได้ขยายไปครอบคลุมกลุ่มโปรเตสแตนต์ แต่จำกัดอยู่กับกลุ่มคาทอลิกที่อยู่ในสภาวะพระพรเท่านั้นและต่อไปจะให้เห็นพระเจ้าในสวรรค์ บรรดาคนบาปคือคนแปลกหน้า คนถ้อย แกะดำที่จะต้องขับออกไปจากฝูง (LAC 15) มีแต่บรรดาผู้ถูกเลือกสรรเท่านั้นที่เป็นสมาชิกของพระเยซูคริสต์ พระนางมารีย์องค์มารดาของบรรดาคริสตชนจะดูแลแต่บรรดาผู้ถูกเลือกสรรเท่านั้น (TD 32-33) กรอบของพระศาสนจักรครั้งนี้คับแคบและถือตัวเกินไป

เราไม่ควรเข้าใจผิดกับการระบุถึงพระศาสนจักรว่าเป็นบรรดาผู้ถูกเลือกสรร สำหรับบาทหลวงมงฟอร์ตนั้นการร่วมในพระศาสนจักรมิใช่ข้อแก้ตัวเพื่อว่าตนเองจะได้ไม่ต้องออกแรงส่วนตัว ทั้งในด้านการทรมานตนเองและการแพร่ธรรม ท่านถึงกับทำให้ชีวิตของท่านเองนั้นสิ้นด้วยการทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แต่ในอีกด้านหนึ่งท่านจะเห็นอกเห็นใจต่อคนบาปหนาโดยเฉพาะในงานอภิบาลของท่านดังที่ผู้ร่วมงานกับท่านบาทหลวง แด บิสติเออร์ได้ยืนยันไว้ “ท่านพูดเสมอว่า ข้าพเจ้าขอเลือกต้องอยู่ในไฟชำระ เพราะใจดีเกินไปกับบรรดาผู้กลับใจ ดีกว่าจะปฏิบัติต่อพวกเขาเคร่งครัดเกินไป” (กรังเด 377) แต่เราก็ไม่อาจหลับหูหลับตาต่อความจริงที่ว่ามงฟอร์ตระบุถึงพระศาสนจักรว่าเป็นบรรดาผู้ถูกเลือกสรรเท่านั้น

พวกเราที่ค่อนข้างจะขยายขอบเขตของพระศาสนจักรออกไปให้มากเท่าที่จะมากได้นั้น มองการจำกัดนี้ว่าใจแคบมาก การจะเข้าใจความคิดด้านนี้ของมงฟอร์ต เราต้องเตรียมที่จะเข้าใจถึงมุมมองที่เป็นอยู่ในศตวรรษที่ 17 ของฝรั่งเศส ดังที่ Louis Cognet ได้อธิบายไว้อย่างดีในการศึกษาถึงพระศาสนจักรของ Port-Royal ว่า จุดเริ่มต้นของกลุ่มออกัสตินเนียนมิใช่พระศาสนจักรในแบบสังคมที่มองเห็นได้ แต่เป็นพระ

นวนอบอย่างที่สุดต่อบรรดาพระสังฆราช

แม้ว่าบาทหลวงมงฟอร์ตมองพระศาสนจักรในด้านที่ไม่อาจเห็นได้และด้านชีวิตสนิทกับพระ แต่ท่านก็ไม่ละเลยมิตินอกและสังคมไป การซื้อสัตย์อย่างที่สุดของท่านต่อตำแหน่งของสงฆ์เป็นข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดในเรื่องนี้ ท่านเดินทางไปกรุงโรมเพื่อขออนุญาตพระสันตะปาปาเดินทางไปในเขตมิชชัน ที่สำคัญที่สุดนั้น ท่านแสดงออกถึงการนวนอบอย่างที่สุดต่อบรรดาพระสังฆราชผู้ซึ่งเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดตัวท่านที่สุด แต่มีก็ครั้งที่ท่านต้องลำบากลำบากภายใต้การปกครองของพวกท่านเหล่านั้น และในปี 1714 ขณะกำลังปรึกษากับยอห์น บัปติส แบลงท่านสามารถยืนยันได้ว่า ท่านไม่เคยแสดงความไม่นวนอบต่อพวกท่านเหล่านั้น และไม่เคยรับงานหรือทำงานโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากพวกท่าน ท่านอธิบายอย่างชัดเจนว่าเมื่อไรที่พระสังฆราชบอกให้ท่านหยุดทำงาน ท่านก็นวนอบตามนั้น (แบลง 338-339) สิ่งนี้เป็นเรื่องตรงกันข้ามกับการปฏิเสธพระศาสนจักรที่มองเห็นได้

มงฟอร์ตไปไกลกว่านี้อีกในด้านการนวนอบต่อบรรดาพระสังฆราช เมื่อท่านเขียนธรรมนูญสำหรับศิษย์ฝ่ายชายของท่านนั้น ท่านเตรียมเพียงสองบ้าน หลังหนึ่งสำหรับคนหนุ่มที่รับการฝึกอบรม และอีกหลัง

การมุ่งเอาชนะความเฉื่อยชาของพระศาสนจักร

ภาพลักษณ์ทางการทหารเช่น กองทัพ และกองร้อย สงครามและการรบ มีมากมายเมื่อมองฟอรัต์ กล่าวถึงคริสตชนที่แท้จริง สิ่งนี้ไม่เพียงสะท้อนถึงฝรั่งเศสซึ่งในสมัยนั้นทำสงครามกับประเทศเพื่อนบ้าน อยู่เสมอ แต่เป็นผลจากลักษณะนิสัยของท่านที่กระตือรือร้นจะต่อสู้กับศัตรูมากด้วย เป็นการแสดงออกถึง วิสัยทัศน์บางส่วนของพระศาสนจักรพอๆ กันด้วย ซึ่งตามความคิดของท่านแล้วก็คือกลุ่มของพระนางมารีย์ ที่ต่อสู้กับงูและลูกหลานของมัน

ถ้างานมิชชันนั้นในเบื้องต้นเป็นการสู้รบสำหรับบาทหลวงกริยองแล้ว ก็เกือบไม่ใช้การต่อสู้กับกลุ่มโปรเตสแตนต์ ซึ่งท่านเกือบไม่เกี่ยวข้องด้วยเลย และยังไม่ใช่การสู้รบกับผู้ไม่มีความเชื่อซึ่งในตอนนั้นเกือบไม่มีเลยในประเทศฝรั่งเศสตะวันตก มันเป็นการต่อสู้กับคาทอลิกที่ไม่ดีหรือไม่รื้อนร่นซึ่งท่านเรียกว่าฝ่ายโลก สำหรับท่านนั้นฝ่ายโลกเป็นการรวมตัวกันโดยทั่วไปของบรรดาคณบาศ ของคริสตชนทั้งหมดที่ไม่อยู่ในกลุ่มน้อยของผู้ได้รับเลือกสรร เราอาจแปลกใจกับทัศนคติที่ก้าวร้าวของท่านสาวกประชานิยมเช่นบาทหลวงมงฟอร์ตต่อบรรดาคณบาศ เราไม่อาจเข้าใจได้ถึงความเคร่งครัดนี้โดยไม่คำนึงถึงความใจดีเป็นที่สุดที่ท่านแสดงต่อบรรดาคณบาศกลุ่มเดียวกันนี้ ในความคิดของบาทหลวง แด บัสติเออร์ผู้เป็นพยานยืนยันที่ดีที่สุดต่อกิจการแพร่ธรรมของท่านนั้น “แม้ว่าบาทหลวง เดอ มงฟอร์ตนั้นมีชื่อเสียงในด้านเข้มงวดที่สุดต่อบรรดาคณบาศหนาที่สุดก็ไปแก้บาปกับท่านมากกว่าจะไปหาธรรมทูตคนอื่นๆ” (กรังเด 377) ในความเป็นจริงนั้นการเคร่งครัดนี้มีได้หมายถึงบุคคลมากเท่ากับสังคมคริสตชน การติเตียนของบาทหลวงกริยองนั้นพุ่งไปที่สังคมพอๆ กับกำหนดรูปแบบพฤติกรรมให้บรรดาคณบาศที่ไม่ดำเนินชีวิตสอดคล้องกับพระวรสาร ดังนั้นจึงจำต้องต่อสู้กับสังคมเช่นนี้หรือไม่ก็หนีจากไปเสีย การติเตียนของท่านนั้นพุ่งไปที่พระศาสนจักรด้วย จากความจริงที่เป็นสังคมที่มีการจัดการ ติดอยู่กับยุคสมัยพร้อมภาระต่างๆ จากสภาพการณ์นี้

มงฟอร์ต ประณามต่อภาระต่างๆ ของพระศาสนจักรเชิงสถาบัน โดยเฉพาะในหมู่สงฆ์และหมู่คณะนักบวช ท่านดำเนินสังฆที่จิตใจอยู่กับระบบเงินตำแหน่งสงฆ์ซึ่งให้ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ สำหรับท่านแล้วสิ่งนี้ห่างไกลจากความยากจน เสรีภาพและความกระตือรือร้นของบรรดาอัครสาวก (RM 2, 6) ท่านดำเนินธรรมทูตและหมู่คณะนักบวชว่า มีแนวโน้มอยู่ประจำที่และพอใจอยู่แต่กับประเพณีดั้งเดิมแทนที่จะทำให้อัตนธรรมของผู้ก่อตั้งมีชีวิตชีวา (RM 2) จะผิดพลาดถ้ามองสิ่งนี้เป็นความตรงกันข้ามระหว่างชีวิตหมู่คณะแบบองค์กรและงานเทศน์มิชชัน โดยในปี 1714 ในช่วงของการปรึกษากันกับยอห์น บัปติส แบลงนั้น มงฟอร์ตต่อต้านบรรดาผู้ใช้ชีวิตในหมู่คณะและบรรดาผู้ทำการแพร่ธรรม โดยท่านกำลังคำนึงถึงสองทัศนคติพื้นฐานในพระศาสนจักรที่ก้าวข้ามสองวิถีชีวิตนี้ออกไป “ท่านเสริมว่ามีปรัชญา

เราต้องยอมรับว่าการวิจารณ์มิใช่จะไม่คลุมเครือ สิ่งที่มีมฟอร์ดไม่เห็นด้วยก็คือความหนักอึ้งของ พระศาสนจักรเชิงสถาบัน ซึ่งถ้าไปไกลอย่างสุดโต่งก็จะกลายเป็นการไม่ยอมรับสถาบันนั่นเอง แต่ก็มีมิใช่ เช่นนั้น อย่างน้อยในช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านเมื่อท่านก่อตั้งศิษย์ด้วยการให้มีโครงสร้าง อย่างไรก็ตาม ต้องยอมรับว่า ท่านมีความลำบากใจที่จะยอมรับพระศาสนจักรในฐานะเป็นสังคม สิ่งนี้ยังชัดเจนใน แผนการในวัยรุ่นของท่านหรือในการก่อตั้งกลุ่มปรีชาญาณที่เมืองบัวติเออร์ในปี 1702 ท่านเห็นได้ชัดเจนซึ่ง หาได้ยากในยุคนั้น ว่าพระศาสนจักรในยุคของท่านกำลังเฉื่อยลง ไม่เคลื่อนไหวและเข้าที่เข้าทางแล้ว ใน บริบทของพระศาสนจักรยุค 1700 เช่นนี้ การคัดค้านของมฟอร์ดนี้เป็นประกาศที่แท้จริงในช่วงที่ ประกาศหาได้ยาก การคัดค้านนี้ทำให้ท่านหวังว่าพระศาสนจักรจะเปลี่ยนโฉมหน้าเสียใหม่

พระศาสนจักรที่มีโฉมหน้าต่างออกไป

เมื่อได้เผชิญหน้ากับสถานการณ์ในพระศาสนจักรเช่นนี้ ตามที่ท่านมองเมื่อใกล้ปี 1715 บาทหลวง มฟอร์ดได้พบแรงกระตุ้นในวัยรุ่นของท่านอีกครั้งหนึ่ง และมองโฉมหน้าพระศาสนจักรต่างออกไป

ความปรารถนาเช่นนี้หล่อเลี้ยงโดยกระแสจากกลุ่มออกัสตินิเยน ซึ่งตลอดศตวรรษที่ 17 ปรารถนาอย่างแรงกล้าที่หันกลับไปสู่พระศาสนจักรแรกเริ่ม มงฟอร์ตได้เขียนกฎเกณฑ์ของการถือความยากจนจากใจจริงของพระศาสนจักรแรกเริ่ม (OC 1695) เช่นเดียวกันท่านอ้างอิงบรรดาอัครสาวกเพื่อให้แรงบันดาลใจต่อรูปแบบชีวิตของท่าน โดยไม่มีการรับประกันทางเศรษฐกิจ ขึ้นอยู่กับเพียงการให้ทาน ยอห์น แบปติสแตงซึ่งรู้จักท่านดีได้บอกกับท่านในปี 1714 “ว่าชีวิตที่ยากจนมาก ลำบากมาก ละวางมากต่อพระญาณสอดส่องนั้นเหมาะกับบรรดาอัครสาวก ผู้ที่มีพลังกำลัง พระพรและคุณธรรมพิเศษ” (แบบลง 341) บาทหลวงกริฌองพบแรงบันดาลใจจากอัครสาวกสำหรับการนิยมนำมาทำตามสมัยของท่าน เมื่อเผชิญหน้ากับพระศาสนจักรในยุคของท่าน

แต่แม้จะมีจินตนาการสูง การนิยมนำมาทำตามสมัยของมงฟอร์ตก็ไม่สามารถพึงพอใจอยู่แต่กับอดีตต่อไป เนื่องจากความปรารถนาของท่านที่จะเปลี่ยนแปลงพระศาสนจักรนั้นขัดแย้งกับสถานการณ์ในยุคนั้น ท่านจึงหันไปหาอนาคตโดยสัญชาตญาณ ในสิ่งที่ท่านเขียนในตอนปลายชีวิตของท่าน บางครั้งท่านเปลี่ยนอย่างง่ายดายจากปัจจุบันไปสู่อนาคต ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดก็คือคำอธิบายของท่านถึงยุคหลัง

บาทหลวงกริฌองพรรณนาถึงอนาคตอันไกลโพ้นของพระศาสนจักร ด้วยภาษาเชิงวรรณกรรมวิจิตร มันจะเป็นการปกครองอย่างแท้จริงโดยพระจิต พระศาสนจักรจะมีพลังอันมหัศจรรย์ที่จะกลับใจ พวกเดิร์กและยิว จะมีคริสตชนที่ยิ่งใหญ่กว่าผู้ใดในอดีตเพราะพวกเขาจะได้รับการอบรมจากพระนางมารีย์ พระนางเองจะทรงนำเหล่าสาวกซึ่งจะบดขยี้ศัตรูด้วยการคืนรนอย่างใหญ่หลวง ผลจากชัยชนะนี้จะทำให้พระศาสนจักรกลายเป็นฝ่ายจิตที่บริสุทธิ์โดยเกือบไม่มีสถาบันใดๆ เลย (TD 35, 47-48, 56-59; RM 61; PE 5, 17) พระนางจะเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าผู้ทรงรับเอากายผู้ซึ่งหลุยส์ มารี กริฌองมองว่าเกือบไม่ใช่มนุษย์เลย

ยุคหลังถูกกล่าวถึงในความหมายของยุคสุดท้าย ความหมายนี้ไม่ตรงตามความหมายที่สังคายนาวาติกันที่สองให้ไว้ เพราะมงฟอร์ตมองถึงช่วงเวลาแสนอัศจรรย์นี้ในช่วงเวลาของประวัติศาสตร์ของพระ

ในตอนนี้อเราทราบแล้วว่าอุดมคติในอนาคตตามที่มงฟอร์ตทำนายนั้น เอนเอียงไปตามการทำนายของ Joachim de Flora ในศตวรรษที่ 12 อย่างมาก วิสัยทัศน์ของพระศาสนจักรในอนาคตของมงฟอร์ตเชื่อมโยงกับสหัฐวรรษนิยมยุคก่อน โดยมีความอ่อนแอเช่นเดียวกัน เมื่อท่านและศิษย์เผชิญหน้ากับการไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพระศาสนจักรและทำให้บริสุทธิ หลุยส์ มารี กรีญองจิ้งฝั้นถึงพระศาสนจักรที่ต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

ถ้าความฝันนี้ประกอบไปด้วยการเสี่ยงต่อการหลีกหนีแล้ว ก็ดูเหมือนเผยแสดงถึงจิตใต้สำนึกด้วย มันอาจเป็นพลังเพื่อมองเห็นถึงอนาคต เพื่อจะเข้าใจในสิ่งนี้เราต้องกำหนดวิสัยทัศน์ของมงฟอร์ตต่อ “ยุคหลัง” ในพัฒนาการส่วนตัวของท่านและในสถานการณ์ของพระศาสนจักรในสมัยของท่าน ท่านกล่าวถึงช่วงเวลาแสนมหัศจรรย์นี้ในช่วงที่ท่านได้บรรลุถึงความสมดุลส่วนตัวมากขึ้นแล้ว และท่านทำสำเร็จในการเป็นส่วนหนึ่งของพระศาสนจักรท้องถิ่น สิ่งนี้ช่วยทำให้แนวโน้มต่างๆ ของท่านสมดุลเพื่อหลีกหนีเข้าสู่อนาคตในอุดมคติ ช่วงเวลาที่ท่านเผชิญหน้ากับความยากลำบากในการหาศิษย์นี้ ท่านรู้สึกได้ถึงถึงการถดถอยลงของแรงกระตุ้นด้านชีวิตสนิทกับพระ และความรื้อร่นด้านแพรธรรม รวมทั้งพระศาสนจักรที่เกียจคร้านเองโดยไม่มุ่งหวังต่อพระอาณาจักรของพระเจ้าที่ยังต้องมาถึง เมื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้ ท่านต้องการยืนยันว่าพระจิตทรงนำบรรดาคริสตชนไปในหนทางที่คาดไม่ถึง แน่แน่นอนว่ามงฟอร์ตไม่มีแนวคิดเพียงพอในด้านพระอาณาจักรที่เสร็จสมบูรณ์ลงแล้วจากการฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ แต่จากจิตความสามารถที่จะฝันถึงอนาคตอันแสนมหัศจรรย์ของท่าน เราเห็นได้ถึงความหวังที่ไม่ยอมดับสูญ และความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะเห็นพระศาสนจักรกลายเป็นประกาศกอีกครั้งหนึ่ง

พระศาสนจักรที่เอนเอียงไปทางคนจน

เมื่อมองฟอรัทพรรณนาถึงบรรดาอัครสาวกที่จะเริ่ม “ยุคหลัง” ท่านมองว่าพวกเขา “นำชื่อเสียงของพระคริสต์ไปทุกแห่งหนสู่คนยากจนและต่ำต้อย แต่น่ากลืนของความตายไปสู่ผู้ยิ่งใหญ่ คนรวย และคนใจโลภที่ยิ่งผยอง” (TD 56) การแบ่งแยกสังคมเป็นสองพวกนี้เป็นประเพณีในการเทศน์ฝ่ายคริสต์มานานนับศตวรรษแล้ว แต่ก็ไม่ได้ให้ความยุติธรรมต่อสภาพการณ์ในศตวรรษที่ 16 และ 17 ของฝรั่งเศสซึ่งคนชั้นกลางมีชั้นวรรณะที่แน่นอนระหว่างขุนนางและสามัญชน บาทหลวงกรีญองรู้ว่าสังคมที่ท่านใช้ชีวิตอยู่นั้นซับซ้อนและแบ่งเป็นชั้นวรรณะ เพียงพอแล้วสำหรับท่านที่จะระลึกไปถึงการย้ายชั้นวรรณะสูงขึ้นไปของครอบครัวท่านเองท่ามกลางชนชั้นกลางในเมืองที่ท่านเกิด อย่างไรก็ตามในงานเขียนของท่าน ท่านแบ่งเป็นคนรวยและคนจน และทำลงไปอย่างมีชีวิตชีวาเป็นปกติ

การชอบแบ่งแยกเป็นคนรวยและคนจนนี้ ก็เนื่องมาจากการเลือกของท่านในช่วงวัยรุ่นว่าจะทำงานแพร่ธรรมในหมู่คนจน เราทราบว่าการเลือกครั้งนี้จะแยกห่างจากการที่ท่านไม่ยอมรับสภาพชนชั้นกลางของท่าน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความทะเยอทะยานทางสังคมของบิดาของท่าน อย่างไรก็ตามที่จริงนั้น ท่านธรรมทูตมีร่องรอยของภาพลักษณ์ที่เป็นทัศนคติของชนชั้นกลาง มากกว่าที่ท่านเองทราบ ตัวอย่างเช่น เมื่อท่านวอนขอพระเจ้าให้ส่งศิษย์มาให้ โดยเลือกจากพระสงฆ์อื่นๆ “พระองค์เองจะทรงแยกธรรมทูตเหล่านี้จากกลุ่ม” (PE 18, 35) แต่นอกเหนือจากอิทธิพลที่ไม่รู้ตัวนี้แล้ว บาทหลวงกรีญองจะยังคงซื่อสัตย์ต่อตัวเลือกในวัยรุ่นของท่านไปจนตลอดชีวิต เพียงพอแล้วที่จะระลึกว่าท่านใช้ชีวิตอย่างไรกับคนยากจนในโรงพยาบาลทั่วไประหว่างปี 1701 ถึง 1704 ตัวเลือกนี้มีแรงบันดาลใจมาจากการรำพึงถึงพระวรสารของท่านว่า คนยากจนคือการประทับอยู่ในแบบพิเศษของพระเยซูคริสต์ การประกาศความรอดแก่คนยากจนเป็นการทำตาม “ความโน้มเอียงทางจิตใจอันนุ่มนวลที่สุดของพระเยซู... ผู้ทรงตรัสว่า Pauperibus Evangelizare misit Dominus พระเจ้าทรงส่งเรามาเทศน์ข่าวดีต่อคนยากจน” (RM 7) เมื่อตอนที่มงฟอรัทเขียนธรรมนูญนี้ในปี 1713 ท่านไม่ได้คิดถึงเพียงบรรดาคนขอทานที่อยู่ชายขอบของสังคมเท่านั้น แต่หมายถึงสามัญชนทั่วไปของฝรั่งเศสซึ่งท่านทำงานอยู่กับพวกเขามาตั้งแต่ปี 1705 ตั้งแต่ที่ท่านเริ่มขยายงานแพร่ธรรม

แม้หลังจากปี 1705 บาทหลวงกรีกองก็ยังคงมีความห่วงใยเป็นพิเศษต่อคนยากจนที่สังคมทอดทิ้ง เช่น เมื่อท่านมาถึงเมืองเซ่นเรนนี อังเยหรือลา โรแซลนั้น ชั้นแรกท่านจะไปที่โรงพยาบาลทั่วไปของเมืองนั้น ท่านยังต้องการให้คนขอทานมาทานอาหารร่วมกับบรรดาธรรมทูตทุกวันในตอนเที่ยงและตอนเย็น (RM 48) การแสดงออกครั้งนี้มีความสำคัญเป็นพิเศษ เมื่อเรานึกไปถึงการมีคนขอทานอยู่ด้วยจะทำให้บรรดาพระสงฆ์หงุดหงิดอย่างไร โดยพวกสงฆ์คงชอบที่จะพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องของพวกเขา การที่มิงฟอร์ดชอบคนยากจนมากกว่านั้น เห็นได้จากการเลือกเขตวัดที่ท่านจะเทศน์ ไม่ว่าจะเป็่นชาวไร่ชาวนาในแคว้นบริตตานี Bas Poitou หรือ Aunis หรือเขตที่เรียบง่ายที่สุดของสังคมเมืองต่างๆ ในทุกเมืองที่ท่านทำงานคือ ปัวติเอร์ นังต์ ฟองเตเน เลอ คอมพ์ ลา โรแซล ฯลฯ ท่านจะไปที่เขตวัดยากจนที่ห่างจากศูนย์กลางของเมืองเสมอ การเลือกเช่นนี้แสดงให้เห็นถึงวิสัยทัศน์ของพระศาสนจักรซึ่งแรกที่สุดห่วงใยต่อคนยากจน

พระศาสนจักรที่ติดตามวิธีต่างๆ ของผู้คน

เมื่อมองผาดๆ ต่อวิวัฒนาการของการแพร่ธรรมของมิงฟอร์ดนั้น ทำให้เราเกิดความประทับใจถึงบรรดาลำดับความสำคัญที่สลับกัน ท่านสงฆ์หนุ่มที่ทำงานแพร่ธรรมท่ามกลางคนยากจนของเมืองปัวติเอร์ ดูเหมือนจะได้รับแรงบันดาลใจจากความต้องการของสภาพแวดล้อม ตรงกันข้ามนั้นท่านสงฆ์ที่บรรลุดุติภาวะซึ่งร่วมมือในงานอภิบาลของสังฆมณฑลลา โรแซลในช่วงห้าปี จะถูกนำหลักๆ โดยคำสั่งของพระสังฆราชและประเพณีต่างๆ ในการเทศน์มิชชัน ความขัดแย้งนี้ดูเหมือนไม่ถูกต้องแน่นอนว่าหลุยส์ มารี กรีกองค่อยๆ พบวิธีการต่างๆ ระหว่างความต้องการของผู้คนในด้านหนึ่งและคำสั่งจากผู้ใหญ่และประเพณีในอีกด้านหนึ่ง สิ่งนี้มีได้หมายความว่าท่านเปลี่ยนไปเป็นให้ความสนใจต่อความต้องการต่างๆ ของสภาพแวดล้อมน้อยลง ท่านแสดงออกถึงความสนใจนี้ในแบบที่ต่างออกไป เพื่อจะเข้าใจถึงเรื่องนี้ เราต้องมองว่าท่านปรับเปลี่ยนวิธีการต่างๆ ในการเทศน์มิชชันเพื่อปรับมันให้เข้ากับทัศนคติของสามัญชนอย่างไร

เมื่อเรากล่าวถึงมวงฟอร์ดสาวกของผู้คน เราต้องระลึกถึงรูปแบบการเทศน์ของท่าน ท่านรู้จักใช้คำอธิบายและภาพลักษณ์ต่างๆ ให้เหมาะกับผู้ฟัง ท่านมีวาทีศิลป์ที่อบอุ่น ตรงและชัดเจนและเห็นอกเห็นใจ ท่านใช้ภาษาที่ไม่ได้ขัดเกลาแม้แต่รหัสลับด้านความเชื่อและบทภาวนาพิธีกรรมลาติน ซึ่งผู้คนยังคงร้องกันต่อไปหลังการเทศน์มีขงขึ้นจบแล้ว จากการใช้วิธีการสื่อสารเช่นนี้ทำให้เราเห็นว่าบาทหลวงกรีญองเป็นผู้ที่เข้าใจถึงทัศนคติของผู้คน แต่เราควรวิเคราะห์ลึกลงไปอีก

การศึกษาอันน่าทึ่งของ Robert Mandrou ในด้านวัฒนธรรมประชานิยมในศตวรรษที่ 17 และ 18 ของฝรั่งเศสช่วยให้เรารู้สึกซึ่งขึ้นไป Mandrou พิจารณานั่งสือที่พิมพ์ออกมาเป็นตอนๆ สิ้นน้ำเงินเล่มเล็กๆ ตีพิมพ์ที่ Troyes ซึ่งทำให้ช่วงเย็นในฤดูหนาวมีชีวิตชีวา และจากหัวเรื่องประชานิยมต่างๆ จากหนังสือนี้ ท่านสรุปลักษณะบางอย่างของวัฒนธรรมว่า

ลักษณะแรกคือความสำคัญที่ให้กับข้อปฏิบัติต่างๆ ที่มีประโยชน์ หนังสือเป็นตอนๆ สิ้นน้ำเงินเล่มเล็กมีเนื้อหาเรื่องสูตรการปรุงอาหารรวมทั้งเทคนิคในการปรุงอาหาร ข้อแนะนำในการเย็บปักถักร้อยและแม้แต่ตารางเพื่อคำนวณดอกเบี้ย สิ่งนี้คงเข้าใจได้สำหรับผู้คนที่ค่อนข้างหัวโบราณ ที่คอยแต่หวังทุกสิ่งจากปัญญาของคนโบราณหรือความรู้จากผู้ที่ได้ท่องเที่ยวมามากมาย ถ้าพวกเขานำไปใช้ได้ผลในทันใด

มวงฟอร์ดสนองต่อความต้องการเหล่านี้ด้วยการเพิ่มวิธีการและกฎเกณฑ์ต่างๆ ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดคือการสวดส่ายประจำซึ่งมีวิธีการสวดที่หลากหลาย (OC 390-427) เช่นเดียวกันหนังสือเล่มเล็กๆ ชื่อเตรียมตัวตายอย่างมีความสุขบรรจุไว้ด้วยมาตรการต่างๆ ชุดหนึ่งเพื่อเตรียมตัวตายอย่างมีความสุข ธรรมเนียมที่ดีที่สุดคือสัญญาเป็นพันธมิตรกับพระเจ้าซึ่งท่านธรรมทูตให้ลูกวัดทุกคนลงนามในสัญญา แผ่นพับนี้มีข้อปฏิบัติสำหรับผู้ที่ได้รื้อฟื้นสัญญาศีลล้างบาป ในเรื่องนี้เราเห็นว่าความสนใจของบาทหลวงกรีญองนั้นละเอียดเพื่อจะนำคริสตชนให้กลับใจอย่างเต็มที่ การหมกมุ่นอยู่กับข้อปฏิบัติต่างๆ นี้เป็นผลจากวิสัยทัศน์เชิงศีลธรรมของมนุษย์ แต่แรงจูงใจพื้นฐานของท่านคือการสนองต่อความต้องการต่างๆ ของผู้คน

อีกลักษณะหนึ่งของวัฒนธรรมประชานิยมคืออัจฉรรย์ หนังสือเป็นตอนๆ สีนํ้าเงินเล่มเล็กๆ ของ Troyes นี้เต็มไปด้วยนิทานเกี่ยวกับนางฟ้า ตำนานที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ชีวิตของชาร์ลมาญและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ชีวิตนักบุญต่างๆ ที่เต็มไปด้วยอัจฉรรย์อันยิ่งใหญ่ต่างๆ เรื่องเล่าเหล่านี้ทำให้ผู้ที่ใช้ชีวิตซ้ำๆ ซากๆ และน่าเบื่อเกิดความยินดี หนังสือเหล่านี้สนองต่อความต้องการที่จะไฝ่ฝันและหลีกเลี่ยง

การที่มวงฟอर्टชอบศตวรรษต่างๆ ในอดีตของพระศาสนจักรและอัจฉรรย์ต่างๆ นี้เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับรสนิยมต่อความมหัศจรรย์ แน่แน่นอนว่าการสนใจต่ออัจฉรรย์ต่างๆ นี้ส่วนหนึ่งมาจากความปรารถนาของท่านที่จะเผยแสดงถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเมื่อเราได้อ่านหนังสือ เคล็ดลับอันน่านับถือของการสวดสายประคำแล้ว เราคงสังเกตได้ถึงความคล้ายคลึงกับหนังสือที่ตีพิมพ์จาก Troyes เราอาจบอกว่าหนังสือเล่มนี้เป็นผลงานชิ้นเอกที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมของสามัญชน

Robert Mandrou ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญที่ให้กับเคล็ดลับต่างๆ เพื่อช่วยให้ชนะธรรมชาติ หนังสือเป็นตอนๆ สีนํ้าเงินเล่มเล็กๆ จาก Troyes เขียนถึงตำหรับอาหารเพื่อรักษาคนป่วย การปกป้องจากฟ้าผ่าและจากศัตรู ความต้องการจะรู้เคล็ดลับต่างๆ นี้เชื่อมโยงกับการเชื่อถือ โชคชะตาของผู้คนที่รู้สึกว่าจะทำอะไรไม่ได้เมื่อเผชิญหน้ากับพลังธรรมชาติและบรรดาเจ้านายของพวกเขา รสนิยมต่อเคล็ดลับนี้จะเป็นลักษณะของทัศนคติของชาวบ้าน

กรีญอง เดอ มวงฟอर्ट ใช้คำว่า “เคล็ดลับ” บ่อยๆ โดยเฉพาะเมื่อท่านกล่าวถึงศรัทธาต่อพระนางมารีย์ “เช่นเดียวกับที่มีเคล็ดลับทางธรรมชาติที่ช่วยให้เราทำบางสิ่งทางธรรมชาติได้รวดเร็วกว่า ถูกกว่า และง่ายกว่า ในระดับของพระพรก็เช่นกัน มีเคล็ดลับต่างๆ ที่ช่วยให้เรากระทำการเหนือธรรมชาติได้อย่างรวดเร็ว อ่อนหวานและง่ายดาย... ข้อปฏิบัติที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะเปิดเผยคือเคล็ดลับอย่างหนึ่งในระดับพระพรซึ่งคริสตชนส่วนมากไม่รู้จัก” (TD 82) “นี่คือเคล็ดลับซึ่งองค์พระผู้สูงสุดได้สอนข้าพเจ้าและข้าพเจ้าหาไม่พบในหนังสือใดๆ ทั้งเก่าและใหม่ ข้าพเจ้าขอมอบให้พวกท่าน” (SM 1) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การชอบคำว่าเคล็ดลับขณะกล่าวถึงพระนางมารีย์นั้น ชี้ให้เห็นถึงความโน้มเอียงของมวงฟอर्टไปในด้านชีวิตสนิทกับพระ พระนางมารีย์คือผู้ที่พระเจ้าตระหนักเป็นที่สุดถึงรหัสลับต่างๆ ของพระพรของพระองค์

อย่างไรก็ตาม การที่ม่งฟอร์ดเห็นด้วยกับวัฒนธรรมประชาานิยมไม่ควรนำให้เราหลงทาง ท่านธรรมทูตไม่เคยแสดงความยกย่องอย่างที่สุดต่อผู้คนที่ท่านพุดจาด้วย ท่านทราบถึงข้อบกพร่องและการประจัญต่างๆ ของพวกเขา ตั้งแต่ปี 1702 แล้ว ท่านเล่าเกี่ยวกับคนจนที่โรงพยาบาลเมืองปัวติเออร์ “ผมบอกพวกเขาตรงๆ แต่อย่างสุภาพถึงความจริงต่างๆ คือการเมามาย การทะเลาะวิวาท การเป็นที่สะกด ฯลฯ” (จดหมาย 11) ท่านประณามคนผรุสวาท คนชอบสาบาน นักร้องเพลงไม่ดีและคนขี้เมาในหมู่ประชากรที่ม่งท์แบร์นาจ และเพื่อนร่วมงานกับท่านคณะคาปูชินชื่อคุณพ่อวินเซนต์บอกเราถึงยุทธวิธีต่างๆ ที่ท่านใช้ เพื่อให้คนขอทานเหล่านี้ยอมรับความผิดของตนซึ่งพวกเขาชอบที่จะปกปิด (แบบลง 292) ถ้าบาทหลวงกรีญองปรับตัวต่อวัฒนธรรมประชาานิยม ก็เพราะมีเป้าหมายด้านการอภิบาลเพื่อนำผู้คนสู่ความเชื่อที่บริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไป

วิธีการของม่งฟอร์ดในการอธิบายการสวดส่ายประจำเพื่อให้ผู้อื่นภาวนา เป็นข้อพิสูจน์อันชัดเจนของการให้การศึกษาด้านความเชื่อโดยผ่านทางการใช้วัฒนธรรมประชาานิยม การภาวนาในรูปแบบต่างๆ นี้สนับสนุนโดยภาพที่งดงามจากชีวิตของพระคริสต์ ซึ่งเหมาะกับผู้คนมากเพราะส่วนมากแล้วอ่านเขียนไม่ได้ ท่านนำเสนอในแบบของเคลีคัลบ์

“โอ เคลีคัลบ์อันแสนอัศจรรย์

เพื่อเป็นผู้ที่ครบครัน

เพื่อสวดส่ายประจำทุกวัน” บทเพลง 89/15)

แต่ท่านกระทำในรูปแบบของการให้การศึกษา เมื่อท่านเล่าเรื่องอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดจากการสวดสาย
ประคำ ท่านจะให้ความสำคัญกับเรื่องที่น่าให้เกิดการกลับใจ โดยทิ้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการช่วยให้รอดจาก
ความตายและอันตรายต่อร่างกายต่างๆ ออกไป (SAR 98-115) ท่านระวังในการเชื่อมโยงการภาวนากับ
ความพยายามส่วนตัว “การสวดบทวันทามารีย์อย่างดีโดยกิจเมตตาจากการทำพิธีกรรม” (SAR 3) และเมื่อ
ท่านอธิบายถึงการรำพึงเกี่ยวกับฉากต่างๆ จากชีวิตพระคริสต์ในขณะกำลังสวดบทวันทามารีย์นั้น ท่าน
กำลังแนะนำมิติของการเพ่งพิศ ด้วยการนำเสนอเป็น “สภาวะ” ที่พระเยซูทรงดำเนินชีวิตเสมอ ข้อสุดท้ายนี้
แสดงให้เห็นว่า สำหรับท่านนั้นหนทางของการฟื้นฟูของพระศาสนจักรผ่านทางหนทางของวัฒนธรรม
ประชานิยม แม้ในการแพร่ธรรมแบบเดินไปเรื่อยๆ ซึ่งใกล้ชิดกับชีวิตประจำวันของผู้คนที่ล้อมตน มง
ฟอร์ตทำตัวเป็นหนึ่งเดียวกับผู้คนด้วยการซึมซับทัศนคติของพวกเขา

ความเสี่ยงและโอกาสของพระศาสนจักรที่มั่นคงแล้ว

การลงรากลงในวัฒนธรรมใดๆ เปิดโอกาสมากมายกับพระศาสนจักร แต่ก็มีความเสี่ยงมากด้วย
ความเสี่ยงเหล่านี้ มิใช่จะไม่มีในความพยายามของบาทหลวงกริอุองที่จะทำให้เกิดประชานิยมอย่างแท้จริง
ต่อศาสนาคริสต์

ความเสี่ยงที่สำคัญที่สุดสำหรับมงฟอร์ตคือ ท่านกระทำตนเหมือนคนยากจนและสามัญชนได้ดั่ง
ท่านเกือบกำจัดคนอื่นๆ ไปจากพระศาสนจักร ดังนั้นโดยทั่วไปท่านจึงกล่าวอย่างรุนแรงเกี่ยวกับคนรวย
และคนที่ยิ่งใหญ่ซึ่งท่านเกือบจะรวมไว้ในกลุ่มของคนฝ่ายโลก ศัตรูของพระวรสารและผู้สนับสนุนชาตान
โดยอัตโนมัติ

“ในกลุ่มปีศาจนี้

พันคนจน หมื่นคนรวย” (บทเพลง 29/9)

ถ้าเรากำลังคิดถึงโครงสร้างของสังคมฝรั่งเศสในสมัยนั้น จะหมายความว่า จะมีคนรวยร้อยถึงสองร้อยเท่าในกลุ่มชาวโลกมากกว่าคนจน... ตรงข้ามนั้นในช่วง “ยุคหลัง” คนจนจะกลายเป็นคนรวย ในการต่อต้านชนชั้นสูงที่ง่ายและรุนแรงเกินไป เราคงสังเกตได้ถึงปฏิภิกิริยาในช่วงวัยรุ่นที่ต่อต้านความทะเยอทะยานของบิดาท่าน เรายังต้องจำด้วยว่าในตอนปลายชีวิตของท่าน ท่านขยายวงสัมพันธ์ทางสังคมออกไป แต่อย่างไรก็ตาม เราอาจกล่าวถึงแนวโน้มบางประการของพระศาสนจักรแบบชนชั้น

จากอีกมุมมองหนึ่งนั้น การที่บาทหลวงกรีญองอยู่เคียงข้างวัฒนธรรมประชานิยมก็คิดกันไม่ให้ท่านวินิจฉัยถึงเงื่อนไขบางประการที่กดขี่ผู้คนไว้ และผลก็คือท่านไม่สามารถช่วยพวกเขาได้เพียงพอเพื่อปลดปล่อยพวกเขาจากมัน แน่นอนเราได้เห็นแล้วว่าเป้าหมายของงานธรรมทูตก็เพื่อนำผู้คนไปสู่ความเชื่ออันบริสุทธิ์ แต่ด้วยมาตรการซึ่งท่านเน้นที่การเข้าแทรกแซงโดยตรงจากพระเจ้าหรือซาตาน เน้นที่อัสจรรยข้อปฏิบัติและเคล็ดลับต่างๆ ท่านก็เสี่ยงที่จะกักขังคนยากจนไว้กับการละวางที่สะท้อนถึงการเหยียดหยามมนุษย์ของท่านเอง สำหรับพวกเรา การละวางนี้ดูเหมือนจะตรงกันข้ามกับการปลดปล่อยที่แท้จริง แนวโน้มดังนี้ชัดเจนมาก ในการโจมตีอย่างรุนแรงของมงฟอร์ตต่องานทางประวัติศาสตร์ของผู้คนร่วมสมัยกับท่าน เช่นพวก Bollandists ซึ่งกำลังศึกษาวิเคราะห์ถึงการเล่าเรื่องในอดีตเพื่อที่จะแยกแยะความจริงจากตำนาน “ข้าพเจ้าไม่สงสัยเลยว่าผู้ยิ่งใหญ่และผู้ขอบวิจารณ์ในยุคนี้ ซึ่งจะอ่านเรื่องต่างๆ ในบทความสั้นๆ นี้และแสดงความสงสัยต่อเรื่องเหล่านี้... แม้ว่าข้าพเจ้าเพียงคัดลอกเรื่องเหล่านี้มาจากผู้แต่งที่ดี” (SAR 33) “พวกเขาสงสัยอัสจรรยและเรื่องราวที่เล่าโดยผู้เขียนที่น่าเชื่อถือ หรือนำมาจากประวัติศาสตร์ของคณะนักบวชทุกอย่าง” (TD 93) ปัจจุบันเราทราบแล้วว่ากรียดถือดังนี้มีแต่จะทำร้ายความเชื่อของคริสตชนและคนยากจน นอกจากนี้แล้วเช่นเดียวกับบรรดาผู้ร่วมสมัยของท่าน มงฟอร์ตสอนว่าในการวิเคราะห์ครั้งสุดท้าย คนยากจนได้ประโยชน์จากความทุกข์ยากของพวกเขาเอง เนื่องจากมันทำให้พวกเขาใกล้ชิดกับพระเจ้า เราจะผิดพลาดถ้ากล่าวหาผู้คนในศตวรรษที่ 17 ด้วยวิธีการมองวิวัฒนาการของสังคมในปัจจุบันของเรา แต่เราต้องยอมรับว่ากรียอง เดอ มงฟอร์ตมิได้หลุดพ้นจากความเล็งที่ ทำให้คริสตศาสนาสับสนไปด้วยทัศนคติประชานิยม

นอกจากนี้แล้วความเสี่ยงนี้ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าราคาที่ต้องจ่ายต่อความสำเร็จ ความสำเร็จนี้เห็นได้ชัดเจนในความกระตือรือร้นของผู้คนต่อท่านธรรมทูต และคริสต์ศาสนาในแบบเรียกร่องซึ่งท่านเทศน์สอน เราเห็นแล้วว่าผู้คนที่หมดใจในเขตปอง ซาโตเข้าร่วมในการก่อสร้างกัลวารีโอขนาดยักษ์ ในเมืองลา โรแซลคนชั้นกลางที่ชอบวิจารณ์เช่น Claude Masse ได้บรรยายถึงความร้อนรนของบรรดาทหารซึ่งเดินแถวด้วยเท้าเปล่าพร้อมร้องบทเพลงต่างๆ ที่น่าประหลาดใจกว่าคือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับสตรีสามพันคนของเมืองซึ่งท่านธรรมทูตขอร้องให้รักษาความเงียบเป็นเวลาสามวันเต็มได้สำเร็จ “ทำให้บรรดาสามีของพวกเขาเขินอายยิ่งนัก” เขาเสริมอย่างติดตลก สิ่งเหล่านี้มิใช่ความร้อนรนชั่วครั้งชั่วคราว มีพยานที่น่านับถือหลายคนได้ยืนยันถึงผลอันถาวรของการเทศน์มิชชันของมงฟอร์ตในเขตวัดต่างๆ เป็นเวลาสิบปีหรือมากกว่าต่อๆ มา

ผลเหล่านี้มาจากบุคลิกของบาทหลวงกรีญองผู้มีความดีใจคุณเหนือผู้คน มันยังเป็นเพราะความสามารถของมงฟอร์ตที่จะนำให้ผู้คนเข้าร่วมในกิจกรรมด้วย ท่านต้องการให้บรรดาญาติคุณแลด้านอาหารของกลุ่มธรรมทูตแทนที่จะเป็นผู้มีพระคุณบางคนเท่านั้นที่จัดการจ่ายให้ (RM 50, 51) ช่วงการอบรมทุกบ่ายในวัด ท่านยอมให้ผู้ที่มาฟังท่านตั้งคำถามได้ซึ่งไม่เป็นเรื่องปกติในสมัยนั้น ท่านเองบอกว่าวิธีการนี้ “กล้าหาญและมีประโยชน์ที่สุดต่อประชาชน” (RM 55) เหมือนกับที่ปอง ซาโตท่านย้ำว่ากัลวารีโอซึ่งจะคงอยู่ต่อไปในฐานะสัญลักษณ์ของการเทศน์มิชชัน จะสร้างขึ้นโดยผู้คนเองมากกว่าด้วยการช่วยเหลือจากการเรียไร เมื่อมองที่พฤติกรรมอันเด่นชัดของท่านแล้วเราคงกล่าวออกมาว่า วัดที่สร้างเพื่อประชาชนควรเป็นประชาชนที่สร้าง สิ่งนี้ยังน่าสังเกตเนื่องจากหลุยส์ มารี กรีญองนั้น ตลอดชีวิตของท่านมีร่องรอยของวิสัยทัศน์พระศาสนจักรซึ่งได้รับมรดกมาจากการที่ท่านถูกฝึกอบรมมาจากบ้านเนรใหญ่

ในชีวิตของท่าน ท่านต้องการให้ภาพลักษณ์ของพระสงฆ์ที่ใกล้ชิดกับพวกเขาแก่บรรดาผู้คน สิ่งนี้ก็เพื่อจะเป็นเครื่องหมายของความวางใจต่อพระเจ้าของท่านว่า ท่านดำเนินชีวิตและต้องการให้เพื่อนๆ ของท่านดำเนินชีวิตโดยขึ้นอย่างที่สุดต่อพระญาณสอดส่อง และเพื่อให้บรรดาพระสงฆ์ร่วมเท่าที่เป็นไปได้กับสภาพของคนสามัญ กลุ่มธรรมทูตจะทานอาหารที่ลูกวัดนำมามอบให้ท่านนั้น เมนูอาหารของพวกธรรมทูต

เราควรเข้าใจอย่างดีถึงมิติด้านประกาศกของการดำเนินชีวิตเช่นนี้ เท่าที่เป็นไปได้ในยุคนั้นสิ่งนี้คือการอุทิศตนต่อผู้คน การแสดงออกที่เห็นได้ชัดที่สุดของการอุทิศตนของท่านยังคงเป็นการชิมชับบของบาทหลวงกริฌองต่อวัฒนธรรมประชานิยม แต่การดำเนินชีวิตแบบนี้หมายความว่าทำทนายอยู่ข้างต่อสงฆ์ มงฟอร์ตต้องการให้ศิษย์ของท่านอยู่นอกระบบเศรษฐกิจตามที่เป็นอยู่ในหมู่สงฆ์คือ “ไม่มีเงินตำแหน่งสงฆ์... และไม่มีทรัพย์สินฝ่ายโลก ไม่มีแม่แต่มรดกด้วย” (RM 5) คงไม่ยุติธรรมที่จะจำกัดการทำทนายนี้กับเพียงด้านเศรษฐกิจเท่านั้น ระบบเงินเดือนสงฆ์จากประโยชน์ทั้งปวงที่ได้ เป็นสาเหตุหนึ่งซึ่งกีดกันแนวทางของการฟื้นฟูคาทอลิกในศตวรรษที่ 17 ด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ระบบนี้ทั้งโดยวาจาและที่สำคัญด้วยการดำเนินชีวิต มงฟอร์ตกำลังทำทนายแนวโน้มของพระศาสนจักรที่หยุดนิ่งและกลายเป็นปิดอยู่ในตนเองด้วยความหมายเช่นนี้เองที่เราต้องเข้าใจถึงคำตอบของท่านต่อยอห์น แบปติส แบลงเมื่อท่านอ้างถึงความกล้าหาญของบรรดาสาวกที่จากกรุงเยรูซาเลมเพื่อไปเทศน์ข่าวดีต่อคนต่างศาสนา แม้แต่ที่ศูนย์กลางของกรุงโรมเอง (แบลง 337) ในทัศนคติของประกาศกเช่นนี้คือการปรารถนาให้พระศาสนจักรใกล้ชิดกับผู้คนรวมอยู่กับความมั่งหวังของท่านเพื่อพระศาสนจักรที่บริสุทธิ์มาก

เราอาจหาการแก้ไขอื่นๆ ระหว่างการเรียกร้องทั้งสองซึ่งมงฟอร์ตบอกกับพระศาสนจักรในสมัยของท่าน แต่เราต้องสังเกตถึงความแตกต่างแม้แต่การต่อต้านด้วย การบนบออย่างที่สุดต่อพระสังฆราชซึ่งบาทหลวงกริฌองถือปฏิบัตินั้น ไม่สอดคล้องได้ง่ายๆ กับมุมมองต่อพระศาสนจักรโดยหวังให้เป็นบ้านของอิสราเอล วิสัยทัศน์ของท่านต่อพระศาสนจักรที่สนิทกับพระเจ้าไม่คล้องจองกับวิธีการของท่านในการนำ

สรุป

ในช่วง 250 ปีที่ผ่านมา มงฟอร์ตตกเป็นเป้าของการตีความที่หลากหลาย บางคนเห็นเพียงสิ่งเดียวในตัวท่านคือนักเทศน์ที่เข้มงวด บางคนอ่านเฉพาะหน้าต่างๆ ที่หวานชื่นเกี่ยวกับพระนางมารีย์และศรัทธาต่อพระนางมารีย์ อีกบางคนจำได้แต่เพียงการบรรยายเชิงวิวิธของ “ยุคหลัง” ที่ตรงข้ามกับสภาพปัจจุบันของพระศาสนจักร และมีบางคนอยู่แต่กับรายละเอียดของกฎเกณฑ์และสูตรสำเร็จของศรัทธา เนื่องจากพวกเขาได้พบการรับประกันต่อประเพณีต่างๆ ที่พวกเขาได้รับมา

ผู้อ่านในปัจจุบันไม่ควรมองวิธีการเข้าใจต่อมงฟอร์ตต่างๆ เหล่านี้จริงจังจนเกินไป แม้แต่งานเขียนของมงฟอร์ตเองก็ก่อให้เกิดด้านที่ตรงกันข้ามกันและแม้แต่ขัดแย้งกันเอง มีส่วนของความจริงในทุกส่วนเป็นความผิดพลาดที่จะเน้นชีวิตท่านในด้านหนึ่งและตัดสิ่งที่เหลือออกไปหมด

ในช่วง 250 ปีที่ผ่านมา ความคิดเห็นและการตีความที่หลากหลาย ฯลฯ... นี้เป็นเพราะความจริงที่ว่าท่านผู้เขียนเหมือนกับนักเขียนทั้งหลายได้รับอิทธิพลจากยุคและสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ท่านดำเนินชีวิตอยู่ และสิ่งนี้ในตัวของมันเองแล้วก็มีไข่เรื่องเลวร้าย ประวัติศาสตร์เข้าถึงความรู้ที่ครบครันและแน่นอนของอดีตก็ด้วยแสงสว่างจากปัจจุบันที่มีความเป็นส่วนตัวไม่มากนักน้อย งานเขียนเล่มนี้ไม่ขอแสวงหาว่าเป็นอิสระจากปรากฏการณ์สามัญนี้ ข้อคิดใหม่ใดๆ ก็ตามจะต้องได้รับการวิเคราะห์อย่างจริงจัง โดยระลึกถึง

บุคลิกของมงฟอร์ตทำให้งานนี้ลำบากเป็นพิเศษ โดยท่านคิ้มดำอยู่กับแนวคิดต่างๆ สองชั่วซึ่ง พระศาสนจักรในยุคของท่านยอมรับกันโดยทั่วไป ในงานเขียนต่างๆ ของท่านนั้น เราอาจพบได้ถึงการแยก ประเภทเป็นสองส่วนอย่างชัดเจนระหว่างความดีและความเลว นั่นคือผู้ได้รับเลือกและผู้ที่ไม่ไว้ศีลธรรม พระพรและธรรมชาติ นักเทศน์แนวอัครสาวกและนักเทศน์ตามยุคสมัย อดีตอันน่าอัศจรรย์และปัจจุบันที่ชั่วร้าย ผู้ที่รักกางเขนและคนฝ่ายโลก ผู้อยู่เหนือธรรมชาติและผู้หลงผิดและอีกมากมาย ความแตกต่างนั้นยังทำให้ เห็นชัดเจนจากนิสัยรุนแรงของมงฟอร์ตเอง และวาทศิลป์ของท่านที่ถึงรากถึงโคน จริงจัง ประชานิยม ความคิดต่างๆ ของท่านนั้นแผ่บางเมื่ออยู่นอกกรอบของการนิมสองชั่วออกไป ในปัจจุบันเราดูเหมือนยิ่ง ลำบากที่จะเข้าถึงสิ่งที่ดีที่สุดในตัวมงฟอร์ต ถ้าเราไม่กำจัดตัวถ่วงเหล่านี้ออกไปเสีย

ส่วนหนึ่งที่มงฟอร์ตสามารถหลุดออกไปจากการนิมสองชั่วนี้ได้ ก็เป็นในการดำเนินชีวิตและ ประสบการณ์ของท่านเอง ในชีวิตท่านรู้ว่าจะผสมผสานความโน้มเอียงต่างๆ นี้เข้าด้วยกันอย่างไร เช่น อิศรภาพที่มีพื้นฐานจากความยากจนและการบอบต่อผู้ใหญ่ ความคิดริเริ่มเชิงประกาศและการยอมรับ สถาบัน เคารพต่อความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและความใกล้ชิดของพระองค์กับมนุษย์ ซึ่งชมในบทบาทเดียว ของพระนางมารีย์และการใกล้ชิดของพระนางกับคริสตชนทุกคน บรรณาพระศาสนจักรที่บริสุทธิ์ที่สุด และปรับตัวกับความต้องการของยุคสมัย ภาวนาแบบเพ่งพิศและกิจกรรมแพร่ธรรม ท่ามกลางกิจกรรม ของมงฟอร์ตที่ยืนยันในระดับหนึ่งถึงการที่ท่านได้สร้างสมดุลในหมู่พลังต่างๆ ที่เข้มข้นและขัดแย้งกันนี้ เราขอเลือกรูปปั้นเล็กๆ ที่ท่านทิ้งไว้เบื้องหลังในปี 1713 ที่บ้านฌาร์ใหญ่คณะพระจิตที่กรุงปารีส เป็นรูป ของพระนางมารีย์ปกป้องอัครสาวกทั้งสิบสองอยู่ใต้เสื้อคลุมของพระนาง แม้รูปนี้ก็อาจตีความไปได้ต่างๆ นานา มันไม่ได้พิสูจน์อย่างครบครันว่ามงฟอร์ตได้เข้าถึงความสมดุลอันบริบูรณ์ในทันใด โดยทำให้แรง กระตุ้นภายในที่เข้มแข็งต่างๆ ซึ่งยังคุกรุ่นอยู่ในตัวท่านผสมผสานกันได้อย่างคล่องจอง แต่เป็นความสมดุล

ในปัจจุบันถ้าเราต้องการจะรู้จักและเข้าใจมงฟอร์ดแล้ว เราต้องมองความเป็นบุคคลของท่านทั้งครบ เราไม่อาจมองท่านหรือการแสดงออกของท่านด้วยเพียงคุณธรรมเดียว กิจกรรมเดียว หัวเรื่องเดียว และยังมีใช่เพียงคำเดียว วลีเดียวหรือประโยคเดียว เราควรเข้าใจถึงสิ่งที่ท่านเป็นด้วยความโน้มเอียงต่างๆ ที่ซับซ้อน ด้วยความอดทนและอย่างเจ็บปวด มงฟอร์ดได้กลายเป็นตัวของท่านเองโดยข้ามพ้นวัยเด็ก พื้นฐานทางครอบครัวและการเลี้ยงดูออกไป การที่ท่านเผชิญหน้ากับคนอื่นๆ เป็นบทบาทที่สำคัญในการค้นพบตัวท่านเองและจัดการกับความขัดแย้งภายในและปฏิกริยาภายนอกของท่าน ท่านตระหนักว่าแทนที่จะกำจัดความโน้มเอียงทางธรรมชาติของท่านและลักษณะนิสัยทางอารมณ์ที่มีชีวิตชีวาของท่าน จะดีกว่าถ้าท่านยอมรับมันและเปลี่ยนมันสู่ความสัมพันธ์ที่ประสพผลและงานที่สร้างสรรค์แทน

ไม่มีทางที่เราจะแสดงถึงความสมดุลซึ่งมงฟอร์ดได้ก้าวหน้าไปเรื่อยๆ เราต้องใช้ชีวิตใหม่ในวิธีที่ต่างไปอย่างสิ้นเชิงต่อความเจ็บปวด แต่ก็เป็นการเผชิญหน้าที่ประสพผล ซึ่งท่านยอมรับในระดับลึกที่สุดของตัวท่านเอง เราต้องยอมรับว่าในตัวท่านนั้นความสมดุลนี้ยังไม่เป็นความสุขที่ครบครัน คริสตชนอื่นๆ นักบุญท่านอื่นๆ แสดงถึงลักษณะนิสัยที่แน่นอนว่ากลมเกลียวกันมากกว่า จวบจนถึงวันที่ท่านสิ้นใจวิญญาณ เดอ มงฟอร์ดมีคุณลักษณะบางประการของต้น โอ๊กที่ขึ้นอยู่บนก้อนหิน แต่บางที่เป็นเพราะการที่ท่านยอมรับความตึงเครียดที่เกิดมาพร้อมกับท่านจึงทำให้ท่านเผยแสดงต่อเราในปัจจุบันว่า ท่านยังมีชีวิตชีวาและยังเป็นพยานยืนยันที่กระตุ้นเราให้ดำเนินชีวิตตามความจริงของพระวรสารที่ดูขัดแย้งกันเอง

<+>

ปัจฉิมลิขิต

จะเป็นผู้ติดตามมวงฟอร์ดได้อย่างไรในปัจจุบันนั้นเป็นคำถามที่ทรมานพวกเรา เพราะเราไม่มีคำตอบที่ชัดเจน เราค้นหาคำตอบในข้อเขียนต่างๆ ของมวงฟอร์ดด้วยความผิดหวัง ท่านไม่มีคำตอบที่พร้อมสรรพต่อปัญหาต่างๆ ที่เราเผชิญอยู่ในปัจจุบัน เรามองที่เรื่องราวต่างๆ ในชีวิตของท่าน และที่นี้ก็เช่นกันเราสังเกตว่าสภาพการณ์ทั้งหลายเปลี่ยนไปแล้ว ความเป็นกังวลของเราที่จะหาคำตอบควรนำเราตรงไปที่จิตใจของมวงฟอร์ดซึ่งก็คือจิตใจของคริสตชน ในแบบของท่านเองที่พยายามใช้ชีวิตตามหลักการพระวรสารอย่างถึงรากถึงโคน

การเอาเพียงประโยคหรือสองประโยคจากงานเขียนของท่าน หรือเรื่องราวเพียงหนึ่งหรือสองเรื่องในชีวิตของท่านจากนั้นก็มาสรุปเอาเองนั้นเป็นการลัดวงจรแน่นอนและเต็มไปด้วยอันตรายมากมาย บ่อยๆ แล้วเราถูกประจัญให้ใช้มวงฟอร์ดมาชดเชยวิธีการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดของเรา เราควรมีมุมมองต่อมวงฟอร์ดที่กว้างขวางและควรพยายามเข้าถึงประสบการณ์ส่วนตัวของท่าน ประสบการณ์ของท่านนั้นสำคัญกว่าข้อคำสอนและชีวิตของท่านสำคัญกว่าข้อเขียนต่างๆ ของท่าน นอกจากนี้แล้วยังต้องมองท่านในสภาพแวดล้อมและบุคลิกภาพของท่านเอง เมื่อได้เข้าถึงรากของประสบการณ์มวงฟอร์ดแล้ว เราควรพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมและบุคลิกภาพของท่านและหาวิธีการต่างๆ ต่อปัญหาที่ท่านพบ เหมือนกับวิธีการดั้งเดิมและถึงรากถึงโคนซึ่งมวงฟอร์ดพบทางออกต่างๆ สำหรับปัญหาทั้งหลายในสมัยของท่าน ดังนั้นการเป็นแบบมวงฟอร์ดมิได้หมายถึงลอกแบบจากมวงฟอร์ด แต่เป็นการกระทำตามความต้องการของสภาพแวดล้อมและช่วงเวลาของเรา โดยมีแรงบันดาลใจจากหลักการพระวรสารต่างๆ ซึ่งมวงฟอร์ดได้รับแรงบันดาลใจมา

ชีวิตของมวงฟอร์ดมีร่องรอยของหลักการบางประการ สิ่งเหล่านี้ “คือคุณค่าพระวรสารซึ่งอยู่เหนือกาลเวลาและสถานที่และมีความหมายสากล สิ่งเหล่านี้คือมรดกของมวงฟอร์ด... การนำหลักการต่างๆ นี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันจะถูกปรับแต่งโดยสถานการณ์ที่เป็นจริงที่มีอยู่ในจุดนั้นและเวลานั้น” (มณี เมฆุคาเนล เอส.จี. Encounter No.4. p.2)

หลักการไต่ถามจากพระวรสารที่นำมวงฟอร์ด ท่านต้องการติดตามแต่เพียงพระคริสต์และพระคริสต์ที่ถูกตรึงเท่านั้น ท่านต้องการทำให้พระคริสต์และพระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เป็นที่รู้จักและรัก ท่านทำตามพระเยซูในด้านการภาวนา ทำงาน เทศน์สอนและยอมลำบาก โครงการชีวิตของท่านคือ ไปและเทศน์สอนข่าวดีโดยเฉพาะต่อคนยากจน ในการดำเนินตามโครงการนี้ ท่านเปิดตาของท่าน ศึกษาถึงความต้องการในยุคของท่าน ภาวนาเพื่อหาแสงสว่าง วางแผนการใหญ่และดำเนินตามนั้นด้วยพลังทั้งหมดที่ท่านมี และด้วยความมั่นใจและวางใจในพระเจ้า “ชีวิตของท่านมีศูนย์กลางอยู่ที่องค์ปัญญารับเอากายและใช้เวลาทำให้พระองค์เป็นที่รู้จักและรักโดยคนอื่นๆ สรุปลแล้วชีวิตของท่านวนอยู่รอบๆ พระบุคคลของพระคริสต์ และกิจการแพร่ธรรมทั้งหมดของท่าน ก็คือสิ่งแสดงออกภายนอกถึงการอุทิศตนอันลึกซึ้งและเหนียวแน่นต่อพระองค์ (อ้างอิงจากแหล่งเดียวกัน หน้า 2)

แรกที่สุดเลยนั้นมวงฟอร์ดคือธรรมทูต แผนการชีวิตของท่านก็คือทำให้พระคริสต์และพระนางมารีย์เป็นที่รู้จักและรัก และเพื่อบรรลุถึงสิ่งนี้ท่านกระทำหลายๆ สิ่งคือ เทศน์มิชชันเป็นจำนวนมาก เขียนหนังสือหลายเล่ม แต่งบทเพลง ตั้งโรงเรียนต่างๆ ก่อตั้งคณะนักบวชต่างๆ และชมรมสรีทธา เดินทางมากมาย ซึ่งความผิดพลาดต่อสงฆ์ที่เฉื่อยชาในยุคของท่าน เષิณูหน้ากับการต่อต้านมากมายและรับความเสี่ยงและการผจญภัยต่างๆ “ท่านหายใจออกมาเป็นความกระตือรือร้นต่อวิญญาณทั้งหลาย” (เพลง 17) “ความกระตือรือร้นต่อความรอดของบรรดาวิญญาณทำให้ท่านเพิ่มกิจการสู่เป้าหมายเหล่านั้น” (เพลง 23)

เราในฐานะผู้ติดตามมวงฟอร์ด ไม่มีโครงการอื่นใดนอกจากการประกาศข่าวดี องค์สมเด็จพระสันตะปาปาได้บอกเราว่า “ดำเนินชีวิตและประกาศถึงพระเยซูคริสต์ องค์ปัญญาอันรันคร์ ทำให้พระนางมารีย์ ผู้ซึ่งนำเราอย่างปลอดภัยสู่พระเยซูเป็นที่รู้จักและรัก ทำตามเป้าหมายอย่างเหนียวแน่นแบบท่าน ซึ่งเรียกกันว่าต้นไธกและหินแกรนิตของประเทศท่าน เพื่อจะได้เษิณูหน้ากับโลกในปัจจุบันดังที่ท่านเษิณูหน้าในสมัยของท่าน คือ การไม่รู้ในด้านศาสนา ความเฉื่อยชา นิยมตามคนอื่น เชื่อแบบมวงมาย ความสนุกสนานที่เสื่อมทราม... เลียนแบบท่านสาวกผู้นี้เช่นกันในด้านความเป็นห่วงใยต่อสิ่งที่ในปัจจุบันเราอาจเรียกว่า การส่งเสริมความผาสุกของบุคคล เรียกอย่างจริงจังให้พวกเขากลับใจ... ความรักในเชิงปฏิบัติของท่านต่อผู้คน

ฝันเพื่อการแพร่ธรรมนั้นแสนกว้างขวาง เราจะต้องเป็นคนแรกและมีพลวัตที่จะกระทำสิ่งใหญ่ และใหม่เพื่อพระคริสต์และพระศาสนจักรของพระองค์ตามสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ในประเทศต่างๆ ของเรา ในปัจจุบัน ผู้ที่เป็นเหมือนมงฟอร์ตจะต้องเป็นหน่วยบุกทะลวงเดี่ยวๆ อย่างมาก ถ้าจิตตารมณ์บุกเบิกจะมีชีวิตชีวาต่อไปในขณะของเราและถ้าพลวัตและความดั้งเดิมได้รับการปลูกฝัง มงฟอร์ตต้องการให้เราเป็นครู คำสอน ท่านเป็นแบบอย่างของครูคำสอน ท่านใช้บทเพลง เพลงต่างๆ ภาพวาด การแสดง ฯลฯ เพื่อสอน หลักการคริสต์ “การสอนคำสอนของเราต้องเตรียมคนของเราให้กลายเป็นผู้ที่นำพระวาจาของพระเจ้าไปสู่ มนุษย์ทุกคนและให้เขามีประสบการณ์ถึงพระองค์ผู้ทรงฟื้นคืนชีพ อันจะให้แรงบันดาลใจให้นำข่าวดีไปสู่ คนรอบข้าง โดยการประกาศข่าวดีและแบ่งปันประสบการณ์ต่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ของพวกเขา แต่ ต้องให้ความเคารพต่อบรรดาผู้แสวงหาความจริงทุกคน และเตรียมพวกเขาเพื่อการเสวนากับผู้อื่นใน ทุกศาสนา รวมไปถึงผู้ที่ประกาศตนว่าไม่มีศาสนาด้วย” (ความมั่นหมาย – การประชุมด้านการสอนคำสอน ทั่วประเทศอินเดียครั้งที่ 3)

เราต้องประกาศข่าวพระวรสารด้วยวาจา กิจการและตัวของเราเอง ต่อผู้คนมากมายในประเทศต่างๆ ของเราซึ่งยังไม่ได้ยินถึงข่าวสารด้านความรัก หมู่คณะของเราควรเป็นหมู่คณะแห่งความรักและการรับใช้ และดังนั้นก็เป็นพยานยืนยันต่อหลักการแห่งความรักของคริสตชน

มากกว่าสิ่งอื่นใด มงฟอร์ตเห็นถึงความจำเป็นที่จะฟื้นฟูความเป็นคริสตชนในหมู่สามัญชนขึ้นมา ใหม่ ท่านมีความละเอียดอ่อนต่อช่องว่างที่แบ่งแยกวิธีการแพร่ธรรมและการหมกมุ่นต่างๆ ของพระศาสน จักรฝรั่งเศสจากความจำเป็นที่ปรากฏในหมู่สามัญชน ท่านต่อต้านทั้งสถาบันพระศาสนจักรและข่าวสารที่มี ออกมา (คูบทความของศาสตราจารย์ R. Mandrou ที่กรุงโรมเมื่อ 19/1/1973) ในการแพร่ธรรมของท่านนั้น ท่านให้ความสำคัญพิเศษต่อคนยากจน ท่านร่วมชีวิตกับพวกเขา เป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขา และพวกเขาคือ

ส่วนหนึ่งของบทบาทประกาศกในฐานะคริสตชนและนักบวช คือการประณามความชั่วร้ายต่างๆ ของสังคมและบางครั้งถึงขั้นต่อต้านสภาพแบบคอกขวด โครงสร้างที่ปิดกั้นและการทุจริตในด้านการบริหาร ไม่ว่าจะอาจต้องเสียอย่างไร โดยไม่หลีกเลี่ยงเราจะต้องมีจุดยืนอยู่กับบรรดาผู้ถูกกดขี่ ตรงข้ามกับความโน้มเอียงที่จะเข้าข้างโครงสร้างที่กดขี่ (ดูคำประกาศปีทนา ข้อที่ 27) เพื่อจะกระทำเช่นนั้นเราต้องมีความกล้าหาญในแบบที่บิดาของเรามี

พวกเรา ในฐานะบรรดาศิษย์ของผู้ที่รักคนจน ช่วยพวกเขาและร่วมชีวิตกับเขา จะต้องพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อการพัฒนาทางวัตถุและฝ่ายจิตของคนยากจนรอบตัวเรา ในด้านการเลือกงานและที่พักควรให้ความสำคัญต่อคนยากจนและแถบที่ร่ำรวยน้อย นอกจากนี้แล้วเราต้องร่วมมือกับรัฐและองค์กรอื่นๆ ในงานพัฒนานี้ (ดูธรรมนูญของคณะภราดาเซนต์คาเบรียลข้อ 83, 52, 90) และเราควรใช้วัสดุท้องถิ่น ดึงคนในท้องถิ่นมาร่วม สอนให้ช่วยตนเองและมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาทั้งครบ

การประกาศข่าวดีและการพัฒนามิใช่กิจการสองอย่างที่ต่างกัน แต่เป็นสองระดับที่เชื่อมโยงกันของภารกิจที่ไม่เหมือนใครของประชากรพระเจ้า กิจการการช่วยให้รอดของพระคริสต์ประกอบไปด้วยการสอนและการกระทำ มิใช่เพียงสอนอย่างเดียว ชีวิตของพระองค์เป็นงานแพร่ธรรมต่อมนุษย์ และส่วนมากของการแพร่ธรรมนี้คือพระพรด้านวัตถุ เพื่อให้ความพึงพอใจต่อความจำเป็นทางร่างกายของคนยากจนและ

เราบรรดาผู้ติดตามมงฟอร์ตจากตะวันออกไกลส่วนมากทำงานในด้านการศึกษา ในฐานะนักการศึกษา เรามีบทบาทสำคัญเพื่อการพัฒนาทั้งครบของประเทศต่างๆ ของเรา “สถาบันคาทอลิกต่างๆ มีข้อผูกมัดเป็นพิเศษเพื่อให้มั่นใจได้ว่า พวกเขามีได้ช่วยให้ความยุติธรรมทางสังคมยังคงอยู่ต่อไป แต่แทนที่จะเป็นดังนั้นรับใช้ในแบบวิธีการหนึ่งเพื่อทำให้ความยุติธรรมยั่งยืน” (การสัมมนาแห่งชาติที่บังกาลอร์ 1969) เราต้องรับใช้สังคมโดยการให้การศึกษาด้านสังคมต่อเด็กๆ และเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการตั้งโรงเรียนในเขตที่ด้อยโอกาสต่างๆ

เปาโล แฟร์แ่นะนำให้วิเคราะห์สังคมของผู้คนที่ถูกกดขี่ เพื่อให้พวกเขาตระหนักและรู้ตัวจริงๆ ถึงการต่อต้านและความขัดแย้งในสังคมปัจจุบัน เพื่อว่าพวกเขาจะได้มีปฏิกิริยาตอบโต้ระบบอันไม่ยุติธรรมนี้ พลังต่างๆ ที่ออกมาจากการวิเคราะห์สังคมนี้จำเป็นต้องหันเหอย่างเหมาะสมเพื่อนำไปสู่กิจการที่สร้างสรรค์

“เพื่อที่ว่าคนจนและผู้ที่ถูกกดขี่จะเป็นเจ้านายของชะตาตนเองนั้น พวกเขาจำเป็นต้องได้รับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งถึงวิธีการต่างๆ ที่จะปลดปล่อยตนเองจากการอดกลั้น ความไม่รู้ ความเฉื่อยชา และขึ้นอยู่กับชะตาชีวิต และพัฒนาบุคลิกภาพด้านต่างๆ ของตนเพื่อปลุกความตระหนักต่อศักดิ์ศรีและชะตาของตน” (A. Verstraeten SJ. Idea about Christian Education in India. p. 133) การศึกษาเพื่อการปลดปล่อยและความยุติธรรมทางสังคมควรได้รับความสำคัญระดับสูงในงานด้านการศึกษาของเรา

ในคำภาวนาและกิจการของมงฟอร์ตซึ่งเป็นองค์ประกอบต่อกันและผสมผสานกัน ในความปรารถนากิจกรรมของเรานั้น เรามีแนวโน้มไปในทางการหลงลืมความจำเป็นของการเพ่งพิศ มงฟอร์ตได้

วิถีชีวิตจิตฝ่ายตะวันออกเน้นที่ประสบการณ์ภายใน ประสบการณ์ชีวิตสนิทกับพระวาจาพระเจ้า ประสบการณ์ อานุภาพนี้จะมีได้ก็จากผลของการไตร่ตรองอันยาวนานถึงพระวาจาของพระเจ้า ความเป็นหนึ่งเดียวกันของความรู้และความรักซึ่งเราเรียกกันว่า การเพ่งพิศนี้ เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำเป็นต่อทุกชีวิตคริสตชน มันยังจำเป็นสำหรับสาวกเนื่องจากเขาต้องสืบทอดประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าของเขาสู่คนอื่น ๆ “เราประกาศเรื่องราวเกี่ยวกับพระวจนาตถ์แห่งชีวิต ซึ่งเป็นอยู่แล้วตั้งแต่แรกเริ่ม เราได้ฟัง เราได้เห็น ด้วยตาของเรา เราได้เฝ้ามอง และเราได้สัมผัสด้วยมือของเรา” (1ยอ. 1:1)

ชีวิตแพร่ธรรมถวายตนเพื่อประกาศพระวาจาของพระเจ้า จำต้องมีความเป็นหนึ่งเดียวกันอันลึกซึ้งกับพระเจ้า ภารกิจต่างๆ ในการรับใช้มนุษย์และบังเกิดผลก็จากการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าที่สุด การเพ่งพิศต้องเป็นองค์ประกอบในชีวิตประจำวันของเรา และเราในฐานะนักการศึกษา ควรนำ กระตุ้นและทำให้การภาวนาแบบเพ่งพิศนี้เข้มข้นในบรรดานักเรียนของเรา ควรจัดหาศูนย์ต่างๆ เพื่อการภาวนาแบบเพ่งพิศแก่เยาวชน

อีกงานหนึ่งที่เราต้องกระทำคือ กำจัดข้อความที่ล้าสมัยออกไปจากศรัทธาที่แท้จริงต่อพระนางมารีย์ ซึ่งมงฟอร์ตได้สอนพวกเรา ท่านเข้าใจถึงจุดยืนของพระนางมารีย์ในแผนการช่วยให้รอด และท่านมีประสบการณ์ที่ไม่เหมือนใครกับพระนางมารีย์ แต่ภาษาที่ท่านใช้ยังที่มนุษย์สมัยนี้ยังไม่เข้าใจมากขึ้น มีความแตกต่างมากมายระหว่างวิธีการของท่านและของเรา เราควรเข้าใจยิ่งขึ้นถึงบทบาทของพระนางมารีย์ในแผนการช่วยมนุษย์ให้รอด การยอมรับพระเจ้าด้วยความเชื่อของพระนางในฐานะตัวแทนของเรา การร่วมอยู่กับประชากรของพระเจ้า และการเป็นมารดาและภาพลักษณ์ของพระศาสนจักร

มารีย์วิทยาควรเป็นส่วนหนึ่งของเทววิทยาและของรหัสสัญญาของการช่วยมนุษย์ให้รอด ความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับบทบาทของพระนางมารีย์ในแผนการช่วยกู้มนุษย์ให้รอดนั้น จะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการพยายามทำความเข้าใจต่อข้อความในพระคัมภีร์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระนาง ควรใช้ประเพณีเป็นแหล่งของมารีย์วิทยาด้วย ควรคำนึงถึงความสัมพันธ์อันมีชีวิตชีวาระหว่างข้อคำสอนของพระศาสนจักรและแหล่งต่างๆ ทางความเชื่อ เราควรให้ความสนใจต่อข้อคำสอนมากกว่าสมมุติฐาน ต่อพระวรสารมากกว่าการเผยแพร่แสดงส่วนตัว และต่อสิ่งเก่าๆ ที่เป็นพื้นฐานมากกว่าสิ่งใหม่ๆ และปลีกย่อย (ดู Rene Laurentin. La question mariale pp. 23, 97, 109, & 113)

วาทีก้นที่สองอธิบายถึงชีวิตของพระนางมารีย์ในโลกนี้ว่าเป็นการแสวงบุญในความเชื่อ (Lumen Gentium. 58) วิธีการที่มีพื้นฐานจากพระคัมภีร์นี้เหมาะสมอย่างยิ่งกับความต้องการในปัจจุบัน ความเชื่อของพระนางเปิดทางให้พระเยซูได้กระทำพันธกิจช่วยมนุษย์ให้รอด Max Thurion ในบทนำของหนังสือของเขา “มารีย์มารดาของพระเจ้า ภาพลักษณ์ของพระศาสนจักร” บอกเราว่าไม่ใช่ทั้งพระวรสารหรือประเพณีคริสต์ที่แท้จริงที่แยกพระนางมารีย์จากพระศาสนจักร ทั้งสองสิ่งร่วมมือกันในกระแสเรียกเบื้องต้นของความเป็นมารดาซึ่งก็คือผลจากความเชื่อ

มารีย์วิทยาและศรัทธาต่อพระนางมารีย์ ควรรวมกันเป็นส่วนหนึ่งของกระแสพิธีกรรมและพระคัมภีร์ในปัจจุบัน นอกจากนี้แล้วการแยกระหว่างเทววิทยาและความศรัทธาจากกันนั้น ไม่เหมาะสม เราควรให้ความเคารพต่อพระนางมารีย์ด้วยจิตและความจริง ศรัทธาต่อพระนางมารีย์ควรแสวงหาจุดสูงสุดระหว่างการมีพระแม่มารีย์เป็นศูนย์กลางและความหวาดกลัวพระแม่มารีย์ มันควรมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางตามแบบประเพณีอันสม่ำเสมอของพระศาสนจักร มันไม่ควรอยู่แต่ในระดับอารมณ์แต่ควรอยู่ในระดับเทววิทยา

การเข้าใจอย่างถูกต้องต่อมารีย์วิทยาและความศรัทธาต่อพระนางมารีย์ จะช่วยเราให้เข้าใจและสอนศรัทธาที่แท้จริงต่อคนอื่นๆ อย่างมีความหมายตามแนวคิด ภาษาและข้อปฏิบัติเกี่ยวข้อง ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงนี้จำเป็นต้องมีความคิดสร้างสรรค์มากเกี่ยวกับศรัทธาต่อพระนางมารีย์ จำเป็นต้องมีความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรมใหม่ทุกอย่างมิใช่จะถูกต้องไปหมด การฟื้นฟูเท่าที่เป็นไปได้นั้น ไม่ควรเป็นนวัต

พิธีกรรมได้จัดเตรียมบทอ่านมากมายให้เราในเรื่องพระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของเรา มีหลายๆ วันที่อาจเลือกฉลองมิสซาพระนางมารีย์ได้ มีบทภาวนาก่อนมิสซามากมายและบทภาวนาที่เยี่ยมยอดอื่นๆ คือบทภาวนาใหม่ๆ ที่มีพื้นฐานอยู่บนพระคัมภีร์และเป็นจิตตารมณ์ของวาติกันที่สอง พิธีกรรมตามฤดูกาลควรกำหนดแนวทางต่อบทภาวนาแด่พระนางมารีย์ในทุกเวลาเฉพาะของปีฤดูกาล เดือนแม่พระและวันฉลองต่างๆ นั้นสำคัญ พิธีกรรมควรนำเราต่อไปสู่ศรัทธาที่มีใช้พิธีกรรมด้วย

ไม่เป็นการฉลาดที่จะละทิ้งการสวดสายประคำไปเพียงเพราะเป็นการภาวนาซ้ำๆ ซากๆ ความมั่งคั่งทางพระคัมภีร์ของการสวดสายประคำเป็นคุณค่าถาวร เป็นไปได้ที่จะใช้รหัสสัญลักษณ์ใหม่ ก่อนสวดสายประคำอาจมีการอ่านบทอ่านเชิงสั่งสอน ร้องเพลง ภาวนาเงียบๆ และการสวดบทวันทามารีย์จะมีประโยชน์มาก

ความจริงอีกข้อหนึ่งที่ควรดีต่อเราในตะวันออกไกลคือพระนางมารีย์เป็นนักฟ่งพิศ พระนางได้ยื่นพระวาจาของพระเจ้าและเก็บไว้ แม้จะเป็นนักฟ่งพิศที่สมบูรณ์แต่พระนางก็ยังใส่ใจที่สุดถึงความต้องการของคนอื่นๆ เช่นเอลีซาเบท คู่บ่าวสาวที่คานา บรรดาศิษย์ที่ภาวนาเพื่ออัญเชิญพระจิตให้ทรงเสด็จลงมา เช่นเดียวกับพระนางเราควรผสมผสานการฟ่งพิศเข้ากับกิจการแพร่ธรรม เช่นเดียวกับพระนางการฟ่งพิศควรนำเราสู่การปล่อยวางอย่างครบครันต่อพระเจ้าของเรา

บทภาวนาและศรัทธาเกี่ยวกับพระนางมารีย์ควรนำสู่การรับเอากายของความรัก ซึ่งเห็นได้ชัดเจนในสภาพชีวิตประจำวันตามแบบของจิตตารมณ์ฟิออต (Fiat) ของพระนางมารีย์และในแบบการเชิญชวนเรื่อยๆ ของพระนาง “เขาบอกให้ท่านทำอะไร จงทำเถิด” (ยน. 2:5) ในฐานะเป็นศิษย์ของมวงฟอร์ดนั้น เราควรเป็นลูกที่แท้จริงของพระนางมารีย์ ติดตามพระนางในการแสวงบุญทางความเชื่อ ในการปล่อยวางอย่างสมบูรณ์ต่อพระเจ้าและในการเป็นห่วงเป็นใยผู้อื่น และเหมือนมวงฟอร์ดเช่นกันเราควรฟ่งพิศพระวาจาพระเจ้า และ

ภ. ศุรเดช วิสุทธีวรรณถอดความ 20 กรกฎาคม 2011